

28
'72

FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 892
8 IULIE 1972

În șapte zile

De veacuri și milenii avem un bun constant, al nostru, al poporului, care a fost și devine din ce în ce mai mult și o virtute: munca. Au fost secole, și multe la număr, când de rodul ei nu a beneficiat cel îndreptățit, adică cel ce o presta. Au venit năvălitori de prin mai toate punctele cardinale și ne-au golit hambarele, ne-am spetit muncind, plătind biruri pentru a avea pace și a putea munci. Am iscat meșteșuguri noi, innobilându-ne munca cu gândire și îmbogățind pe alții cu inteligența noastră.

Am fost săraci în țară bogată, muncind cu bucurie — pentru că simțem un popor cu voluptatea muncii — și privind cu tristețe și revoltă cum rodul muncii ni se fură.

Au fost și au trecut toate ca apele tulburi.

Pentru că a venit timpul când nu numai munca este a noastră, ci și produsul ei. Muncim pentru noi, pentru copiii și copiii copiilor noștri. Și fiecare efort în plus are la finele lui ceva ce ne privește pe fiecare în parte, ceva ce se reflectă în binele și bunăstarea tuturor și a fiecăruia în parte. Pentru că tot ceea ce se construiește, tot ceea ce se înfăptuiește în această țară are ca unic și fundamental scop binele și bunăstarea poporului. Este ceea ce are în vedere partidul și de această dată cerându-ne eforturi sporite pentru ca, lucrând mai inteligent și mai economic, să cîștigăm la finele cincinalului șase luni de mai grabnică bunăstare.

Despre tehnica lucrului economic se pot scrie tomuri și ține cursuri, tot atâtea cursuri cîte produse realizăm azi. Dar această cerință trebuie înțeleasă înainte de toate ca o chestiune etică, de înaltă responsabilitate socială care presupune conștiința respectului pe care-l datorezi muncii tale, muncii tovarășilor tăi. Aceasta mai înseamnă să te simți răspunzător, la locul tău de muncă și indiferent de funcția pe care o ocupi, de modul în care este folosită munca socială, înmagazinată în materiale și materii prime, de a nu permite risipa sub orice formă s-ar manifesta ea. Spunea secretarul general al partidului că ne aflăm printre țările în care se înregistrează un foarte ridicat nivel al cheltuielilor materiale de producție. Este o apreciere care ne privește pe toți și ne solicită la o gravă și profundă reevaluare a propriei noastre activități productive, ne cheamă spre un efort de gândire și acțiune pentru a înclina balanța în favoarea noastră. «Mai mult, mai bun și mai ieftin» nu este o simplă lozincă, ci un program concret de muncă în care trebuie găndit concret, acționat concret. Scăderea costurilor producției, reducerea substanțială a cheltuielilor materiale se pot realiza, după cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu, atât prin reducerea consumurilor fizice propriu-zise, cât și prin prelucrarea superioară a materiilor prime — înțelegând prin aceasta tot ceea ce intră în procesul de producție. Presa popularizează zilnic activitățile din acele întreprinderi unde s-a trecut la reanalizarea fiecărui produs în parte, căutându-se și găsindu-se căile de a-i ridica calitatea, a-i mări valoarea fără a adăuga consumuri suplimentare de materiale. Problema privește și agricultura, și recenta vizită făcută de conducerea partidului în unele unități agricole din județul Constanța o demonstrează cu prisosință. Pornindu-se de la o experiență cîștigată în folosirea superioară a pămîntului, secretarul general al partidului a recomandat, în acest scop, extinderea metodei de irigații în brazdă prin cădere liberă a apei, a culturilor duble la porumb prin utilizarea soiurilor cu creștere rapidă și a culturilor intercalate. În scopul aceleiași folosiri cât mai rațională a muncii și forței de muncă, tovarășul Nicolae Ceaușescu spunea: «Trebuie să ajungem ca, în condițiile mecanizării, să fie folosiți numai doi oameni la sută de hectare de teren pentru toate lucrările agricole».

A lucra cu o maximă eficiență economică în condițiile unei maxime economicități a devenit deci un imperativ al zilei, la al cărui comandament trebuie să se supună toți și fiecare în parte. «Fiecare trebuie să înțeleagă, de la ministru la muncitor, că orice risipă — chiar de un gram de metal — înseamnă pagubă pentru economia națională».

Petru ISPAS

Marti, 4 iulie 1972

Cu prilejul recente vizite a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și a celorlalți conducători de partid și de stat în municipiul Drobeta Turnu Severin s-au analizat măsurile importante stabilite anterior cu privire la dezvoltarea Șantierului naval și a activității acestuia. Pînă în 1975 aici vor fi date în funcțiune noi obiective, dotate cu utilaje moderne, care vor permite ca volumul producției globale industriale să cunoască o creștere accelerată. Angajamentele constructorilor de nave în îndeplinirea și devansarea termenelor prind viață. Între altele, se pregătesc lucrările de extindere a calei de lansare a vaselor. Este tocmai operațiunea pe care o execută echipa de scafandri de la ICH — în imagine — prin explorarea și verificarea în prealabil a fundului Dunării.

BRATE TINERE

Răspunzînd cu entuziasm chemării la întrecere, lansată de elevii și studenții ieșeni, tinerii din județul Cluj au organizat pe întregul teritoriu 41 de brigăzi de muncă patriotică. Elevii din clasele IX—XI ale liceelor teoretice, precum și cei ai școlilor profesionale vor lucra pe aceste șantiere între 16 iunie și 15 septembrie în serii de cîte două săptămîni. Ei vor contribui la realizarea bazei sportive «Cetățuia», vor amenaja parcuri și pepiniere și vor munci pe șantiere ale unităților de construcții și în atelierele-școală. Fotografia noastră vă prezintă echipa fruntașă, condusă de elevul Ion Chioran care — împreună cu colegii săi de la Grupul școlar Tehnofrig — lucrează la regularizarea rîului Nadăș pe o distanță de 1 000 de metri.

Secretarul general al partidului dă indicații prețioase, menite să ducă la îmbunătățirea și pe mai departe a activității agricole.

În întâmpinarea conducătorului iubit a ieșit întreaga populație, și mari, și mici.

VIZITA DE LUCRU A TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN UNITĂȚILE AGRICOLE DIN JUDEȚUL CONSTANȚA

Sâmbătă, 1 iulie, țărani cooperatori din Poarta Albă, Cobadin, Chirnogeni și Albești au avut bucuria de a se întâlni cu secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu alți conducători de partid și de stat.

Vizitând lanurile pe care bătălia recoltei se desfășoară din plin, tovarășul Nicolae Ceaușescu a apreciat munca plină de abnegație a țăranilor cooperatori, concretizată în culturi bogate de grâu, porumb, floarea-soarelui, dînd, totodată, indicații prețioase, menite să ducă și pe viitor la obținerea unor rezultate și mai mari, pentru ridicarea la cote superioare a întregii activități desfășurate de cooperatorii, mecanizatorii și specialiștii de pe plaiurile Dobrogei.

Întîmpinîndu-l cu bucurie, dragoste și respect pe secretarul general al partidului, lucrătorii ogoarelor dobrogene și-au exprimat dorința de a depune eforturi și mai intense pentru a obține recolte tot mai bogate, animați de hotărîrea unanimă a poporului nostru — îndeplinirea prevederilor cincinalului în patru ani și jumătate.

Vizita de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu pe ogoarele dobrogene, plină de învățăminte prețioase pentru întreaga noastră agricultură, a constituit o nouă și vibrantă manifestare a unității dintre partid și popor, un nou imbold în munca plină de entuziasm cu care țăranii cooperatori, țara întreagă întîmpină Conferința Națională a Partidului.

PROPĂȘIREA ȚĂRII ȘI RIDICAREA NIVELULUI DE TRAI AL POPORULUI NOSTRU, SCOPUL ȘI ESENȚA ÎNTRECERII SOCIALISTE PENTRU

ÎNDEPLINIREA CINCINALULUI ÎN PATRU ANI ȘI JUMĂTATE

«...țelul suprem al socialismului, al politicii partidului și guvernului este bunăstarea și fericirea poporului... avem în vedere să asigurăm o creștere mai substanțială a veniturilor în măsura creșterii producției, a reducerii cheltuielilor, ridicării la un nivel mai înalt a eficienței întregii activități economice».

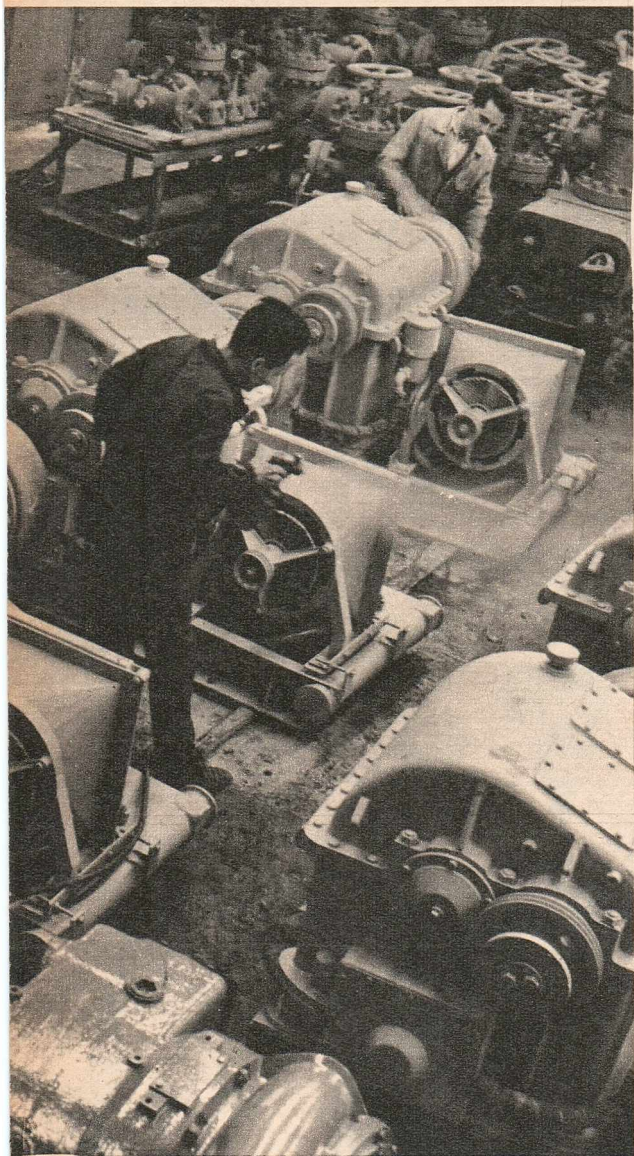
NICOLAE CEAUȘESCU

PERFORMANȚE LA REȘIȚA: OȚEL ȘI FONTĂ PESTE PLAN

- Cel mai mic consum de cocs pe tona de fontă
- 4 400 tone oțel peste plan

Revenim în marea cetate de foc a Reșiței, aici unde harnicii siderurgiști au obținut de curând noi și prestigioase realizări în întrecerea socialistă. În primul rând o victorie a furnaliștilor care au reușit să atingă parametri tehnico-productivi prevăzuți pentru actualul cincinal și să înregistreze cel mai mic consum de cocs pe tona de fontă elaborată, atins în industria noastră siderurgică. Aceste performanțe s-au concretizat într-un spor de producție, peste prevederile planului la zi, de aproape 6 500 tone fontă. În același timp, prin scurtarea duratei de elaborare a șarjelor și

utilizarea cu maximum de randament a capacităților de turnare, oțelarii au realizat în plus mai mult de 4 400 tone oțel. Tot pe seama mării indicilor intensivi de utilizare a capacităților tehnice de producție, laminoriștii au realizat, peste prevederile planului, o cantitate de 2 350 tone laminate finite. Cu metalul elaborat peste planul la zi, siderurgiștii combinatului din Reșița și-au depășit de pe acum angajamentele reinnoite asumate în cinstea marelui forum al comuniștilor din patria noastră, Conferința Națională a Partidului...

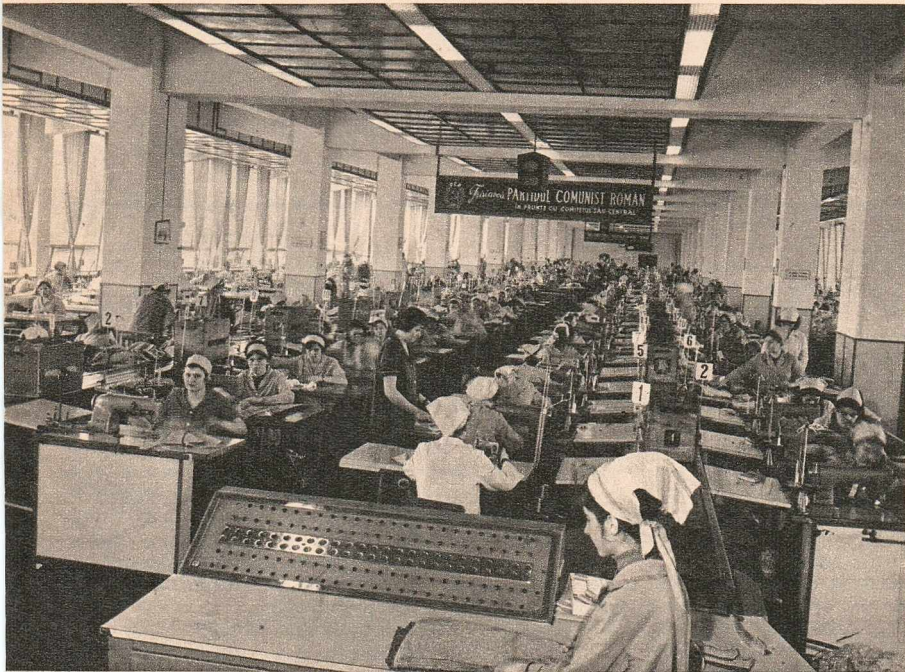
„ÎNTREGUL SPOR DE PRODUCȚIE AL ANULUI 1972, CU SCULE ECONOMISITE“

La Uzina de scule-Brașov, acolo unde cu câțiva ani în urmă a început «procesul milimetrilor», s-a lansat o nouă inițiativă: «ÎNTREGUL SPOR DE PRODUCȚIE AL ANULUI 1972, CU SCULE ECONOMISITE». Valoroasa acțiune a găsit un larg ecou în rândul metalurgiștilor și va fi generalizată în toate sectoarele uzinei. În felul acesta, prin reducerea cheltuielilor, numai la secția a treia transmisii hidraulice, de unde a pornit această nouă inițiativă, se vor economisi scule în valoare de 216 000 lei.

I A CELEI DE-A XXV-A ANIVERSĂRI A REPUBLICII

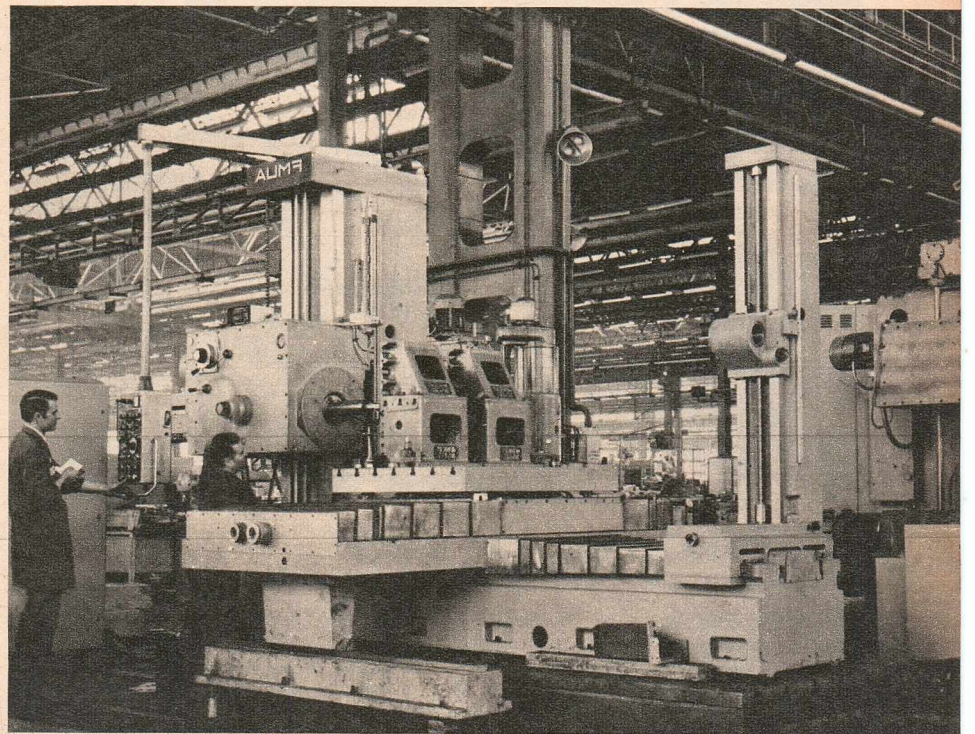

și 2 de proiectare — lucrări a căror valoare să reprezinte cel puțin 3 la sută din valoarea producției globale. În cinstea Conferinței Naționale a Partidului și a aniversării Republicii, angajamentele au fost dublate. Aceasta înseamnă pași înainte pentru satisfacerea rețelei de apă pe care o resimte industria și agricultura sau altminteri spus o contribuție de esență pentru sporirea avuției agricole, un ajutor neprecupețit acordat industriei, sau și mai pe scurt: progres și bunăstare. Trebuie să avem în vedere — sublinia ing. Raimond Stănescu — că în 1975 volumul anual de apă necesară se va urca la ordinul a 20 miliarde metri cubi (față de 10 miliarde mc în 1970), iar în 1980, la ordinul a 30 de miliarde mc. Și că volumul anual al apelor uzate evacuate prin cursuri de

apă va crește în 1975 la 8 miliarde (față de 5 miliarde în 1970), iar în 1980, la 12 miliarde mc».

Și acum, două din importante lucrări ale acestui an. Prima: elaborarea studiului privind centralizarea și stocarea datelor necesare gospodăririi apelor. Folosindu-se calculatoarele electronice se vor găsi cele mai judicioase soluții de exploatare a resurselor de apă, pentru o perioadă mai apropiată sau în perspectivă — chiar până în anul 2000. A doua: instalarea într-un viitor apropiat, pentru prima oară la noi, experimental, pe malul unui râu, a unei stații de combatere a poluării apei, urmînd ca în cazul cînd această inițiativă va da rezultate să fie amplasate instalații similare și în alte locuri.

FABRICA DE MAȘINI UNELTE ȘI AGREGATE—BUCUREȘTI: ANGAJAMENTE DEMNE DE PRESTIGIUL UZINEI

Angajamentul Fabricii de mașini unelte și agregate—București, suplimentat zilele acestea, prevede obținerea unei producții-marfă peste plan în valoare de 6 300 000 lei și depășirea cu 2% a planului la export. Chemarea pentru majorarea angajamentelor a fost lansată de secția a II-a mecanică grea. Secția agregate s-a angajat, de asemenea, să dea 3 tone economie de metal, o mașină

convențională peste plan și să scurteze cu 5 zile termenul de livrare a unui agregat destinat Fabricii de osii și boghiuri din Balș.

O autentică mîndrie a industriei constructoare de mașini românești este mașina orizontală de alezat și frezat ce va fi livrată Uzinei «23 August» — cel mai mare și mai complex agregat produs pînă în prezent de fabrica bucureșteană.

NOI PERFORMANȚE ÎN ÎNTRECEREA ȚESĂTOARELOR

Printr-o entuziastă întrecere în muncă, declanșată la Uzinele textile «Moldova» din Botoșani, colectivul acestei întreprinderi și-a propus să obțină de la fiecare război de țesut cîte 3 metri de țesături peste

norma zilnică. Pînă acum, titlul de frunză îl deține țesătoarea Maria Chelaru, autoarea inițiativei, care a realizat, în medie, de la fiecare dintre cele 12 războaie la care lucrează, cîte 3,80 metri țesături în plus pe zi.

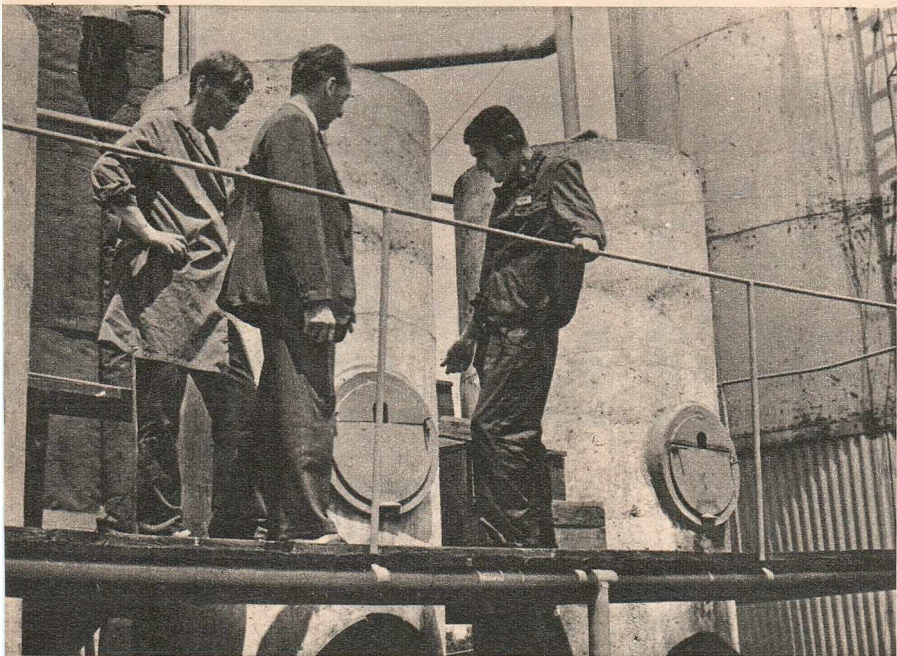
„CREȘTEREA BUNĂSTĂRII MATERIALE—SCOPUL PRIM ȘI ULTIM AL POLITICII PARTIDULUI NOSTRU“

Colectivul Fabricii de confecții din Focșani și-a propus să îndeplinească actualul plan cincinal în numai patru ani. Însușeșita întrecere socialistă organizată în acest scop a avut, drept urmare, devansarea graficelor de producție cu 33 de zile. «Fiecare procent de plan depășit, fiecare leu economisit, fiecare minut cîștigat — ne-au declarat comunistii uzinei — slujește unui singur țel: sporirea avuției naționale, belșug pentru noi toți». În mod practic, pînă la deschiderea lucrărilor Conferinței Naționale a Partidului,

oamenii muncii de la întreprinderea focșaneană sînt hotărîți să depășească cu încă 7 zile planul «la zi», iar pînă la cea de-a XXV-a aniversare a proclamării Republicii să atingă un avans de aproape 2 luni. La baza succeselor stau aplicarea unui studiu de organizare științifică a producției și a muncii, introducerea în producția curentă a unor tehnologii moderne de mare eficiență, dar mai ales entuziasmul cu care se întrec în muncă acest tînăr și harnic colectiv.

ALĂTURI, ÎN MAREA ÎNTRECERE

● Contribuția specialiștilor de la Institutul de studii, cercetări și proiectări pentru gospodărirea apelor, un ajutor neprecupețit acordat industriei și agriculturii

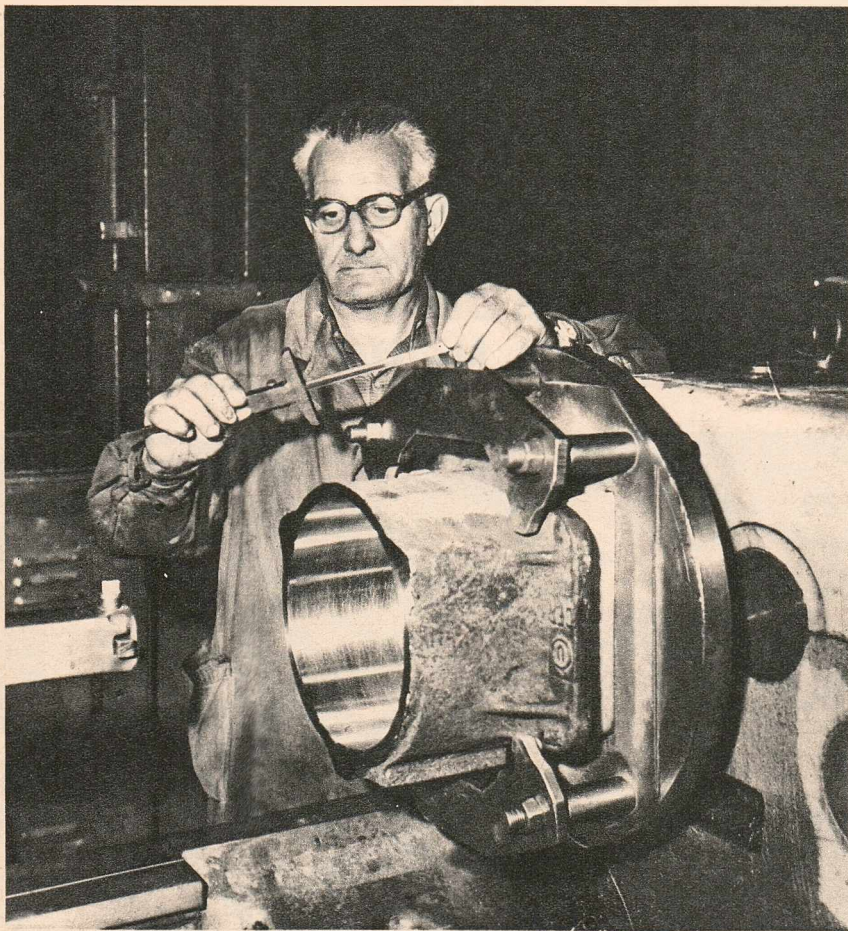
Se fac probe la o stație-pilot pentru epurarea apelor uzate, stație aflată în curtea institutului.

Aproape 400 de cercetători, ingineri, tehnicieni, laboranți de la Institutul de studii, cercetări și proiectări pentru gospodărirea apelor sînt prezenți și ei în momentul de față în vasta acțiune desfășurată în întreaga țară pentru realizarea actualului cincinal în patru ani și jumătate. «Dezvoltarea continuă a industriei și agriculturii noastre, creșterea gradului de urbanizare etc. — ne declară ing. Raimond Stănescu, șeful servi-

ciului tehnic al institutului, loçitor de secretar al organizației de partid — determină sporirea continuă a cerințelor de apă și totodată a măsurilor de combatere a surșelor de poluare. De aceea — continuă domnia-sa — colectivul nostru și-a luat angajamente importante, încă de la începutul anului, cu scopul de a grăbi valorificarea unor noi surse de apă: realizarea, printre altele, peste plan, a 5 lucrări de cercetare

CEI MAI BUNI DINTRE CEI BUNI: DELEGAȚII NOȘTRI LA CONFERINȚA NAȚIONALĂ A PARTIDULUI

MAISTRUL ȘI „CEI 2 000“

E cel mai vechi aici. Îl privesc, îl ascult. Omul acesta a ajuns la vârsta înțelepciunii fără ca anii pe care i-a trăit să fi lăsat prea multe semne pe chipul lui, parcă dăltuit în cremene. A muncit o viață la Uzina de vagoane din Drobeta Turnu Severin și a răzbit cu fruntea sus, viguros, peste vreme. așa cum și-a făcut datoria ca muncitor comunist, angajat cu trup și suflet pe drumul trasat de partid. Maistrul Dumitru Dumitrescu face parte dintre acei oameni care pun pasiune și dăruire în tot ce fac. 44 de ani de muncă neîntreruptă în același colectiv, care a cunoscut, odată cu transformările, ștafetele succesive ale generațiilor. Aproape jumătate de veac în care omul acesta de inimă și de fapt și-a câștigat pe merit faima de dascăl al tinerilor ce au venit și au crescut ca muncitori în uzină.

N-ar ști să spună cîți «i-au trecut prin mîină». De bună seamă, mulți. O vreme, în urmă cu ani, a fost și instructor la școala de elevi meseriași. Mai înainte a condus — o știu cei mai vechi în uzină — o «tură de șoc» într-un sector-cheie: atelierul de rotărie. Și lucrurile mergeau «ca pe roate», într-o perioadă de început, cînd nu lipseau greutățile știute. A plecat de la «catedră» și a revenit între ai săi, în uzină, unde conduce, ca mastru, un întreg schimb de tineri muncitori din secția de mecanică prelucră-

toare. Sînt vreo 50 pe care-i crește în această «serie». Vreo 50 din cei 2 000 pe care i-a format cu inima, cu mintea, cu sfatul său, în cîteva decenii. Și toți îl știu drept dascăl; nici unul nu-l uită pe «meșterul» Mitiță. «Pe tineri trebuie să-i înțelegi — zice. Să-i înțelegi, dar să-i și strunești din timp. Să fii exigent, dar apropiat de ei».

Din cei 2 000, mulți sînt azi maiștri și ingineri. Inginerul Ilie Filip, șeful secției în care lucrează maistrul, i-a fost elev. Și nu e satisfacție mai mare pentru Dumitru Dumitrescu decît aceea de a afla că muncitorii pe care i-a format sînt «la înălțime». Satisfacție de comunist. Conștiința unei misiuni îndeplinite. Muncitorul care în 1944 a făcut parte din biroul primei celule de partid de la fostele Ateliere C.F.R. a răspuns întotdeauna «prezent» la chemarea partidului. Răspuns meritat pentru o viață de muncă plină de abnegație: titlul de Erou al Muncii Socialiste. Și, recent, alegerea sa ca delegat la Conferința Națională a Partidului.

În întîmpinarea acestui eveniment, angajamentele luate de secția mecanică prelucrătoare — depășirea producției globale și marfă, economii la prețul de cost, valorificarea mai bună a metalului — sînt aproape integral îndeplinite. Cincinalul va fi realizat în patru ani și jumătate!

O CORELAȚIE STRÎNSĂ: MUNCĂ—BELȘUG— PROSPERITATE

Dacă ați avea prilejul să vă plimbați pe drumurile betonate din incinta Uzinei de utilaj petrolier din Tîrgoviște, însoțiți de Alexandru Pintea, unul dintre cei mai vechi

muncitori din uzină, ați avea multe de aflat. El v-ar povesti cîte ceva despre fiecare colțor din cele 25 ha pe care le ocupă azi construcțiile. «Aici au fost vechile ateliere

ale arsenalului — aici a fost cîmp — aici a fost o uliță cu cocioabe...»

De toate își amintește bătrînul comunist, care de peste un sfert de veac a participat la toate etapele prin care vechile ateliere s-au transformat într-o mare uzină, modernă, renumită pînă departe peste hotare.

Venit de pe meleagurile Sibiului, Alexandru Pintea a prins rădăcini adînci la Tîrgoviște. S-a căsătorit aici și și-a împletit viața cu destinul uzinei. Din cei patru copii ai săi, trei lucrează tot în uzină; unul e strungar, altul laborant la turnătorie și una din fete, proiectantă.

«Am 61 ani, dar mă simt în putere ca unul de 40». Într-adevăr, l-am văzut la lucru, montînd o instalație de foraj cu o putere la cîrlig de 12 tone. Nu-l puteai deosebi de cei cu mult mai tineri. De ani de zile este fruntaș în producție și, acasă, și-a pus la loc de cinste cele 7 stele de fruntaș, alături de Ordinul Muncii și alte distincții primite în cursul anilor.

Multe generații de tineri au lucrat cu el și au învățat meserie bună. Foști ucenici ai lui au azi munci de răspundere, ca Alexandru Pricop, de la C.T.C., Ion Dumitru, care a ajuns inginer și încă mulți, mulți alții. Lăcătușul montor Alexandru Pintea își

rezumă astfel viața: «Am muncit cinstit și am fost totdeauna sincer». Prin acest fel al său de a fi și-a câștigat dragostea și încrederea tuturor tovarășilor săi de muncă. Gata întotdeauna să-și facă datoria, s-a aflat mereu în primele rînduri la chemarea partidului. «Am fost și director la un G.A.S., atunci cînd s-au înființat, ne-a spus dînsul.

Rezultatele uzinei îl preocupă îndeaproape. Ar voi tare mult ca planul să nu se mai facă «cu necaz și cu chinuri în fiecare lună». După părerea lui, ar trebui să se depună eforturi mai susținute pentru calificarea de noi muncitori, mai ales strungari buni, și să se găsească forme mai potrivite de cointeresare.

Nu este de mirare că un astfel de om a fost ales delegat la Conferința Națională a Partidului.

«Tovarășul Ceaușescu ne-a vizitat uzina și am putut să-mi dau seama ce limpede ne-a înțeles și cît de mult ține dînsul la binele poporului. De aceea am mare încredere în rezultatele Conferinței și sînt convins că după ea multe înnoiri binefăcătoare se vor face simțite, pentru că rezultatele muncii noastre se răsfrîng tot asupra noastră în ridicarea nivelului de trai, în bunăstarea întregii țări».

SPORIREA AVUȚIEI NAȚIONALE STĂ ÎN PUTEREA NOASTRĂ

Ne găsim la Fabrica de piele și încălțăminte «Clujana». Aici delegatul propus și ales pentru a participa la Conferința Națio-

nală a Partidului este o tânără femeie: Ilona Péter. Am cunoscut-o, am rugat-o să pozeze pentru revista noastră, dar când ne-am dat

CINSTE ȘI ÎNALTĂ RĂSPUNDERE

Înțelegi din primul moment că omul acesta n-are timp și nici chef de vorbă. Îl demască privirea furișată spre lucrul abandonat la insistențele reporterului. Iosif Waninger, șef de echipă la Uzina constructoare de mașini din Reșița, a dat mai demult un interviu și a spus tot ce avea de zis, nu-i place să se repete. Nu se repetă niciodată, nici chiar în muncă, deși de 32 de ani lucrează fără întrerupere în aceeași uzină, aceeași secție, același loc de muncă. Vocația lui e producția de unicate, începând cu agregatele simple de pe vremea când era ucenic și continuând, rînd pe rînd, cu locomotivele cu aburi, turbina de hidrocentrale, pompe hidraulice, compresoare, turbosuflyante, exhaustoare, mecanism de acționat pentru furnale, laminoare etc. Creator anonim, a semnat alături de ceilalți muncitori din uzină, cu numele generic de U.C.M.R.,

fișele tehnice ale celor mai complexe utilaje folosite, de-a lungul anilor, la Bistrița, Porțile de Fier, Galați, Hunedoara, Reșița, Craiova, și exportate și peste hotare. Din tot ce face, din tot ce gîndește se degajă cu pregnanță țelul pe care îl urmărește: prosperitatea continuă a țării, creșterea nivelului de trai al oamenilor muncii, permanența lor bunăstare. Pentru munca sa statornică de o viață, pentru devoțiunea nedezmințită față de muncă și capacitatea de dăruire în slujba oamenilor și a patriei, comunistul Iosif Waninger a fost distins, cu prilejul celei de-a 50-a aniversări a Partidului Comunist Român, cu înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste, iar recent, Conferința extraordinară a organizației județene de partid l-a ales delegat la Conferința Națională a Partidului.

UN DESTIN EXEMPLAR

Omul din fața mea, mijlociu de stat, puternic, nu prea are timp de vorbă. Într-una se depărtează, scuzîndu-se, pentru a controla, pentru a îndruma. Și nu o dată pune mîna, demonstrînd pe loc cum trebuie executat cutare ori cutare lucru. Așa muncește, așa înțelege el să-și îndeplinească atribuțiile...

Pe Nicolae Anghel, maestrul-șef de atelier la turnătoria de fontă și neferoase a Uzinelor «Vulcan», îl cunoaște oricine. Este unul din acei oameni care au reușit în timp să se identifice cu destinul întreprinderii, care consideră orice problemă legată de locul de muncă o problemă personală, făcînd tot ce-i stă în putință pentru a o rezolva.

seama că este foarte scumpă la vorbă, am fost nevoiți să ne adresăm pentru «relații» kolegei și colaboratoarei sale apropiate, Elena Mureșan, secretara organizației de partid din secția de cusut.

— Ilona Péter este șefa secției de cusut, membră în biroul de partid pe întreprindere și în comitetul județean; membră în C.C. al U.G.S.R. și deputată în M.A.N.

— Și cum se descurcă cu atîtea... atribuții?

— Da, este realmente demnă de admirat.

Deși încă foarte tînără, reprezintă un adevărat model pentru noi toate, pentru noi toți. Are timp pentru toate și tot ceea ce face poartă amprenta priceperii, calității și inteligenței. De altfel, de cînd a venit în fabrică, tovarășa Péter s-a dovedit un element extrem de bine pregătit, atît în perioada în care a lucrat ca brigadieră pe șantierul întreprinderii, cît și în rîstimpul în care a urmat școala de maiștri. Aș mai adăuga la toate aceste calități două trăsături notabile ale caracterului ei: modestia și corectitudinea, aceste atribute esențiale ale omului destoinic, harnic și inteligent. Exemplul permanent al acestei tovarăse și modul exemplar prin care se pricepe să-și îndrume subalternii se oglindesc și în aceste rezultate obținute de colectivul său: am terminat de executat comenzile de export pe semestrul I cu 4 zile mai devreme — realizînd de fapt din angajamentul inițial de 6 000 perechi anual peste plan — 5 000 perechi.

Voi mai aminti, de asemenea, că ne-am propus să economisim materii auxiliare în valoare de 150 000 lei și că numai pînă în prezent am realizat 90 000 lei.

De 23 de ani lucrează la «Vulcan» și în toată această perioadă a turnat din nisip, din argilă, forme perfecte, prefigurări ale unor piese complicate, din ce în ce mai complicate. Și-ntotdeauna oțelul fluid, prins în acele forme, se metamorfoza în final în piese de o calitate ireproșabilă. Tînărul de acum aproape un sfert de veac, pătruns pe porțile marii uzine bucureștene, a avut o evoluție profesională și umană dintre cele mai frumoase. A muncit cu ardoare, cu talent, și-a iubit meseria, și-n scurt timp a dovedit că este unul dintre cei mai înzestrați oameni ai secției, unul dintre aceia a căror prezență se impune automat ori de cîte ori se ivește o problemă mai dificilă. Recunoașterea calităților sale nu se lasă așteptată: maestru, maestru principal, șef de atelier. Ani lungi, ani rodnici, ani bogăți. Zeci, sute de tineri, crescuți sub atenta îndrumare a maestrului Nicolae Anghel, piese din ce în ce mai complicate, mai dificile, ce-i solicita, lui și celor din secție, o necontenită încordare a forțelor, o îmbogățire continuă a cunoștințelor. Ultima realizare: turnarea lingotierelor pentru uzina din Balș, reușită totală, atestînd înalta calificare a celor 250 muncitori din secția turnătorie, în totalitate formați la școala severă, exigentă a maestrului. Un rezultat ca atîtea altele, care-i umple de mîndrie, dîndu-le sentimentul realizării lor depline. Fiindcă știu că orice succes mărește zestrea de bogăție nu numai a uzinei, ci și a țării. 23 de ani de activitate în același loc de muncă. 23 de ani, unul mai bogat decît altul. O recunoaștere unanimă a unei vieți de muncă, de cinste. Într-un cuvînt, un destin exemplar: cel al comunistului Nicolae Anghel.

literare

de Lucian RAICU

Alexandru IVASIUC: radicalitate și valoare

Autor, în numai cîțiva ani, al unor romane incitante, de indiscutabil interes, bine primite de critică și de o largă categorie de cititori, mai ales tineri pasionați de problemele conștiinței dintr-o perspectivă nouă, contemporană, Alexandru Ivasiuc s-a impus și ca eseist, întrucît este o natură vibrantă, febrilă, simțînd nevoia intensă de a reacționa prin atitudini decise și, dacă se poate, eficiente, în fața unor evenimente, experiențe și lecturi în care se consideră implicat. Intervențiile sale poartă totdeauna pecetea unei angajări intelectuale, tonul este categoric, atenția concentrată cu precădere asupra «ideii» și a desfășurării ei sistematice, menită să convingă prin ea însăși, indiferentă la serviciile farmecului firesc și ale seducției ei stilistice. Este greu de răspuns că ele ar putea fi urmărite într-o dispoziție sufletească ne-receptivă la temele care preocupă în chip constant (pînă la monotonie) pe autorul lor, dar cînd impactul se realizează lectura începe să înainteze fără dificultăți; în unele puncte, cînd eseistul se lasă captivat de ceea ce altelei pare a-l lăsa de ajuns de nepăsător, adică de concret, concretul viu al operei, pagina devine direct antrenantă. Și ești atunci constrîns să recunoști că obsesiile tale nu sînt foarte departe, în fond, de ale autorului și că el izbutește a formula, chiar dacă într-un fel mai abstract sau mai puțin ademenitor decît ai dori, întrebări care te privesc, probleme care sînt ale tale, ale tuturor.

Organizate într-un volum de aproape trei sute de pagini, eseurile revelează, într-o măsură mai mare decît la apariția în *Contemporanul* și *România literară*, o gîndire unitară, continuă, capabilă să subsumeze totul, să orienteze totul pe o singură direcție; despre orice ar trata, orice pretext ar atinge, ele revin pînă la urmă la o convingere unică, la cîteva idei permanente, legate și acestea de o obsesie directoare: a radicalității, ca atribut inerent operei de artă și în afara căruia valoarea însăși (valoarea existențial-estică) pare de neconceput. A fi radical, adică a fi prezent la rădăcina lucrurilor, iată condiția, nu lipsită de mari riscuri, pe care Alexandru Ivasiuc izbutește să o distingă în fibra marilor opere; în consonanță, de altfel, cu spiritul unei autentice gîndiri marxiste, el demonstrează că radicalitatea nu exclude, ci abia descoperă starea de contradicție, tensiunea chinuitoare a adevărului. Excelente articole generează confruntarea dintre acest punct de vedere (limpede și fertil) și opera unor scriitori atît de puțin asemănători între ei, de o unicitate de-a dreptul orbitoare, ca Swift și Tolstoi, Dostoievski și Balzac, Rimbaud și Faulkner.

Firește că sublinierea pasionată a unui aspect, e drept, esențial, riscă să micșoreze șansele unui examen integral al operei, la toate nivelurile ei: la marii artiști, suprafața e adeseori la fel de revelatoare ca adîncimea.

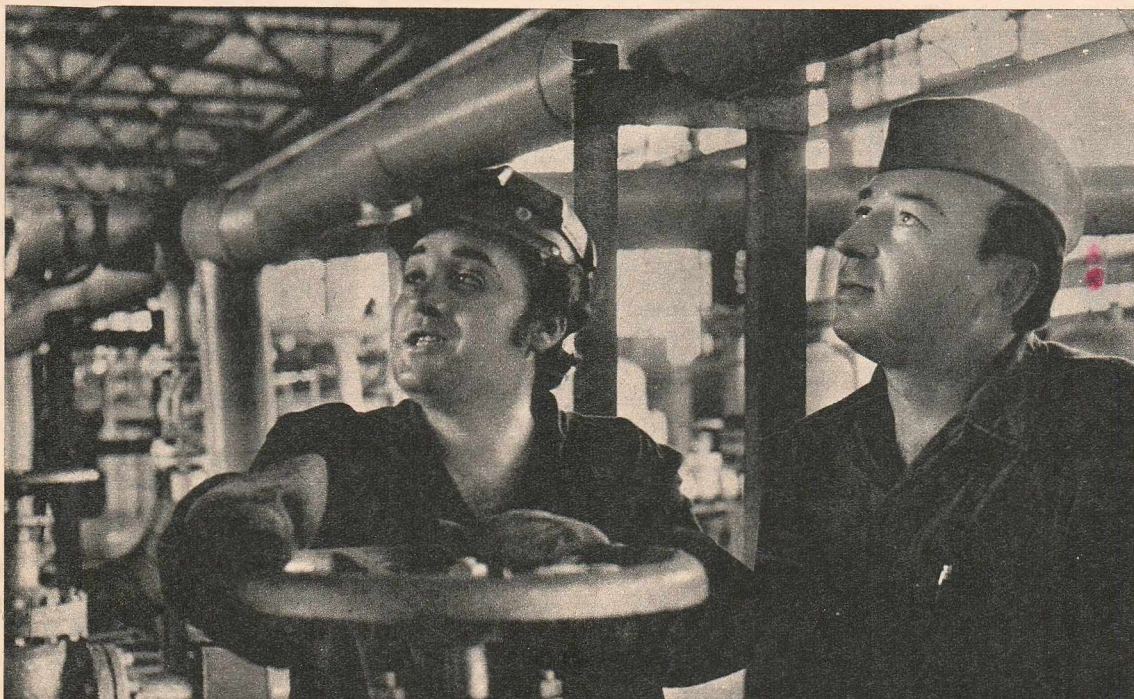
▲ Vedere generală a instalației de calcinare a aluminei.

UZINA, CA UN SINGUR OM

de Iuliana POP — Fotografii de S. STEINER

Geneza metalului alb începe la Dobrești, în Munții Pădurea Craiului, se încheagă la Oradea și se desăvârșește la Slatina. Epopeea aluminiului, începând cu extragerea lentilelor de bauxită și terminând cu obținerea strălucitoa-

relor bare de metal, este îndeobște cunoscută cititorilor noștri prin intermediul slovei tipărite, al radioului, televiziunii și documentarelor cinematografice. Cu toate acestea, noutățile de ultimă oră, rezultatele spectaculoase prin

▲ Ioan Iancevici și Gh. Matei, surprinși în momentul când fac o manevră la un preîncălzitor căruia i s-a spart tubulatura. Avaria trebuie reparată urgent, timpul este prețios!

care se recomandă activitatea acestui important sector al industriei naționale, îl îndeamnă pe reporter să revină mereu în aceste moderne cetăți ale chimiei românești.

În marea Uzină de alumina de la Oradea — obiectul rîndurilor de tața — minereul roșu se transformă în granule de alumina în cadrul unui proces complex și numai după ce, timp de cinci zile, parcurge un drum sinuos de-a lungul unor conducte ce însumează nu mai puțin de 70 kilometri. (Mai mult decât distanța București-Ploiești!) O întreprindere modernă, complet automatizată, în care întreg procesul tehnologic respiră doar prin intermediul aparatelor de măsură și control. La un capăt, o anumită cantitate de minereu roșu, la celălalt o anumită cantitate de alumina, așa cum s-a prevăzut inițial la darea în funcțiune a uzinei. Ei bine, în ciuda acestui dictat al mașinii și în pofida unor parametri severi, stabiliți de proiectant o dată pentru totdeauna, uzina și-a ameliorat neîncetat activitatea și producția, iar cantitatea și calitatea produsului principal a crescut de la an la an.

Aceste importante succese — și în mod deosebit cele închinete Conferinței Naționale a P.C.R. și celei de-a XXV-a aniversări a Republicii — își au sorgintea în hărnicia, inventivitatea și inteligența tînărului colectiv orădean, în activitatea continuă pentru perfecționarea muncii și a producției, în stimularea gândirii creatoare. În decurs de 7 ani — cu excepția unei singure luni — uzina și-a îndeplinit în mod exemplar toate sarcinile de producție, onorîndu-si cu promptitudine obligațiile față de beneficiarii interni și externi.

Astfel stînd lucrurile, vom înțelege ușor de ce muncitorii, tehnicienii și inginerii marii uzine chimice au toate motivele pentru a garanta îndeplinirea la termen a angajamentului luat în cinstea celor două mari evenimente ale acestui an: de a obține, pînă la sfîrșitul anului și peste prevederile inițiale, un plus de 2 200 tone alumina.

Acest angajament curajos aparține însă unor oameni care și-au creat din vreme o experiență solidă și care știu astăzi că analiza judicioasă a posibilităților existente, depistarea rezervelor virtuale și stimularea inteligenței tehnice constituie singura bază reală pentru optimizarea procesului general de producție. Spunem toate acestea deoarece aici, la Oradea, lupta cu minutele și efortul general de autodepășire a început, în fapt, în urmă cu șapte ani. Și ajungînd la acest punct nu vom exagera cu nimic amintînd că în fruntea plutonului de entuziaști s-a situat de la bun început actualul director al întreprinderii, tovarășul inginer Constantin Ștefănoiu.

Stimat și prețuit de întregul colectiv al întreprinderii, inginerul Ștefănoiu reprezintă astăzi în ochii tuturor un

▲ Inginerul Constantin Ștefănoiu, directorul uzinei, inima și sufletul harnicului colectiv orădean (mijloc). Pentru calitățile sale remarcabile, comuniștii întreprinderii l-au desemnat ca delegat la Conferința extraordinară județeană de partid, unde a primit mandatul de a participa la apropiata Conferință Națională a P.C.R.

▲ Brigada de lăcătuși, condusă de Mihai Boroș, autoarea unor importante inovații și raționalizări.

exemplu elocvent al abnegației și eroismului cotidian, al ideilor generoase și spiritului metodic în acțiune.

— Încă de la bun început — ne povestește ing. Vasile Toma, secretarul Comitetului de partid — directorul nostru, ajutat îndeaproape de doi colaboratori prețioși, inginerii Ilie Mitran și Sorin Breazu, a înțeles că în uzină există foarte multe posibilități pentru mărirea producției cu investiții reduse. A înțeles, dar s-a și apucat de treabă. A întocmit studiile necesare și pe baza lor uzina s-a dezvoltat și a început să producă anual un plus de 10 000 tone alumină. Și tot directorului nostru i se datorează invenția unui ingenios procedeu pentru agitarea și transportul suspensiilor în vase de mare capacitate, dispuse individual sau în baterii. Mulțumită acestui procedeu — preluat și

de noua uzină de alumină din Tulcea — am realizat din primul an economii de 3 000 000 lei.

...Sau tot atâtea temeieri pentru ca oamenii muncii din uzină să-l propună ca delegat la Conferința extraordinară județeană de partid — iar aici să fie ales ca delegat la Conferința Națională a Partidului Comunist Român.

Exemplul celor mai buni dintre cei buni a constituit o puternică forță stimulantă pentru întreg colectivul uzinei. Astăzi, numărul inovatorilor și inventatorilor se numără cu sutele, iar roadele gândirii creatoare prind viață de la o zi la alta. Iată în continuare câteva exemple de ultimă oră și pe care le prezentăm cititorilor prin intermediul unor interviuri-fulger.

Primul nostru interlocutor, ing. Aron Aldea, șeful secției I:

— Ce angajamente și-a luat secția pe care o conduceți?

— Vedeți dv. că nu putem lucra așa de capul nostru. Trebuie să ne corelăm rezultatele pe care vrem să le obținem cu efortul pe care-l depun și celelalte secții, pentru a crea condiții de depășire a planului pe toată uzina.

— În cazul dv., totuși ce înseamnă aceasta?

— În secția de măcinare, după ce am schimbat o treime din căptușeliile obișnuite din plăci cu unele noi din bile, reparațiile nu se mai fac o dată la lună, ci o dată la jumătate de an. La secția leșiere am încercat să mărim capacitatea instalată — prin transformări executate la pompa triplex — și am reușit să creștem debitul inițial de la 65 mc pe baterie la 83 mc; la secția de filtrare roșie am izbutit să facem economii la consumul specific de materii auxiliare — hidroxid de sodiu, deoarece am redus cantitatea întrebuințată de la 5 g la 3 g la litru.

În continuare l-am ascultat pe lăcătușul Mihai Boroș:

— Cu cei din echipa mea — lăcătușul Gheorghe Ardeleanu și sudorul Ioan Ține — am reușit să scurtăm timpul la repararea a trei reductoare. Au stat băieții după program, până seara la ora 11, dar rezultatele sînt pe măsura efortului depus: am furat timpului trei zile și am redus considerabil pierderile de sodă.

— Înțeleg de aici că ați avut foarte puțin timp liber pentru probleme personale, plimbări, distracții...

— Viața, tovarășă, e scurtă și nu se pot face toate, absolut toate. De aceea trebuie să alegem întotdeauna ce e mai important.

Și cele declarate de Vasile Maxim, șef de echipă la calcinare:

— Băieții din echipa mea au muncit zi și noapte pentru a aplica la agregatele noastre o metodă folosită la cuptoarele de ciment: schimbarea injectoarelor de pulverizare a păcurei prin injectoare de pulverizare mecanică.

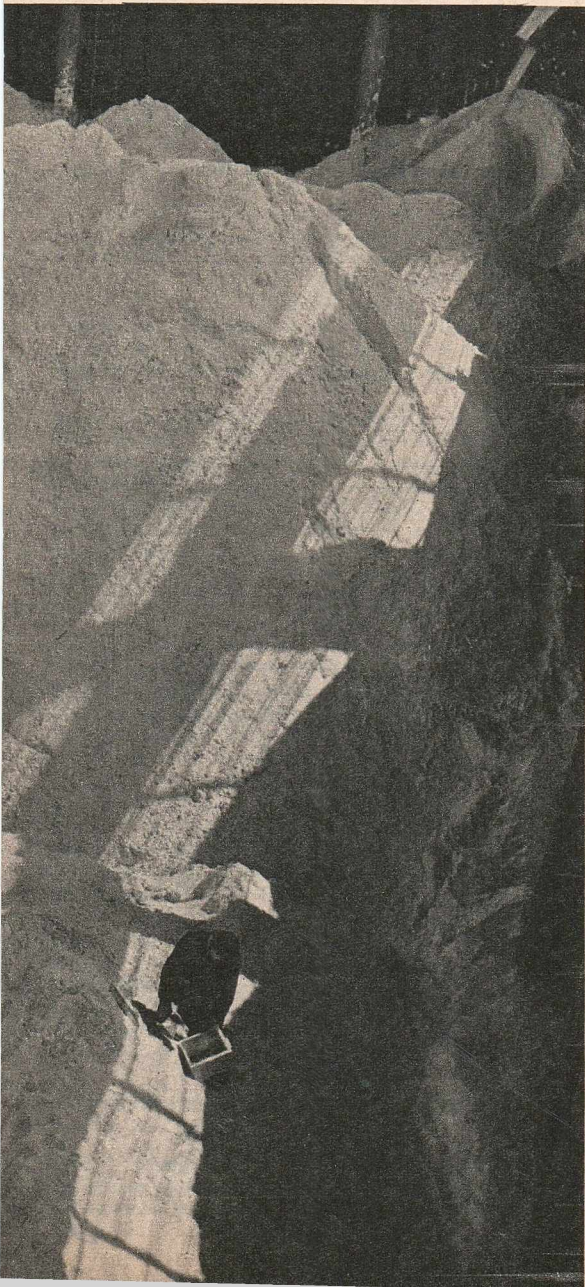
— Rezultatele?

— Am obținut o mare economie de bani și energie electrică. Procedul ne permite de asemenea să producem pînă în iulie peste 200 de tone de alumină calcinată peste angajamentul inițial de 2 000 tone și cu siguranță că pînă la sfîrșitul anului vom depăși și aceste cifre.

*

Cîteva exemple întrupate din clocotul muncii, din emulația generală și spiritul novator atît de proprii acestor zile, dar care reprezintă o elocventă mărturie a efortului general pe care, cu abnegație și spirit de dăruire, harnicul colectiv orădean îl consacră celor două mari evenimente ale patriei noastre. O mărturie că aici, la Oradea, chimiștii Uzinei de alumină, porniți la întrecerea cu timpul și într-o permanentă reevaluare a forțelor proprii, au hotărît ca aluminiul, acest metal ușor, să atîrne din ce în ce mai greu în balanța economică a țării.

▲ ...Și rezultatele efortului general: munți de alumină peste prevederile inițiale.

▲ În luptă cu timpul și într-o permanentă reevaluare a forțelor proprii se află și brigada condusă de Eduard Varadi.

Vasile Maxim, șef de echipă la calcinare. Prin realizarea unei importante inovații, echipa sa va produce cu 200 tone alumină în plus față de angajamentul inițial de 2 000 tone.

ESTE AMBIȚIA UN DEFECT?

Anchetă socială de Viorica CIORBAGIU — Fotografii de Elena GHERA

Iată o întrebare demnă de a face obiectul unei ample dezbateri în orice loc unde se muncește și, implicit, unde se discută despre educație.

Ideea aceasta nu s-a născut din senin și nu este, nicidecum, dovada pedanteriei reporterului. La o întreprindere din Bacău («23 August») am fost, dintîi, martori voluntari ai controverselor privind — în esență — ambiția.

— Nu mai știm ce să facem cu tinerii aceștia! — a spus, excedat parcă de propriile sale eforturi, maestrul Ioan Lovin (secretarul organizației de partid a secției de prelucrări metalice).

Și, pentru argumentare, ne face cunoscut că simbăta trecută au fugit de la lucru din schimbul de după-amiază trei tineri: Stelian Ciobanu, Gelu Dărăban și Vasile Gavriliiu.

De ce au fugit?

Primim răspunsuri în fraze-tip, care-i pun pe tineri la «stilpul infamiei». Că sînt răi, indisciplinați, obraznici etc., etc., etc.

Pe alocuri se amestecă, incert, numele unui tînăr — Vasile Foamete, care era orgolios, i se suise la cap, nu mai putea să fie stăpînit... De ce toate verbele la trecut? Pentru că acel tînăr și-a cerut transferul, nu i s-a aprobat și atunci și-a dat demisia. Lucrează acum la Fabrica de mașini unelte (o unitate industrială nouă din oraș); de fapt, e în București la un curs de specializare.

*

De ce a plecat strungarul Vasile Foamete din întreprinderea «23 August»?

— A plecat pentru un salariu mai mare — opinează directorul, ing. Ion Răducanu.

Maistrul Vincențiu Hrișcu spune că Foamete era un încrezut; ing. Victor Neculaescu, șeful secției metalurgice, pare sigur că plecarea strungarului este legată neîndoios de ambiții administrative, de vedetism.

Elena Ababei — secretara Comitetului U.T.C. pe între-

prindere — admite și ea că Foamete este orgolios, dar în timp ce vorbește despre plecarea strungarului încep să se simtă crescînd enervarea și regretul.

— Foamete a plecat cu inima strînsă. A plecat cu durerea de a nu fi fost înțeles!

Dincolo de antipatia, aproape generală, cu care era etichetat tînărul strungar, toată lumea recunoștea însă că Foamete este un meseriaș excelent. Atunci de unde i se trage, oare, prostul renume?

Întrebăm în dreapta și-n stînga:

În secția metalurgică unii dintre lucrătorii mai vîrstnici „murmurau adesea: ba că de vină sînt tinerii pentru rebuturi, ba că numai ei sînt cei care întîrzie, care încurcă lucrurile, care... care...”

Vasile Foamete era secretarul organizației U.T.C. Și din această pricină (dar poate nu numai) i-a fost greu să rabde într-una ocările adresate direct sau indirect tinerilor. Cum am mai spus, Foamete era recunoscut drept un strungar de înaltă clasă. Lucrînd în acord, ușor cîștiga 3 000 de lei pe lună. În timp ce băieții veniți de un an, doi din școala profesională nu izbuteau să-și încaseze nici măcar salariul de bază. Și-atunci secretarul U.T.C. s-a hotărît: va alcătui un schimb al tineretului cu «oile negre» ale secției. El îi va ajuta pe cei mai slabi să-și regleze strungurile, îi va învăța cum să-și ascuță și cum să folosească mai bine cuțitele strungului, îi va supraveghea de aproape. Plata, în acord global. Nu-i nimic dacă el va cîștiga cîteva luni de zile mai puțin, după aceea vor fi toți meseriași pricepuți, nu se va mai plînge nimeni de ei și, bineînțeles, cîștigurile nu vor mai fi sub normă... Era o făgăduială făcută lui însuși; dar cu deosebire tinerilor de care nu avusese grijă nimeni, în mod special. Pentru că încă mai circula îndemnuri cu rezonanțe perimate: «să fure meseria».

Vestea așa-numitului schimb al tineretului s-a împrăștiat în întreprindere; secția în care se desfășura a fost cuprinsă de o fierbere ciudată. Proteste înăbușite din partea unor muncitori mai vîrstnici începuseră să facă fisuri (artificiale) în inițiativa lui Foamete. Și, într-o bună zi, la ora cînd începea schimbul II s-au înființat deodată două formații complete de lucru. «Schimbul tineretului» era dizolvat fără justificări obiective. Comisii speciale au stabilit că inițiativa uteciștilor dăduse roade substanțiale. Și totuși Foamete era acuzat că lucrează cu cravată, că vrea să fie șef...

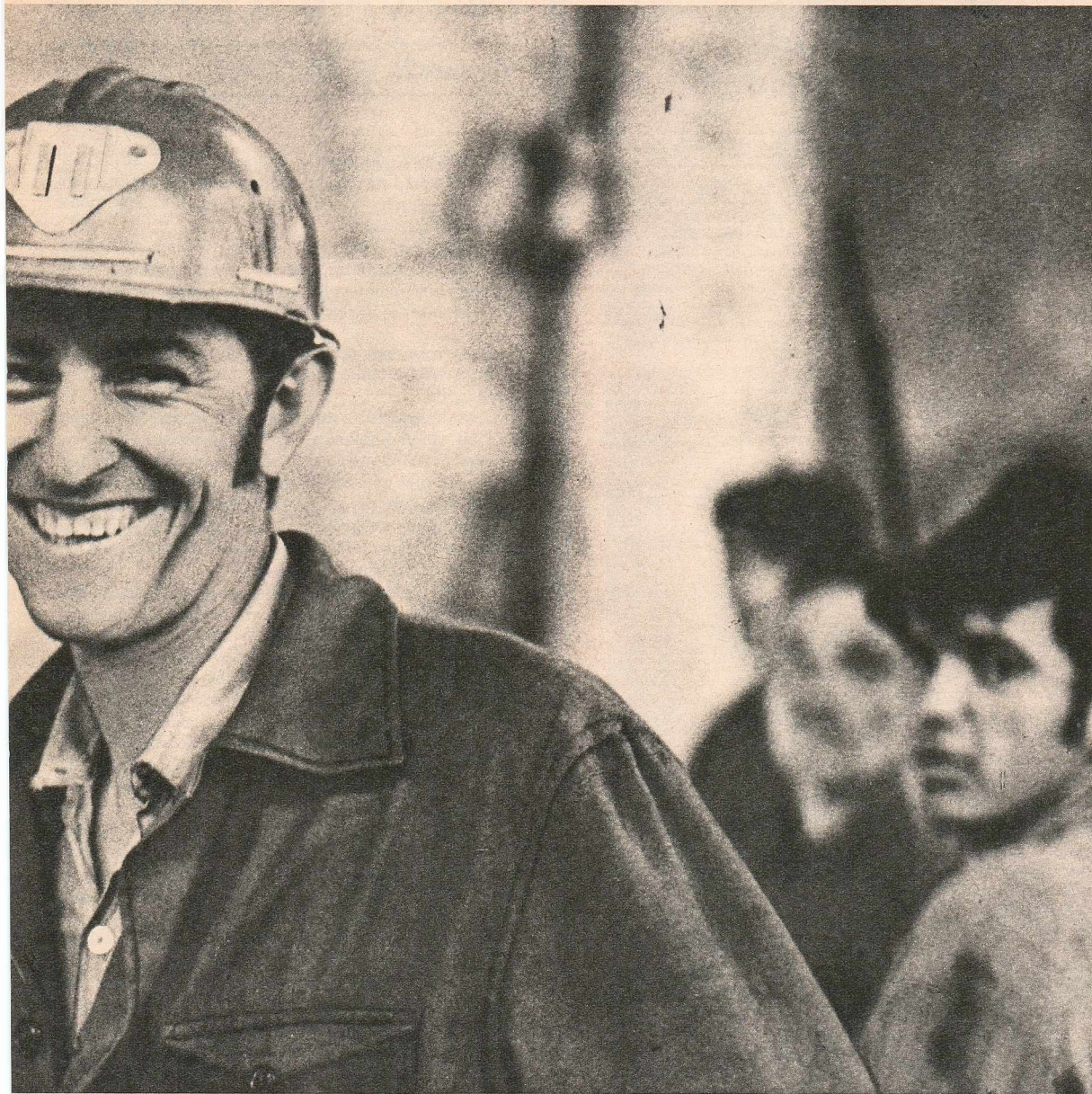
— I-am propus să-l fac șef de echipă — recapitulează

Controlorul de calitate spune, strungarul Frunză ascultă, piesele sînt bune, aparent este totul în ordine. Dar Frunză nu-i vesel. E mulțumit, e serios, dar vesel nu...

dialog cu cititorii

de H. DONA

▲ **Laudele maestrului bucură. Să-ți spună direct și față de oameni străini că ești un formator-turnător excelent e motiv de bucurie evident pentru Vasile Irimia.**

ing. Victor Neculaescu. A zis că n-are de ce, că «schimbul tineretului» este o formă a angajamentului său de a ridica pe toți tinerii la măiestrie profesională și disciplină.

Prin urmare, ce fel de șef dorea să fie Foamete? Și ce fel de ambiții pecuniare l-au îndemnat să plece din întreprindere, cînd el singur s-a arătat, practic, dispus să renunțe la o bună parte din ciștigul său în folosul colegilor cu experiență mai puțină?

Am ținut să vorbim și noi cu cei trei fugiți de la lucru în schimbul II al simbetei trecute. L-am găsit doar pe Vasile Gavriliiu:

— De ce ai plecat din schimb?

— Mi-a fost rău...

Maistrul Lovin pretinde că Gavriliiu a sărit peste gard.

— Ai lucrat în «schimbul tineretului»?

— Da.

— Și în săptămîna aceea a lipsit careva de la lucru?

— Păi nu, că atunci aveam dulapul cu scule al lui Foamete. El ne dădea tot ce aveam nevoie... Cum să lipsim, dacă lucrăm în comun?!

Ion Frunză, alt tînăr strungar cu talent, care alături de Foamete îi ajuta pe cei mai slabi:

— Nu, n-a lipsit nimeni în săptămîna aceea... Nici n-am avut timp...

Maistrul Lovin zîmbește victorios, parcă tîlmăcindu-i vorbe: vedeți, n-au avut timp să se învețe cu fugitul de la lucru. Educație să se cheme acest scepticism cu nimic probat de fapte?

Gigi Țarălungă (nu e diminutiv, ci nume de buletin) ne este prezentat de maistrul Hriscu drept un strungar «cu o îndemînare extraordinară». La întrebările noastre răspunde mereu cu subtext:

— Credeți că «schimbul tineretului» a fost o idee fericită?

— Adică, noi, tinerii, nu sîntem buni de nimic?

— N-am spus asta, nicidecum. De ce a plecat Foamete?

— Păi, numai de bine n-a plecat...

— Îți dăm să conduci «schimbul tineretului». Îl reînființăm — îi propune secretara Comitetului U.T.C.

(Continuare în pag. 12)

▶ **Elena Ababei, secretara Comitetului U.T.C. pe întreprindere: «Pe tinericum îi crești, așa îi ai!»**

Anotimpul cald nu pare să fi diminuat gustul pentru discuțiile de principiu ale multora dintre cititorii noștri tineri. Cîteva dintre problemele ridicate în unele scrisori sosite în ultima vreme ar merita dezbateri largi, dar spațiul îngust al rubricii noastre nu ne permite, din păcate, decît scurte consemnări. Foarte interesantă este, de pildă, chestiunea «modelului de viață» pe care o abordează cititorul *Nicolae Marin* din Craiova. Referindu-se la cîteva anchete publicate de noi ca și la prezentarea frecventă a unor portrete de oameni remarcabili (mai ales în bătălia pentru construcția economică), tov. N. Marin ne scrie: „Citesc și eu — aproape totdeauna cu plăcere — prezentarea vieții unor personalități sau a unor oameni care s-au impus prin ceva deosebit și a căror viață este pilduitoare... Dar, cred că problema modelului de viață trebuie pusă puțin alt fel. Pentru noi «model» de urmat trebuie să constituie principiile filozofiei și eticii noastre și mai puțin un om sau altul, oricît de minunat ar fi el...” Cititorul nostru ar avea perfectă dreptate, dacă n-ar uita un dat fundamental al psihologiei omenești: pentru ca un model să influențeze profund, hotărîtor, el trebuie să se încarneze într-o ființă vie, să nu fie doar un simplu tabel de principii frumoase. Din timpurile cele mai vechi, oamenii și-au concretizat modelele de viață și comportare în personaje reale sau a căror poveste are toate aparențele realității: semizei, sfinți, eroi sau, mai aproape de zilele noastre, personaje istorice, savanți, deschizători de drumuri în diferite domenii ale cunoașterii și acțiunii, binefăcători ai omenirii, mari artiști ș.a. (Vorbim aici numai de modelele pozitive pentru că există — nu-i așa? — și modele negative.) Realitatea existenței și comportamentului conferă acestor modele vii credibilitate și, deci, eficacitate; faptele care ne inspiră și ne entuziasmează n-au fost înfăptuite de ființe supranaturale, acționînd după alte legi, ci de oameni ca și noi, trăind în mijlocul oamenilor, supuși bucuriilor și suferințelor care constituie condiția umană. Și — cum spune dictonul celebru — ceea ce un om a gîndit și a înfăptuit și un alt om poate gîndi și înfăptui.

Desigur, pentru o conștiință socialistă un model nu înseamnă un idol și a dori să semeni cu modelul pe care ți l-ai ales nu înseamnă să-l imiți în aspectele neesențiale sau conjuncturale ale vieții sale, nu înseamnă nici să-i copiezi preocupările și gesturile. În acest domeniu se aplică foarte bine atomismul marelui poet francez Guillaume Apollinaire care spunea că atunci cînd omul a vrut să imite mișcarea picioarelor a inventat roata.

Un alt tînăr, cititorul *L. Marian* din Deva, ne întreabă cam cîte cărți poate citi un om cu activitate normală într-o viață de durată normală. Greu, dacă nu imposibil de răspuns. În acest domeniu nu există planuri și un om «normal» nu este o mașină de citit, ci o personalitate bine conturată, cu nevoi și înclinații specifice (trăsături pe care o lectură îndelungată le modelează și le aprofundează). Și mai este un aspect, deloc neglijabil: omul trebuie nu numai să citească, ci să și recitească. A reveni din nou și din nou asupra cărților fundamentale, asupra cărților pe care le simțim mai apropiate este unul dintre cele mai fertile exerciții intelectuale. Fiecare nouă lectură a unei cărți înseamnă nu numai retrăirea unei bucurii vechi, ci și descoperirea miraculoasă a altor și a altor laturi pînă atunci necunoscute sau rămase în umbră. Ce-i drept, la recitare nu mai beneficiem de avantajele surprizei în ce privește anecdotică, dar aceasta este totuși o pierdere nu foarte importantă (cu excepția, poate, a romanelor polițiste). Experiența a arătat că piesa de teatru pe care spectatorii români o urmăresc cu cel mai mare interes și cea mai mare satisfacție este (să nu se supere eminenții noștri dramaturgi contemporani!) «Scrisoarea pierdută», a cărei desfășurare și ale cărei replici orice român școlit le cunoaște pe dinafară. Am putea spune, fără a greși, că după ce ai citit-o de 4-5 ori și ai văzut-o pe scenă de 7-8 ori, opera caragialiană îți oferă chiar mai multe satisfacții estetice decît la primul contact.

Cititoarea *Ana Teișanu* din Oradea, str. P. Ispirescu nr. 2/A, ne roagă să-i informăm pe cei interesați că le ține la dispoziție colecția completă a «Flacării» din 1968 și pînă astăzi.

ESTE AMBIȚIA UN DEFECT?

(Urmare din pag. 11)

— Mie?! Nu vreau să fiu cîrîit ca Foamete! Am să plec și eu...

Tovarășa Elena Ababei se miră: «Ești de nouă ani în întreprindere, de cînd ai absolvit școala profesională, ești un om de bază, nu cred că vrei într-adevăr să pleci». Țărălungă dă din mină a negație pentru expunerea de motive.

— Ești strungar bun am auzit, reluăm noi discuția. În ce categorie?

— A III-a din '64.

— 64 de oameni?

— Nu, din 1964. Am fost plecat în armată cu aceeași categorie, cînd m-am întors aveam o categorie mai puțin și ca s-o capăt la loc am dat iarăși examen.

— Cum așa? — ne arătarăm noi nedumerirea față de maestrul Hriscu, cel care spusese că Țărălungă e un meseriaș extraordinar.

— Organizarea muncii spune că ei sînt cu legea, noi cu producția.

— Și maiștrii nu cunosc legile? Maistrul nu e un om politic?

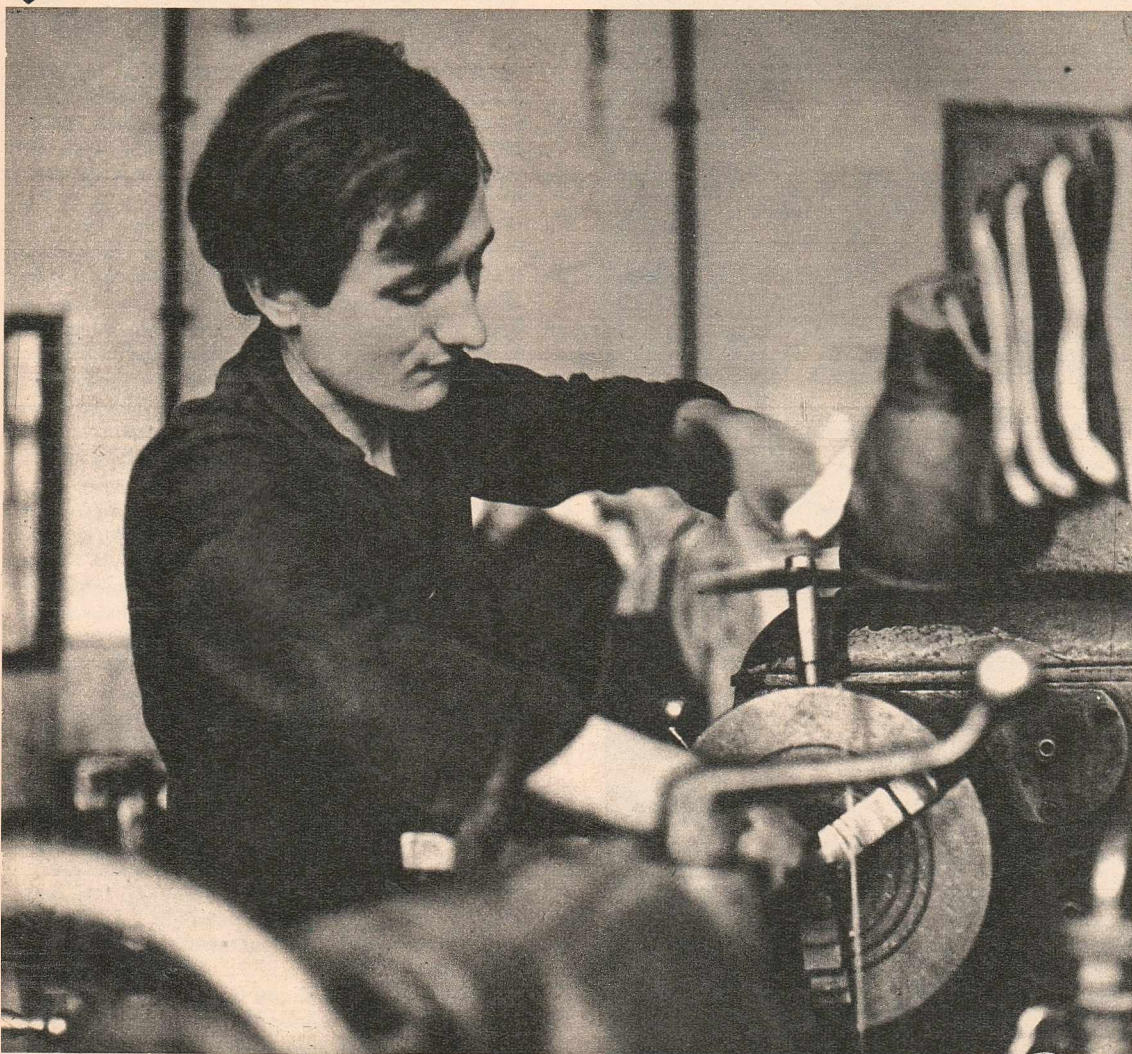
Din aceste notații succinte poate că cititorii vor fi trăgînd concluzii despre binele sau răul ambițiilor. Foamete și alți tineri alături de el au avut ambiția să demonstreze de ce sînt în stare. Adeziunea la această idee i-a înflăcărat. N-au putut-o duce pînă la capăt. Foamete a plecat de supărare, de rușine, din orgoliu rănit. După plecarea lui din nou încep să fie răi Gavrilu sau Ciobanu. În sufletul lor a rămas, totuși, o suferință. Numai ocară nu-i convinge.

Vorbeam cu directorul întreprinderii despre suplimentarea angajamentelor, despre cele 76 de milioane — valoarea producției-marfă în plus, care rezultă din îndeplinirea cincinalului cu șase luni mai devreme. Și directorul ne explica prin ce căi se vor atinge angajamentele: pe seama creșterii productivității muncii, prin generalizarea schimbului II și extinderea schimbului III... Schimburile, adică frezori, strungari, lăcătuși pricepuți. Ne-am adus aminte de enervarea tonică a secretarei Comitetului U.T.C.: «Cum îi creștem, așa îi avem pe tineri. Oamenii nu se găsesc la rastel, gata pregătiți».

Și, cu toate că nu l-am cunoscut pe Vasile Foamete, am încercat și noi regretul plecării lui. Păcat!

«Nu vreau să fiu cîrîit ca Foamete! Am să plec și eu...» (Gigi Țărălungă — un «strungar extraordinar»).

Și iarăși strungarul Vasile Gavrilu a reintrat între «oile negre» ale secției...

CRIMA DIN 16 IUNIE A.C.

de Lascăr SEBASTIAN

Să reconstituim faptele punct cu punct. Minuțiozitatea e mama oricărei reconstituiri. Un singur amănunt neluat în seamă — și criminalul cel mai feroce îți poate scăpa printre degete.

...Așadar, în dimineața zilei de 16 iunie a.c., pe la orele 11, am intrat în cofetăria *Athénée Palace*, ca să cumpăr una jumătate kilogram de fursecuri. Și declar sub prestare de jurămint că n-am urmărit atunci să omor cu ele pe nimeni. Dimpotrivă. Mobilul faptei mele — recunosc, necugetată — nu numai că nu avea la bază vreo intenție criminală, dar era cu totul și cu totul nobil.

Cred că nu mi se va răpi dreptul la apărare. Și, desigur, nici nu voi fi împiedicat să fac mărturisiri complete.

În primul rînd, mărturisesc că de obicei — cînd adică vreau să-i ofer nevastei niscai dulciuri — mă aprovizionez la cofetăria din cartierul nostru, unde găsesc totdeauna preparate proaspete, cu amabilitate servite și (lucru important!) mai ieftine decît la cofetăriile de mare lux din centrul Capitalei.

Îmi dau perfect de bine seama că prin această mărturisire, îmi îngreuez situația. Căci mă aștept ca tovarășul procuror să pună zdrobitoarea întrebare: «Cum se face că acuzatul, care de obicei se aprovizionează la cofetăria din cartier, tocmai în dimineața zilei de 16 iunie, ziua crimei, se duce la cofetăria *Athénée Palace*? Cu ce intenție?!... Apoi, să nu trecem cu vederea lipsa de conștiință morală a acuzatului: pentru nevastă cumpără cofeturi ieftine. Cînd urmărește alte scopuri, nu se uită la preț, plătește cît i se cere, ba chiar se duce undeva mai scump...»

Vai! Faptele nu stau deloc așa cum vrea tovarășul procuror să le interpreteze. Nu sînt chiar atît de dereglat mental încît să fac o mărturisire care să mă înfunde. Însă țin să spun adevărul și numai adevărul. Și aici, ajung la a doua mea mărturisire.

Da, în al doilea rînd, mărturisesc că sînt un vechi și înfocat discipol al lui Brillat-Savarin. Și rog pe tovarășul procuror să ia notă că marele gastronom francez din secolul al XVIII-lea, autor al celebrei și iscusitei cărți despre *Fiziologia gustului*, a fost și el de meserie tot magistrat. Ei bine, chiar în fruntea cărții sale, Brillat-Savarin așază douăzeci de «Aforisme ale Profesorului, ca să slujească de prolegomene lucrării sale și de bază eternă pentru Știință». Ultimul aforism, dar nu și cel din urmă, sună astfel:

«A invita pe cineva la masă înseamnă a te însărcina cu fericirea lui tot timpul cît se află sub acoperișul tău».

Or, în acuzația ce mi se aduce privitoare la crima săvîrșită împotriva victimei se uită un fapt fundamental: ea, victima, în după-amiaza zilei de 16 iunie era invitata mea. Potrivit aforismului citat, îmi luasem în sarcină fericirea ei. Adică am ținut să-i servesc lucrurile cele mai fine și cele mai scumpe. De aceea m-am și adresat uneia din cele mai de lux cofetării din București. Deci, nu o intenție criminală m-a mînat din cartierul meu (Floreasca) pe Calea Victoriei, ci, cum spuneam mai sus, dimpotrivă.

E drept (și aceasta e a treia mea mărturisire) că tot timpul cît am fost servit de duduța vînzătoare nervii mei au fost puși la grea încercare. Și arăt aici de ce. Se știe că la cofetăria *Athénée Palace* se găsesc mai multe soiuri de fursecuri, care se vînd, după sort, cu 70, cu 60, cu 55, cu 50 de lei kilogramul. E ușor să se restabilească faptul că în dimineața zilei de 16 iunie, pe la orele 11, cofetăria nu avea decît două sorturi a 55, și mai multe a 50 de lei. Duduța îmi îndesa în carton, cu precădere, sorturile a 50, și cu deosebire micile, dar greu atîrnătoare la cîntar, pricomigdale. Am încercat un protest timid. Dar duduța era expeditivă: n-avea timp să mă asculte. La plată, pentru una jumătate kilogram, mi s-au pretins lei 30 (treizeci). Am întrebat că de ce?

— Fursecurile asortate se vînd cu 60 de lei kilogramul — mi-a răspuns tăios duduța, ca unui ignorant ce eram.

Firește, cînd se servesc fursecuri între 70 și 50 de lei, media de 60 e logică și echitabilă. Dar cînd n-ai de vînzare decît cele între 55 și 50, și servești cu precădere din cele de 50 de lei, de unde pînă unde 60? Totuși n-am protestat. Am plătit. Mi-am spus: «Voi avea în schimb fursecuri din cele mai fine».

Și aici vine catastrofa. Cînd, în după-amiaza zilei de 16 iunie am servit părți civile scumpele fursecuri, ele s-au dovedit străvechi și tari ca piatra, bune de praștie.

Astfel, mă văd azi în boxă, acuzat de crimă de asasinat împotriva danturii părții civile. Nu cer achitarea. Sînt conștient de culpa mea: trebuia să mă duc la biata mea cofetărie din cartier și nu să mă adresez luxului din centru. Dar, lăsînd faptele la aprecierea onoratului tribunal, solicit circumstanțe atenuante. Mai ales că nu numai partea civilă, ci și eu am scuipat două măsele și trei dinți. Atît am avut de spus în apărarea mea.

concurusul nostru cea mai frumoasă FOTOGRAFIE

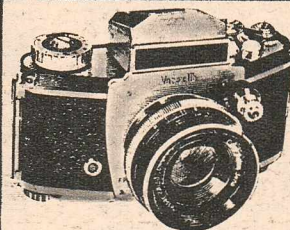

53) Luminile viaductului
MARIN NĂSTASE,
Galați

54) Timp
VIOREL LUPȘA,
com. Gherteniș,
jud. Caraș-Severin

55) Stîrc
NICOLAE
CRISTOVEANU,
București

56) Întîlnire
ION MATEI, Sinaia

concurusul
„CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE“

Fotografia
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
cittitorului

pe străzile lumii

TOKYO - altă ipostază

de N. POPESCU-BOGDĂNEȘTI

Pe Yosuo Ogatta, un tânăr cu chip serafic, mic de statură și purtând ochelari cu lentile groase, l-am cunoscut încă în prima zi, în hol la «Daichi-Hotel», când, apropiindu-se de mine, mi-a spus că face parte din secția internațională a mișcării de masă Gensuikio.

Era, de fapt, acest tânăr cu tenul plăcut și părul negru dat pe o parte, prima mea cunoștință, în sensul real al cuvântului, în Japonia. Avusesem de-a face, într-un «Mercedes» cu motor diesel, de la aeroportul Haneda la Tokyo, cu încă doi japonezi, apoi la hotel m-am cunoscut cu preotul budist, căruia toți îi spuneau, într-un termen pe înțelesul tuturor, *our bishop* Sato, om de o ținută morală excepțională, cu Mister Honda, intelectual rafinat, vorbind în egală măsură engleza și franceza, dar acest Yosuo Ogatta, tânărul cu păr de abanos, mi-a fost prima cunoștință adevărată în Japonia. În ce sens prima cunoștință adevărată? În sensul că — să mă ierte părintele Sato, Mister Honda, Mizuho Hirasava și toți cei cu care am avut de-a face în cele zece zile petrecute în arhipelagul nipon — acest puști care mi-a dat ocol tot timpul, lipicios ca o iubită și doritor să aște de la mine, om venit de pe alte meridiane, călător peste Polul Nord, cit mai multe cu puțință, și care, considerându-se un învățacel, m-a înobilat cu titlul de *My teacher*.

Aș exagera, totuși, dacă aș spune că tânărul Yosuo Ogatta este tot ceea ce mi-a rămas pregnant întipărit în amintire din universul japonez, atîta cit am reușit să-l cunosc și cit poate fi el cunoscut pe parcursul a zece zile; dar Yosuo Ogatta este, pot spune, una dintre componentele cele mai bine conturate ale tabloului compus despre acest univers. Împreună am călătorit în «Săgeata albastră» — trenul cu viteză de aproape 250 km pe oră — de la Tokyo la Osaka, iar de acolo, mai spre sud, cu un alt tren pînă la Hiroshima. Ne-am plimbat pe străzile orașului prefăcut în scrum înainte ca el să se fi născut, astăzi o așezare urbană modernă, am asistat, simțindu-i mereu apropiată prezența, la marile manifestații de protest împotriva înarmărilor atomice care, devenite tradiție, aveau loc atunci.

Mi-am luat la revedere?... Nu mi-am luat la revedere de la el?... Se pare că nu. De la Hiroshima eu am revenit la Tokyo, în vreme ce el, cu un alt grup, pleca spre Nagasaki.

Dar nu l-am uitat și am resimțit un sentiment de regret ori de cite ori mi-am adus aminte că, rătăcind o mică broșură cu coperte galbene pe care, semn de amicitie, mi-a făcut-o dar, broșură pe a cărei ultimă pagină notase adresa sa din Tokyo, am fost pus în imposibilitatea de a-i trimite, așa cum mă angajasem, tipărituri documentare despre România.

Fie chiar pentru un om experimentat și dotat cu simț de orientare ce nu-i poate juca feste — și mă socoteam unul care cunoscuse în bună măsură lumea — Tokyo, acest megalopolis din beton, fier și sticlă, oraș structurat cu rigla și formula matematică cea mai riguroasă, este, paradoxal, un hățis. Amicul meu, Florea Țuiu, un drac de oltean care, în afară de «Anoné» și de «Daigeobo», formulele cele mai uzuale în japoneză, nu știa în plus decît cum se spune piine și sare, dar se descurca asemeni băștinașului, m-a prevenit foarte serios asupra riscului de a mă rătăci, în cazul cînd m-aș aventura să cutreier singur străzile. L-am luat puțin în ris, el m-a privit încruntat, am început să meditez asupra sfatului său și...

Într-o seară, totuși, de la «Daichi-Hotel» am pornit-o pe jos. E foarte frumos, fascinant, aș spune, orașul Tokyo noaptea. Te miști într-un univers ce-ți pare ireal, de jocuri de lumini, în combinații de formule pe care nu le poți descrie. Ziua, Tokyo este sumbru, negru, murdar, trist. Seara, însă, ca și Place Pigalle la Paris, este o fermecătoare poezie. O poezie de culori, o poezie a spiritului uman, alt spirit, alt temperament decît cel european. Intri în magazine, și magazinele îți zîmbesc — buna dispoziție, zîmbetul fiind o obligație profesională pînă în ultimul minut al orei de program. Cobori, din stradă, în stația de metro sau într-unul din acele înspăimîntător de întinse

etaje subterane, umbli, privești, nimeresti în cartierul distracțiilor și ți se pare a fi călător într-o țară de basm. Ca să nu te rătăcești, faci calea întoarsă pe același itinerar.

Debarasat de prima impresie, impresia-șoc, universul marelui oraș îți apare, surprinzător, în altă ipostază. Într-un magazin de produse alimentare constai că gospodina cumpără carnea nu cu kilogramul, ci cu suta de grame ori mai puțin, în felii subțiri, tăiate la mașină ca la noi șunca vieneză, că în cartierul-bazar, pe care-l văzușezi înainte de a se lăsa înserarea, nu diversitatea infinită a mărfurilor ce le poți găsi te surprinde, ci fauna interlopă care — mai ales văzîndu-te european — te asaltează cu felurite mobiluri, că zîmbetul ce te întîmpinase în magazin a devenit, pe chipul aceleiași tinere fete ce se îndreaptă grăbită spre stația de metro, o mască inertă, că...

Ca un idol nud, la ora cînd se intră și se iese din schimbul de lucru, Tokyo îți apare scheletic, rece, fără suflet.

Am stat, poate un ceas, poate două, nu mai știu cit...

În piața — sau principalul punct de trecere al unuia dintre acei zgîrie-nori întorși spre centrul de gravitație al Pămîntului, construcțiile subterane numite Chikagai (nu știu dacă transcripția este corect redată) — am stat un ceas, poate două, nu mai știu cit, și am asistat la un spectacol impresionant. În cele două sensuri ale circulației, un ceas ori două, nu mai știu cit, am văzut trecînd un fluviu uman, bărbați și femei, tineri și vîrstnici, toți izolați în forul lor interior, mobilizați doar de singurul gînd: de a ajunge cit mai curînd acasă sau de a nu scăpa clipa în care aparatul automat pontează intrarea la lucru. În acest imens furnicar, fiecare era singur. Bărbații, îmbrăcați aproape uniform — pantaloni de culoare închisă, cămașă albă cu mîneacă scurtă, cravată neagră — ducînd în mîină o modestă servietă confecționată din material plastic. Femeile, în fustă de culoare închisă, bluză albă și papion sau cravată de culoare închisă. Uniformizarea îmbrăcămîntei este, se știe, un factor de disciplină, iar japonezii au disciplina intrată în sînge. Întîrzierea de la ora de program sau incompetența în atribuțiile de serviciu sînt fenomene inexistente în Japonia. Japonezul — să vorbim deschis — are un cult al muncii și muncește pînă la limitele tragicului. În seara aceea am nimerit în ceea ce la Tokyo se cheamă — se pare urmînd o terminologie americană — *subway*. Am rămas surprins de somnolența generală care domnea într-un tren lung de cinci vagoane.

Străzi trase cu rigla, gigantice construcții subterane, un oraș care, despuiat de luminile și poezia orelor de noapte, îți apare rece...

Apariția relativ recentă a clădirilor înalte aduce o notă nouă în peisajul urban al megalopolisului japonez.

O ricșă din alte vremuri, rătăcită în circulația amețitoare a metropolei.

de Ioan GRIGORESCU

sara

Doamna Sara este o cămilă, o preapașnică și rumegătoare. Cămilă de Mongolia, căreia i s-au încropit cu basculanta câteva palme de dune calde în grădina zoologică suedeză din Kolmardens Ostergötland, sau țara ostrogoților. Merge pe 42 de ani, exact vârsta mea. De aceea, probabil, privindu-ne îndelung în ochi, parcă ne-am înțeles omeneste. A fost adusă aici, la numai trei ceasuri cu mașina de cercul polar, cumpărată de copil de la păstorii mongoli și, de bine, de rău, s-a acclimatizat cu frigul, compensându-și dîrdăiala toamnelor reci și a iernilor înghețate cu generozitatea ierbii grase și a finețelor cosite special pentru ea din soiurile către care a manifestat o binedemonstrată predilecție culinară. Cu timpul i s-a adus și un soț, dîrz și chipeș cocoșat, împreună cu care s-au pus gospodărește pe treabă și și-au îmbogățit stăpîniile cu câteva progenituri blonde și păroase, perfect adaptate la asprimea cliimei vikingiene.

Dar de ce dintre toate sălbăticiunile și orătăniile Kolmardensului — risipite prin pădurea de pini ca într-o junglă nordică spre desfătarea tuturor copiilor între doi ani și o sută doi ani — m-am oprit tocmai la dunele din țarcul doamnei Sara? Pentru că dînsa este o venerabilă doamnă, un patrupe cu stagii îndelungate în slujirea omului, o răbdătoare filozofă care n-a vrut să ia viața așa cum i se oferea, ci și-a pus cocoașa la muncă liberă și nesilită de nimeni. Cînd a venit războiul, deși el n-a atins pămîntul Suediei, Sara și-a luat tălpășița, plecînd în Norvegia, la partizani. Și vreme de o mie de zile a tot cărat poveri cu arme, cu mine și grenade, călcînd munții septentrionali ca o destoinică alpinistă, vrînd parcă să demonstreze că dacă Hanibal nu și-ar fi dotat armatele cu elefanți, ci cu cămile, ar fi trecut mai lesne Alpii.

Acum, doamna Sara își trăiește pașnic bătrînețile, blazată și de nimic uimită, căci a văzut destule la viața ei și cred că îi înțelege pe oameni mai bine decît se înțeleg ei înșiși. Copita îi calcă lat în nisipul fin strîns cu fărășul de pe plajele Mării Nordului, cocoașele îi năpîrlesc, trimițîndu-și pe aripile vîntului smocurile de păr cafeniu, ochii ei lacrîmează omeneste și privirea parcă i-ar spune: «Dar voi cum o mai duceți, oameni buni?» Uneori, cînd soarele strălucește pe cer, ride cu un cap de Fernandel, alteori, mai ales atunci cînd simte apropierea frigului, se posomorăște și își mină progeniturile sub lămpile cu raze ultraviolete pentru a le izdrăveni trupurile rebegite.

Puii de om sînt nebunia ei. O bunică respectabilă care, dacă ar avea grai și i s-ar pune o bonetă pe cap, ar depăna la povești cum numai cine a văzut ce-a văzut ea și a trăit ce-a trăit ea le știe.

— Stimată doamnă, ați făcut războiul? — o întreb.

Mă privește lung cu doi ochi încărcăți de o înțelegere mută, tot rotîndu-și falca inferioară din dreapta spre stînga și din stînga spre dreapta și arătîndu-mi câteva fire de otavă prinse în barba ca o mătură.

— Ce părere aveți despre război?

Fornăie.

— Cum să interpretez fornăitul d-voastră?

«Dialogul» acesta a continuat o bună bucată de vreme, pînă cînd la gardul de sîrmă al țarcului au apărut cîțiva ținci cu acadele.

Nu m-am ales cu nici un răspuns pe care să-l pot tălmăci într-un fel. La plecare, Sara m-a gratulat cu o lovitură de coadă parcă muștrîndu-mă pentru întrebările mele naive.

M-am întors atunci către oameni, să le pun aceleași întrebări. Dar ei, din păcate, nu mai au de mult cozi ori și le ascund așa de bine că nu li se mai vîd.

Pe străzile capitalei nipone poți întîlni adesea și asemenea aglomerații: mase compacte de oameni care participă la frecvențele demonstrații antirăzboinice ce au loc aici, ca și pe întreg cuprinsul țării.

Aveam, mai tîrziu, să aflu că japonezul, muncitor industrial, ori funcționar, sau lucrător în comerț, găsește după o zi de muncă clipe de odihnă în cele 30 ori 45 de minute cît îi trebuie ca să ajungă acasă, călătorînd pe sub pămînt.

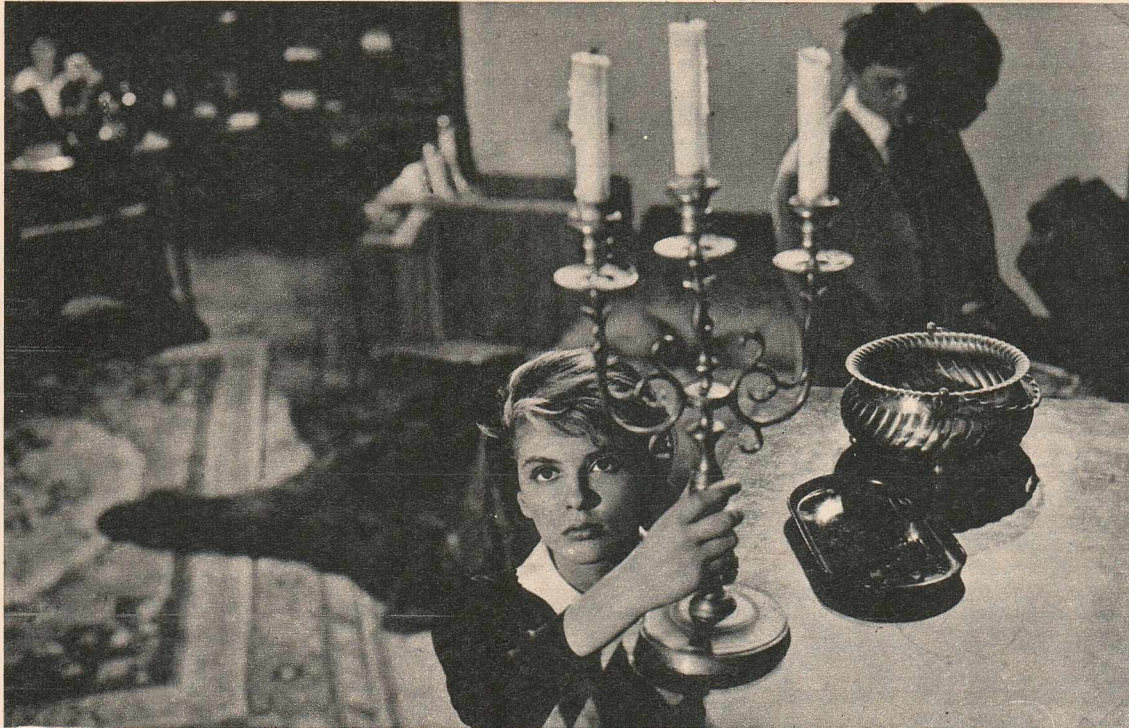
Cînd așterni pe hîrtie amintiri, încerci un sentiment de amărăciune, nu-i așa?... Mai ales atunci cînd înfățișezi lucruri, fapte, întîmplări, care nu oricui îi stau la îndemînă și cu care tu însuși, poate, nu mai ai ocazia să te confrunți. Te întrebi firesc: acesta este esențialul? Poate nu este, poate da. Istovit de atîta umbrel, m-am oprit în fața unei prăvălii, cum se spunea pe vremuri la noi, de oltean, fără ușă, fără geam, o improvizație în aer liber, compusă dintr-o

copertină de cel mult un metru și jumătate lățime și vreo doi lungime, sub care, dincolo de teighea, lucra la cald pe niște plite și tingiri un ins uscățiv și cu mustăți firave. Se fierbea porumb și ceva ce semăna cu un ghem alb din care, ca un fel de fidea, se desprindeau zeci și zeci de fire. Porumb fiert găsești acasă, cum să dai bani pe el în Japonia? Am cerut un ghem, mi-a fost pus pe o farfurie de aluminiu împreună cu două bețe, am plătit o sumă oarecare de yen, și am încercat să mă ating de bunătate. Era o plantă marină? Era un animal marin? Nu știu nici pînă azi ce era. N-avea gust și nici miros, dar am simțit că ține de foame.

La «Daichi-Hotel» am ajuns spre miezul nopții, dar am ajuns totuși, și nici pînă în prezent amicul Florea Țuiu nu-mi cunoaște aventura.

Pe Yosuo Ogata l-am avut de nenumărate ori prezent în memorie și mi-am reproșat amar că am rățacit broșura cu coperte galbene pe care mi-a dăruit-o în «Săgeata albăstră» ce ne transporta spre Osaka și pe a cărei ultimă pagină își însemnase, pentru uzul meu, adresa. Dar l-am reîntîlnit cu totul neașteptat, după aproape doi ani, în București, venit să studieze limba română și să cunoască poporul român. Am schimbat câteva vorbe și iarăși nu l-am mai văzut.

Orice nouă întâlnire cu publicul verifică încă o dată trăinicia celui frumos film dedicat tineretului care a fost Străinul lui Mihai Iacob (în fotografie — Irina Petrescu).

PERSONAJUL TÎNĂR ȘI MODELUL ETIC

de Călin CĂLIMAN

Multe din filmele românești ale ultimelor luni au propus spectatorilor chipuri reprezentative de tineri, desprinse din realitățile timpului de azi ori din peisajul social-istoric al unor vremi revolte, din paginile unor valoroase opere ale literaturii noastre clasice și contemporane. În ansamblul lor, filmele «stagiunii» 1971-1972 (dată fiind binevenita pauză estivală intervenită în suita premierelor originale, putem vorbi, efectiv, despre o «stagiune cinematografică românească» desfășurată pe principiile stagiunii teatrale), filmele stagiunii, deci, au consolidat relația dintre cinematografia națională și publicul său, numeros și fidel. O cifră ne atrage în mod special atenția: media de spectatori pe film românesc a crescut de aproape trei ori. Ceea ce înseamnă, de fapt, că publicul cinematografulor noastre onorează (prin participare sporită) un plus calitativ al producției naționale, evidențiat de filmele ultimelor luni. *Puterea și Adevărul* alături de *Felix și Otilia* reprezintă momente de vîrf ale unei producții cinematografice de nivel mediu mai ridicat, cred, decît în anii din urmă, cu mai puține și mai puțin alarmante ratări.

Un rol important în această afirmare, mai responsabilă și mai eficientă pe plan educativ-estetic, a filmelor românești îl au, desigur, personajele chemate să dea viață și contururi psihologice secvențelor de viață,

substanței de idei din scenariile transpuse pe ecran. Respectînd un adevăr unanim recunoscut, anume acela al preponderenței publicului tînăr în sălile de cinema, devine de la sine înțeles faptul că o mare influență au exercitat-o și continuă să-o exercite personajele tinere, îndeosebi acelea a căror forță de exemplu are capacitatea de a convinge și de a emoționa. Și au fost efectiv asemenea personaje în filmele românești ale ultimelor luni, chiar dacă încă în perimetrul creației inspirate din actualitatea prezentului socialist prototipurile cinematografice au rămas adesea «periferice».

Poate cel mai bun exemplu de personaje viabile, convingătoare, îl constituie eroii unei pelicule de mare eficiență educativ-estetică precum *Puterea și Adevărul*. *Puterea și adevărul* acestui film stau, îndeosebi, în puterea de convingere și în adevărurile psihologice ale personajelor aduse pe ecran, al căror proces evolutiv (sau involutiv, de la caz la caz) este urmărit de cinești cu maturitate politică și artistică exemplare. Cele cinci destine umane care constituie «nucleul» tipologic al filmului conțin, fiecare, realități psihologice și morale determinante pentru constituirea unor profiluri etice complexe, capabile să adreseze spectatorilor — fără inflexiuni didactice, vulgar-moralizatoare — adevărate «lecții de viață». Tînărul Mihai Duma con-

◀ Tînărul comunist Duma (Ion Besoiu) — unul dintre eroii emoționanți ai filmului *Puterea și Adevărul*

centrează, de pildă, lecția comunistului de omenie, ale cărui acțiuni, fapte și gânduri (înfățișate pe ecran cu multă vigoare artistică) converg către teluri moral-politice superioare. Important, deosebit de important, este faptul că un asemenea personaj cu valoare pregnantă de exemplu nu este conceput (cum se mai întîmplă cîteodată) ca un termen «ideal» al conflictului; este născut din realitățile vieții, procesul său de perfecționare morală se desfășoară în strînsă interdependență cu evenimentele la care participă, cu oamenii pe care îi întîlnește în drumul nu tocmai asfaltat al existenței sale. Forța superioară a acestui personaj constă, așadar, nu numai în adevărurile de viață dobîndite, ci în însuși procesul devenirii sale morale.

Deși diterite temperamentale, înzestrate cu evidente particularități psihologice, personajele centrale din *Puterea și Adevărul* au, cel puțin în momentele primare ale acțiunii, un «numitor comun». Pe baricadele luptei ilegale, tinerii eroi ai filmului își evidențiază, fiecare în parte, pasiunea și entuziasmul revoluționar. Pe parcursul celor două decenii în care este desfășurată traiectoria lor de viață, filmul evidențiază diferențieri (capitale, uneori) în evoluția lor umană. Este a doua mare lecție de viață pe care o oferă *Puterea și Adevărul*. Devenirea tînărului inginer Petrescu (nu lipsită de accente dramatice) constituie un exemplu de fermitate în afirmarea și susținerea unor convingeri, de participare conștientă la evenimentele vieții sociale. La un pol opus se află «exemplul avertizant» al unor personaje ca *Manu* sau *Ca Olariu*. În destinul trist al lui *Manu* întrevădem consecințele nefaste ale desprinderii de realitate, ale neputinței de adaptare la dinamismul vieții; *Manu* devine, odată cu trecerea anilor, un personaj de-a dreptul anacronic, rămas la stadiul unor metode de gînd și acțiune pe care societatea de azi nu le mai poate accepta, le respinge cu hotărîre. *Olariu*, de asemenea, prin lecția de viață pe care o primește el însuși, oferă un serios motiv de meditație spectatorilor; devotamentul său inițial se transformă în contrariul lui, pentru că personajul nu dobîndește, în timp, știința de a fi devotat unui crez. Toate aceste personaje cu forță de exemplu (exemple de urmat sau exemple de respins) constituie adevărate garanții educativ-estetice ale filmului «scris» de Titus Popovici și regizat de Manole Marcus, determină și justifică buna primire de public și de critică de care s-a bucurat filmul în cele cîteva luni trecute de la premieră. Și «viața» filmului, putem fi siguri, nu se va opri aici...

De altfel, *Puterea și Adevărul* a constituit și momentul culminant al ciclului «Momente din istoria Partidului Comunist Român oglindite în film», organizat la cinematograful «Capitol» în întîmpinarea Conferinței Naționale a P.C.R. și a celei de-a XXV-a aniversări a Republicii. Toate filmele acestui ciclu retrospectiv au propus spectatorilor personaje viabile de tineri, consemnînd o continuitate de preocupări în creația cineaștilor noștri. În *Străzile au amintiri*, regizorul Manole Marcus oferea exemplul de devotament și abnegație al unor tineri ilegaliști în pagini cinematografice dinamice, nu lipsite de poezie. În *Străinul*, Mihai Iacob dezvoltă, cu bune rezultate artistice, procesul de clarificare ideologică al unui tînăr în pragul noii ere. Din *Serata Malvinei Urșianu* rămîne pregnant chipul tînărului comunist care, fără a-și dezvălui adevărata identitate, contribuie decisiv la reușita acțiunii insurecționale din august 1944, evocată în acest frumos film simbolic, de mare densitate psihologică. Personajele tinere ale *Procesului alb* din filmul mai vechi al lui Iulian Mihu, descinse din «Șoseaua Nordului» de Eugen Barbu, transmit nealterat peste ani mesajul de dăruire comunistă pentru triumful unui nobil crez. Tinerii militari din *Castelul condamnaților*, film al lui Mihai Iacob, rămîn exemplari prin puterea lor de sacrificiu, în timp ce tinerii făruri de lume din *Asediul* lui Mircea Mureșan cresc și se maturizează la lumina zorilor unei noi societăți. Ar mai fi de adăugat — în afara exemplor prilejuite de ciclul retrospectiv la care ne-am referit — numeroase personaje de tineri reprezentativi, de la acelea din *Setea* lui Mircea Drăgan pînă la acelea din *Facerea lumii* de Gh. Vitanidis, și poate că exemplul cel mai convingător îl constituie, peste ani, Radu și Anca, personajele de frumusețe morală captivantă din filmul lui Lucian Pintilie *Duminică la ora 6*, episod dramatic din lupta ilegală a tineretului comunist.

Revenind la filmele ultimelor luni — după ce am încercat să evocăm, succint, cîteva chipuri de tineri pe care istoria filmului românesc le propune spre meditație tinerilor de azi și de mîine — vom putea desprinde, desigur, și alte profiluri cinematografice de tineri cu date spirituale capabile să emoționeze și să convingă. Pe de altă parte însă vom ajunge — involuntar — la o concluzie nu tocmai îmbucurătoare: filmul românesc are încă neimplinite multe îndatoriri de mare răspundere în înfățișarea adevărată și cuprinzătoare a tineretului contemporan. Ne-am putea aminti aici de cîteva siluete veridice din filmele de actualitate ale lui Andrei

(Continuare în pag. 18)

telegrame

● Bernardo Bertolucci intenționează să realizeze un remake după Șoimul blestemat («The Maltese Falcon», filmul lui Dashiell Hammett cu Humphrey Bogart).

● Peter Cushing, Britt Ekland (foto 1), Herbert Lom, Patrick Magee, Barry Morse, Robert Powell, Barbara Parkins, Charlotte Rampling și Sylvia Syms, iată echipa pe care și-a alcătuit-o regizorul englez Roy Ward Baker pentru filmul său Azilul, aflat actualmente în lucru în studiourile Shepperton.

● France Anglade (foto 2) este protagonista comediei fantastice Billes en tête, semnată de Jean-Daniel Verhàeghe după scenariul lui Gerard Brach, inspirat, la rîndul lui, de romanul lui Maurice Leroux, «Doctor Lerne». Parteneri — Francis Blanche, Jean-Marc Thibault, Roger Pierre.

● Noi îi spunem Andrea este titlul filmului pe care îl pregătește în prezent Vittorio de Sica, o poveste cu iz umoristic ce are drept protagonist un cuplu de învățători care încearcă să se adapteze ritmului vieții moderne. Interpreți — Nino Manfredi și Mariangela Melato.

● Jacqueline Bisset («Aeroportul», «Locotenentul Bullitt») a înlocuit-o pe Charlotte Rampling în filmul lui Bud Yorkin, Hoțul care a venit la cină.

● Mateo Falcone, cunoscuta nuvelă a lui Prosper Mérimée, a fost adaptată pentru micul ecran de către cineastul polonez Jan Budkiewicz. Rolurile principale au fost incredințate actorului bulgar Bogomil Simeonov și fiului său Ivailo.

● Stanley Kramer s-a angajat să realizeze pentru casa «Columbia» filmul Oklahoma Crude cu Faye Dunaway și John Mills.

▲ SOPHIA LOREN, din nou o napolitană aprigă în filmul lui Mario Monicelli, «Mortadella»

Fotografie de Tazio SECCHIAROLI

de la A la Z

de Constantin POPESCU

GOULDING Edmund

Regizor american de film, scenarist și producător, autor și actor dramatic britanic, născut la Londra, la 20 martie 1891; mort la 24 decembrie 1959 la Los Angeles. A fost una dintre figurile proeminente ale cinematografului american de ieri. După ce dobândește o oarecare notorietate în teatrul britanic (ca actor și autor dramatic), se stabilește în S.U.A., scriind la început romane, piese (ulterior, ecranizate), apoi scenarii de film, din care s-au turnat printre altele: *Out of the Fog*; *Tol'Able David* etc. Debutează în regia de film, ecranizând un roman propriu: *Fury* (1923) și din 1925 apare pe generic în triplă calitate de regizor, scenarist și producător. Semnează filme de intens dramatism, de regulă consacrate unui mare interpret (ex. *Anna Karenina*, prima versiune, 1927, cu Greta Garbo). Dintre filmele sale vom aminti: *Dante's Inferno* (1924); *Sally, Irene și Mary* (1925); *Women Love Diamonds* (1927); *The Trespasser* (1929);

iar din era vorbitoare: *Devil's Holiday* (1930); *Aventuri pentru o femeie* (1931) cu: Douglas Fairbanks, Bebe Daniels; *Ingerul nopții* (id.) cu: Fredric March, Nancy Carroll; *Grand Hotel* (1932) cu: Greta Garbo, Joan Crawford, John Barrymore, Wallace Beery; *Adultera* (1934) cu: Norma Shearer; *O anumită femeie* (1937) cu: Bette Davis, Henry Fonda; *Nu vreau să mor* (1939); *Fata bătrână* (id.) și *Minciuna cea mare* (1941) trei filme ale cuplului Bette Davis-George Brent; *Pentru patrie* (1938) cu: Errol Flynn; *Nu sîntem singuri* (1939) cu: Paul Muni; *Ultima întâlnire* (1940) cu: Merle Oberon, George Brent; *Tessa* (1943) cu: Joan Fontaine, Charles Boyer; *Claudia* (id.) cu: Dorothy McGuire; *Sclavia umană* (remake 1946) și *Tâș de brici* (id.), ecranizări după Maugham; *Nightmare Alley* (1947) cu: Tyrone Power; *Teenage Rebel* (1956); *The Iron Butterfly* (1957) ș.a.

GOWLAND Gibson

Actor american de film, de origine britanică, născut la Carlisle (Anglia), în 1882. Debutează ca actor de teatru în Anglia și, în timpul unui turneu întreprins în S.U.A., este solicitat de regizorul John Emerson să interpreteze unul din rolurile principale din ecranizarea shakespeariană *Macbeth* (1916) sub superviziunea artistică a lui D.W. Griffith. Dar Erich von Stroheim va fi cel care va revela puternica personalitate a acestui actor de neobișnuit temperament dramatic, mai întâi în *Blind Husbands* (Soții orbi-1918) în rolul ghidului de munte, apoi în *Greed* (Răpăcitate-1923), unde realizează, în rolul principal una din cele mai mari performanțe izbutite de un actor în întreaga istorie a cinematografului. Continuă să apară după aceasta în diverse filme, semnate de diverși regizori, dar miracolul nu se mai repetă. Titlurile lor: *Jară fără de lege* (1927); *Isle of Forgotten Women* (id.); *Topsy and Eva* (id.); *Rose-Marie* (1928); *20 Women of Ieghe* (1929); *Patima iubirii* (1930); *Monștrii mărilor* (id.); *Munți în flăcări* (1932); *S.O.S. Iceberg* (1933). Ultima sa apariție pe ecran este semnalată în 1937: *Phantom Ship*.

GRABLE Betty

Actriță americană de film, teatru muzical și TV, născută la St. Louis (S.U.A.), la 18 decembrie 1916. Stea de primă mărime a filmului muzical american din anii '40, supranumită «Pin-Up Girl» după titlul unui film al ei din 1944, cunoaște o surprinzătoare popularitate în epoca războiului, devenind un fel de idol al soldaților de pe fronturile antifasciste (*Pin-Up Girl* însemna exact fata a cărei fotografie soldații și-o agățau pe pereții barăcilor). După un debut obscur pe ecran în batalioanele *Goldwyn Girls* (1930) și o epocă de roluri minuscule la Paramount, este «reconsiderată» la Hollywood, grație succesului uriaș al unui musical de pe Broadway: *DuBarry Was a Lady* (1939) în care avea o frumoasă creație. Casa 20th Century Fox face din ea un star ideal al filmului lirico-coregrafic și o demnă succesoare a Alicei Faye care-și pregătea retragerea. Plastica ei impecabilă și darurile de animatoare a unor uriașe show-uri în culori vor

fi puse în valoare în filme ca: *Down Argentine Way*; *Moon Over Miami*; *Footlight Serenade*; *Springtime in the Rockies*; *Coney Island*; *Sweet Rosie O'Grady*; *Pin-Up Girl*; *Billy Rose's Diamond Horseshoe*; *Dolly Sisters*; *Mother Wore Tights* (1940-1947). A încercat uneori incursiuni în domeniul comediei sofisticate și de moravuri sau al musical-ului: *That Lady in Ermine* (1948-r.); E. Lubitsch); *Beautiful Blonde from Bashful Bend* (1949); *Call Me, Mister* (1951); *How to Marry a Millionaire* (1953-r.); J. Negulescu); *How to Be Very, Very Popular* (1955). În 1955 spune adio ecranului, reapărind după un timp pe scenele music-halului și în show-uri TV.

GRAD Geneviève

Actriță franceză de teatru, film și TV, născută la Paris, la 5 iulie 1944. Una din cele mai grațioase apariții din filmul francez al anilor '60. Debutează cînd în teatru în *Invitația la castel* (Anouilh), după ce fusese pe rînd mică balerină la operă, manechin și figurantă (cinema). Înainte de a cunoaște notorietatea de care se bucură azi în film, a luat contact cu TV-ul în diverse emisiuni de varietăți și filme sau piese adaptate (*Chambre à louer*; *L'amour en papier*; *Orion le tueur* ș.a.). Debutează pe ecran în *Les dragueurs* (1959) și se afirmă imediat prin farmecul și sensibilitatea sa în: *Un soir sur la plage* (1960) și, mai ales, ca parteneră a lui Jean Marais în *Capitanul Fracasse* (id.). Cuplul va fi reunit anul următor în *Le capitain*, după Zevaco. Iar tînăra comediantă va fi văzută mai des în filme variate ca: *Il conquistadore di Corinto* (1961); *Les normands* (id.); *Arsène Lupin contre Arsène Lupin* (1962); *L'empire de la nuit* (id.); *Les héros de Babylone* (1963);

Sandokan (id.); *Gibraltar* (id.); *La mort en liberté* (1965). Un val de popularitate îi va aduce participarea ei la mult aclamatul serial comic al lui De Funès: *Jandarmul din St. Tropez* (*Jandarmul la New York*; *Jandarmul se însoară*). Paralel, va fi eroina unui alt serial, de astă dată la TV: *Agence Interim*, precum și protagonista unor filme ca: *Ton nom est Daphné*; *Le démoniaque*; *Un soir, une nuit*; *Tous les coups sont bons pour O.S.S.* 117...

film

PERSONAJUL TÎNAR ȘI MODELUL ETIC

(Urmare în pag.16)

Blaier, de exemplul moral (insuficient de nuanțat, totuși) oferit de tînărul judecător din *Pentru că se iubesc*, de «creșterea» etică a protagonistului unui film precum *Decolarea*, de «săgețile» satirice, nu lipsite de farmec și eficiență, expediate de Geo Saizescu în *Astă-seară dansăm în familie* pe adresa unor scurt-circuitate morale intervenite în comportamentul unor tineri de azi (cinematograful are și o importantă funcție curativă, să nu uităm aceasta). Dincolo de aceste exemple, și de altele posibile, o anume realitate se impune cu evidență: filmele cu subiecte inspirate din actualitatea imediată continuă să lase de dorit, nu numai ca pondere calitativă și cantitativă în ansamblul producției, ci și privite prin prisma semnificațiilor conținute de personajele aduse pe ecran. Spectatorii, în mare majoritate tineri, își manifestă unanim, și pe bună dreptate, dorința de a regăsi pe ecran personaje cit mai adevărate ale realității de fiecare zi, preocupări, aspirații, întrebări și răspunsuri curente. În acest sens, cred, trebuie îndreptate în principal eforturile cineștilor noștri spre înfățișarea fidelă a prezentului, a contemporanilor, a spectaculoaselor modificări etice survenite în conștiința făurarilor de azi ai României socialiste. Doar așa filmul românesc va putea răspunde într-adevăr misiunilor sale educativ-estetice de majoră importanță socială.

Dan Nuțu — o apariție scurtă, dar pregnantă în filmul *Asediul* (regia — Mircea Mureșan).

Un avertisment: „REGRETE TÎRZII“

La ora aceasta circulă pe ecranele cîtorva cinematografe din țară un mic film realizat de o mină de cineamatori inimoși din Comandamentul pompierilor, oameni care nu se joacă de-a cinematograful, care au trecut la fapte pentru că au considerat că au ceva de spus opiniei publice; plecînd de la o situație concretă alarmantă — creșterea, în ultimul an, a numărului de copii ce au pierj în urma nesocotirii primejdiei focului — Aurel Tache, Petre Tănăsescu, Nicolae Gaftoiu, cu sprijinul Studioului *Alexandru Sahia*, au realizat un documentar-avertisment: «Regrete tîrzii». Regretele părinților care nu au întors încă noțiunea de responsabilitate pe o parte și pe cealaltă, care cred — cum sugestiv remarcă filmul — că a-i feri pe copiii de primejdia străzii înseamnă totul. Pelicula alătură secvențe zguduitoare ale unor tragedii consumate în case cu ușile bine încuiate (pentru că cei mici să nu evadeze), dar în care la dispoziția copiilor rămași singuri au fost lăsate chibrituri, reșouri, fiare de călcat etc.

Laitmotivul cheilor întoarse în broască, al ușilor controlate de către mămicile «grijulii» străbate filmul ca un memento. Grija, răspunderea pentru soarta celor care nu știu încă să se ferească singuri trebuie să fie atotcuprinzătoare și scurt metrajul sus-amintit își face din plin datoria de a trage un semn de alarmă.

M. MIHĂILESCU

tv

de Liviu TIMBUS

oameni pe care-i credem pe cuvînt

Ne-au vorbit unii ca la carte, în fraze rotunde, gătite cu lozinci discrete și împănate cu «succese» și «dipsuri remediabile», astfel ca nimeni să nu se bucure sau să se supere prea tare, iar la sfîrșit reporterul și interviuvatul să-și poată strînge mîna, rămînînd amici de nădejde.

Alții, dimpotrivă, ni s-au adresat direct, răspicat, rostindu-și cu năduf păsurile, ostili graiului preambalat și răspunsurilor de circumstanță.

Au făcut-o și unii, și alții aici, în fața camerelor de luat vederi, la fel ca și în viața de toate zilele, exersîndu-și talentul oratoric încropit de-a lungul anilor în ședințe și discursuri festive sau, dimpotrivă, rămînînd și sub incendiul reflectoarelor ceea ce sînt de-adevăratalea cu gîndurile, ofurile și părerile lor personale.

Un material real, sincer, desprins din derularea firească a cotidianului faptic, pe care reporterul de talent l-a consemnat ca atare, într-un pios respect pentru adevărul vieții. Sau ceea ce au realizat cu deosebit tact și simț al măsurii colegii noștri de la televiziune. Constantin Martiniuc (emisiunea «Satul contemporan», vineri, 30 iunie) și Ion Sava («Bine v-am găsit și... după aceea?», anchetă vizînd lumea navetiștilor, a celor cu un picior la țară și unul în oraș). În ambele cazuri aparatul de filmat a fost îndemnat să înregistreze fără opreliști tot ce i-a fost dat să înfilnească în cale. Discreții, nevăzuți, folosind cu zgîrcenie comentariul și întrebările frontale, retrași în conul de umbră al reportajelor, cei doi autori au lăsat imaginile să se judece între ele, folosind cu abilitate tehnica montajului. Alăturînd binelui, răul și mărăței, jonsnicia, ei ne-au adus pe ecran ceea ce ne-am obișnuit să vedem cu ochii noștri într-un spațiu tridimensional și la scara realității. În reportajele amintite oamenii satului ne-au vorbit fiecare pe limba lui, relevînd succesele sau amendînd neregulele, unii gata să dea cu barda în Dumnezeu, alții, dimpotrivă, prudenți și circumspecți, adevărați maeștri ai răspunsurilor ocolite. Un material în alb și negru, cu imagini și concluzii discordante, dar tocmai de aceea capabil de a ne prezenta imaginea triumfătoare a satului contemporan, cu oamenii lui harnici și buni, cu belșugul și perspectivele lui evidente. «Nemulțumii» ne-au dovedit fără voia lor că au case pe cîste și disponibilități financiare care le permit să se supere pe cei care n-aduc la cooperativă televizoare, frigidere și «mobilă stil». Curajoșii ne-au cîștigat de îndată simpatia, în vreme ce fanfaronii, cu limbaj confectionat, ne-au părut mai penibili și demodați ca oricînd.

Spunem toate acestea deoarece rămînem în continuare adepții reportajului alcătuit din imagini limpezi, legate printr-un comentariu concis și la obiect. Ne plac reporterii care ne lasă să ne cernem singuri grîul de neghină, ne plac călătorii cu însoțitori discreți, inteligenți și abili.

Ceea ce însă nu ne împiedică să apreciem și reușitele reportajului de factură lirică, cu eroi romantici și comentarii înaripate. «Verticalele» lui Paul Cornel Chitic (secvență cinematografică prezentată în cadrul emisiunii «Revista literară TV») rămîn un model al genului. Eroii filmați ne-au vorbit, visînd, despre viața și meseria lor și într-o uluitoare armonie cu marginalele poetice ale autorului. Nu cunoaștem tehnica folosită și nici nu vrem să o aflăm. Ceea ce a ieșit, a ieșit frumos.

P.S. Îl iubim și îl prețuim prea mult pe maestrul Ion Popescu-Gopo pentru a nu încerca o strîngere de inimă la gîndul că a acceptat să facă pe prezentatorul într-o emisiune de varietăți. Încercarea de a converti un comentariu spumos și spiritual în prestidigitaj de caricaturist ni s-a părut o trudă sterilă și neinspirată. Fiecare cu meseria lui sau, vorba omului de pe stradă: Nu se face, domnule!

de Gh. EPURAN

cabanierii

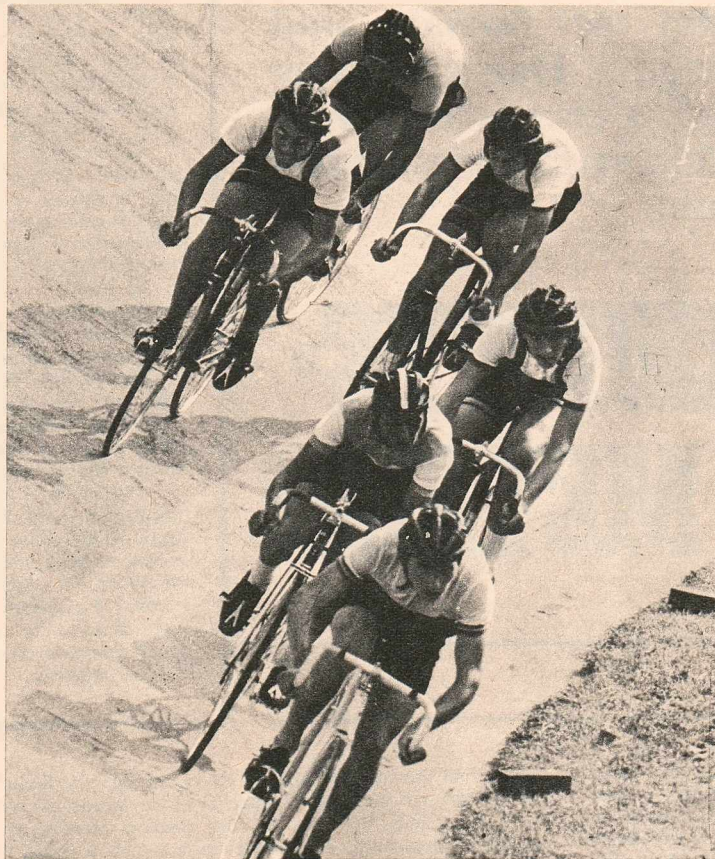
Plăcutele amintiri ale drumurilor mele prin munți sînt luminate adesea de zîmbetele unor oameni: cabanierii. Gazde în locuri singuratic, unde o primire din toată inima prețuiește mai mult decît cel mai rafinat confort hotelier și un ceai cald este mai binevenit decît un ospăț cu specialități alese; sprijin la nevoie, cînd stihile naturii se dezlănțuie cu furie căutînd parcă să te împiedice să treci pragul dorit al cabanei; călăuze pe cărările tănuite ale unor frumuseți deosebite, cabanierii — cînd sînt adevărați oameni ai munților — adaugă locurilor un duh prietenos.

În clipa cînd aștern aceste rînduri pe hîrtie, din amintirile mai vechi îmi zîmbesc figurile luminoase ale lui Serghie Popescu, fondatorul Padinei, Roth de la Diham și Gh. Baciu de la Dochia Ceahlăului. Din amintirile mai noi se detașează Nelu Virjoghie, cabanierul de la Bileca-Iac, cel care a înfruntat mai bine de un deceniu asprimile celor 2 000 m și fără prezența căruia aproape că nu puteam să ne imaginăm cuibul cel mai iubit al Făgărașilor.

Din păcate, aceste adevărate gazde ale muntelui, păstrătoarele tradiției ospitalității la altitudine, sînt tot mai puține, schimbările — mult prea dese — rînd rîndurile adevăraților cabanieri. Dintre cei rămași, cîțiva duc mai departe tradiția. Familia Stănilă la Poiana Izvoarelor, Moiceanu la Piatra Arsă, familia Tutor la Bilea-cascadă, Bischin la Păltiniș, Rîșnoveanu la cota 1 500 și Vila la Padina sînt printre cei puțini care au rezistat anilor și asprimilor montane pentru bucuria drumetilor care le trec pragul. Cabanieri tineri care să ducă mai departe tradiția aproape că nu s-au mai ivit în ultimii ani, un singur nume impunîndu-se pentru a fi trecut alături de cei amintiți mai sus, cel al fostului alpinist Sbircea, care înfruntă vînturile ce zguduie cabana Caraiman. În schimb, sînt tot mai numeroși pe munte gestionarii care și-au început ucenicia la bufetele localităților și al căror talent negustoresc este considerat suficient și pentru bunul mers al cabanelor. Rezultatul? Mai ales cînd sînt la capătul unor drumuri carosabile, dar și mai sus spre piscuri: cabanele au început să-și schimbe destinația și aspectul. Nu mai sînt casele de adăpost ale drumetilor, devenind tot mai multe bufete — ca să nu spunem circiumi. Grija cabanierului nu mai este ospitalitatea, ci *planul de desfacere*, realizat mai ales la capitolul băuturi. Încotro duc potecile de la cabană, ce locuri pitorești pot fi văzute în jur, grija pentru securitatea turiștilor nu mai interesează pe acești gestionari de cabane.

De altfel ei nu au nimic comun cu muntele, nu îl cunosc, nu îl iubesc și de aceea nici nu își prea doresc oaspeți cu rucsac, ci cît mai mulți însetați de țuică și bere. Îmi povestea de curînd un amic al muntelui cum a fost primit grupul din care făcea parte la cabana Izvorul Muntelui de la Ceahlău și cum alte grupuri, care aveau chipurile, locurile rezervate, au trebuit să și le caute aiurea fiindcă responsabilul cabanei preferase pe alții, amici întru Bachus cu care se îndemna — tare harnic — la îndeplinirea planului.

De ce toate acestea? Cred că explicațiile fenomenului sînt două: a) *considerarea cabanei doar ca o unitate economică furnizoare de beneficii și b) lipsa școlilor de cabanieri*, dovedite necesare și urmate de bune rezultate între 1948 și 1958. Este, fără îndoială, necesar ca o cabană aparținînd unei organizații comerciale să nu producă pagube, să-și asigure veniturile necesare existenței sale. Dar nu credem că beneficiul comercial este condiția existenței sale. Muntele, cu asprimile lui, impunea prezența unor adăposturi. Și nu se poate pune numai problema rentabilității lor atunci cînd pot fi puse în cumpănă vieți omenești. Iată de ce credem că e necesar ca Ministerul Turismului să revizuiască condițiile de exploatare a acestor baze pentru drumetrie urmărindu-se echilibrul economic al lor, nu individual ci pe unitatea administrativă respectivă (Oficiul județean de turism), cabanele mari, aflate la capătul unor drumuri de acces mai ușoare, urmînd să asigure prin beneficiile produse existența cabanelor de altitudine, absolut necesare ca locuri de adăpost. Pe de altă parte se impune ca printre numeroasele școli de cadre pentru mișcarea noastră turistică să apară și școala de cabanieri. În această școală să fie admiși doar oameni ai munților, căci dacă se poate învăța contabilitatea, dragostea de munte și de oamenii lui trebuie să existe. Și atunci nu vom mai număra pe degete cabanele la care drumetii poposește cu plăcere.

Ovalul de beton din incinta complexului sportiv Dinamo a găzduit zilele trecute întrecerea internațională a pistarilor, dotată cu «Cupa ziarului Sportul».

◀ Cu toate că la start s-au aliniat și concurenți din Bulgaria, Cehoslovacia și Ungaria, aceste întreceri s-au desfășurat în cvasiononimat.

E mare păcat deoarece întrecerile pe velodrom sînt deosebit de interesante și spectaculoase. Spre deosebire de cele de fond, unde spectatorul se mulțumește să urmărească doar cîteva secunde plutonul informația completă urmînd să o afle din ziare sau de la televizor, pe pistă i se etalează în fața ochilor tot arsenalul folosit de alergător: plasament, trenă falsă, inteligență, forță.

Ce păcat că asistăm, pe an ce trece, la moartea lentă a unui sport atît de spectaculos.

Sărbătoare pe ulița giuleșteană. După atîta amar de vreme — exact 30 de ani — «Cupa României» a intrat, pentru un an de zile, în posesia clubului Rapid, ca urmare a victoriei obținute în întîlnirea finală cu echipa Jiul. Meciul, urmărit de circa 30 000 de persoane, nu s-a ridicat, de-a lungul celor 90 de minute, la un înalt nivel fotbalistic, scăzînd vizibil în repriza secundă. De la această întîlnire am ales spre publicare poza «clasică», apreciînd că în asemenea ocazii fotografia de grup este mai indicată.

◀ 3 842 km, 102 concurenți: 20 de etape. Iată foarte-foarte succint datele semnificative ale turului Franței, început la 1 iulie.

Fără doar și poate marele favorit este tot Eddy Merckx care, datorită victoriilor sale răsunătoare, a aruncat un con de umbră peste recordurile nu mai puțin renumiților Coppi și Anquetil.

Anul trecut un redutabil concurent s-a dovedit a fi spaniolul Ocana care avea la un moment dat 7 minute avans asupra lui Merckx, deținînd, bineînțeles, tricoul galben.

Pirineii însă nu i-au fost ospitalieri. Pe virful Meule, la un viraj, cade împreună cu Merckx, căzătură care poate nu-i era fatală dacă alergătorul Zoetemelk, venit în trombă, l-ar fi putut evita (vezi fotografia). Atunci a luat sfîrșit pentru Ocana turul Franței.

Anul acesta Ocana s-a aliniat din nou la start, plin de ambiții. Cum va răspunde Merckx, ce tactică va adopta? Sau poate altcineva va cîștiga... Cînd doi se ceartă...

Pe plan mondial, din trei furnale unul lucrează pentru... rugină. Dar știința nu rămîne neputincioasă. Cercetarea românească este prezentă în «strategia» luptei împotriva coroziunii.

«MEDICAMENTE» PENTRU METALE!

de Adrian COSTA

Concepția modernă în care se încadrează activitatea științifică a catedrei profesorului dr. Iosif Drimuș — interesînd sectoare diverse și nu dintre cele mai puțin însemnate ale industriei — ne este sintetizată de la primele cuvinte pe care ni le adresează omul de știință, care a închinat ani lungi de eforturi luptei împotriva «Molohului» civilizației industriale — coroziunea.

„Poate că nu e chiar uimitor — remarcă domnia-sa — faptul că, bunăoară, echipamentul sondelor petroliere e supus acțiunii apelor subterane sărate — ape fosile, vechi de milioane de ani — care atacă metalul, scurtînd în chip iremediabil viața instalației. Iremediabil, dacă nu ar interveni inhibitorii de coroziune — o asemenea substanță a fost sintetizată și în laboratorul catedrei noastre — care, introdusă în conducte în proporție de numai zece părți la un milion, încetinește, ba chiar elimină efectul negativ al apei sărate din măruntaiele pămîntului.

Aceeași putere distructivă asupra metalului o are și

aerul, mai ales dacă e încărcat cu vapori de apă, bioxid de carbon, iar în mediul industrial — cu bioxid de sulf ori diverși acizi. Pentru a înlătura atacarea pieselor sau mașinilor depozitate în mod deliberat — nu e vorba în nici un caz de cele «uite» sub cerul liber! — am elaborat substanțe protectoare care se pulverizează la suprafața obiectelor sau cu care se îmbibă hîrtia specială pentru ambalarea lor. În acest fel — ne-o confirmă experiența uzinelor cu care colaborăm — coroziunea este evitată: cel de-al «treilea furnal» nu mai lucrează exclusiv în folosul... ruginii“.

IGIENA OȚELULUI — CU... ANTIBIOTICE

Oțelul — cît de mult am crede în tăria lui — are un șir de dușmani împotriva cărora, chiar și cu ajutorul științei, luptă din greu. Oricît ar părea de ciudat, acești dușmani sînt de talie microscopică: microorganisme diverse — cu

asemenea denumiri pitorești ca Sulfobrio desulfuricans — care trăiesc cu sau fără aer și care, lăsate în voia lor, ar putea distruge uzine întregi, chimice, energetice etc.

«Este vorba — precizează profesorul Drimuș — despre tratarea apelor industriale care distrug instalațiile pentru că ele, apele, adăpostesc o multitudine de microorganisme corosive. Problema combaterii lor e doar parțial rezolvată și, pentru că e foarte complexă, de soluționarea ei se ocupă mai multe colective, între care și catedra noastră».

Oricît ne-am pune la încercare imaginația, e totuși greu să înțelegem cum se desfășoară această luptă invizibilă între microorganisme și oțel, respectiv cum pot ataca aceste ființe minuscule un corp atît de rezistent?

La celelalte ferestre ale laboratorului universitar luminile s-au stins de mult, ultimii întîrziți au plecat spre casă.

„De fapt, microorganismele nu au nimic... împotriva oțelului. Ele își îndeplinesc misiunea biologică și atît.

CEA MAI BUNĂ APĂRARE: ATACUL!

Există o luptă surdă, o luptă străveche a omului cu natura. În ultima vreme a făcut «explozie» pericolul agresivității umane asupra mediului. Dar agresivitatea mediului asupra bunurilor create de om? Nici ea nu trebuie uitată și, de fapt, nu poate fi uitată pentru că — un exemplu doar — o treime din producția mondială de metal se pierde din pricina ruginii! Altfel spus, din trei furnale unul lucrează exclusiv pentru a satisface acest moloh insașiabil care este coroziunea metalelor. Mașini scumpe, utilaje complicate, construcții de toate felurile sînt atacate, insidios, încet dar sigur, de atmosferă, de apă, de așa-numiții agenți naturali.

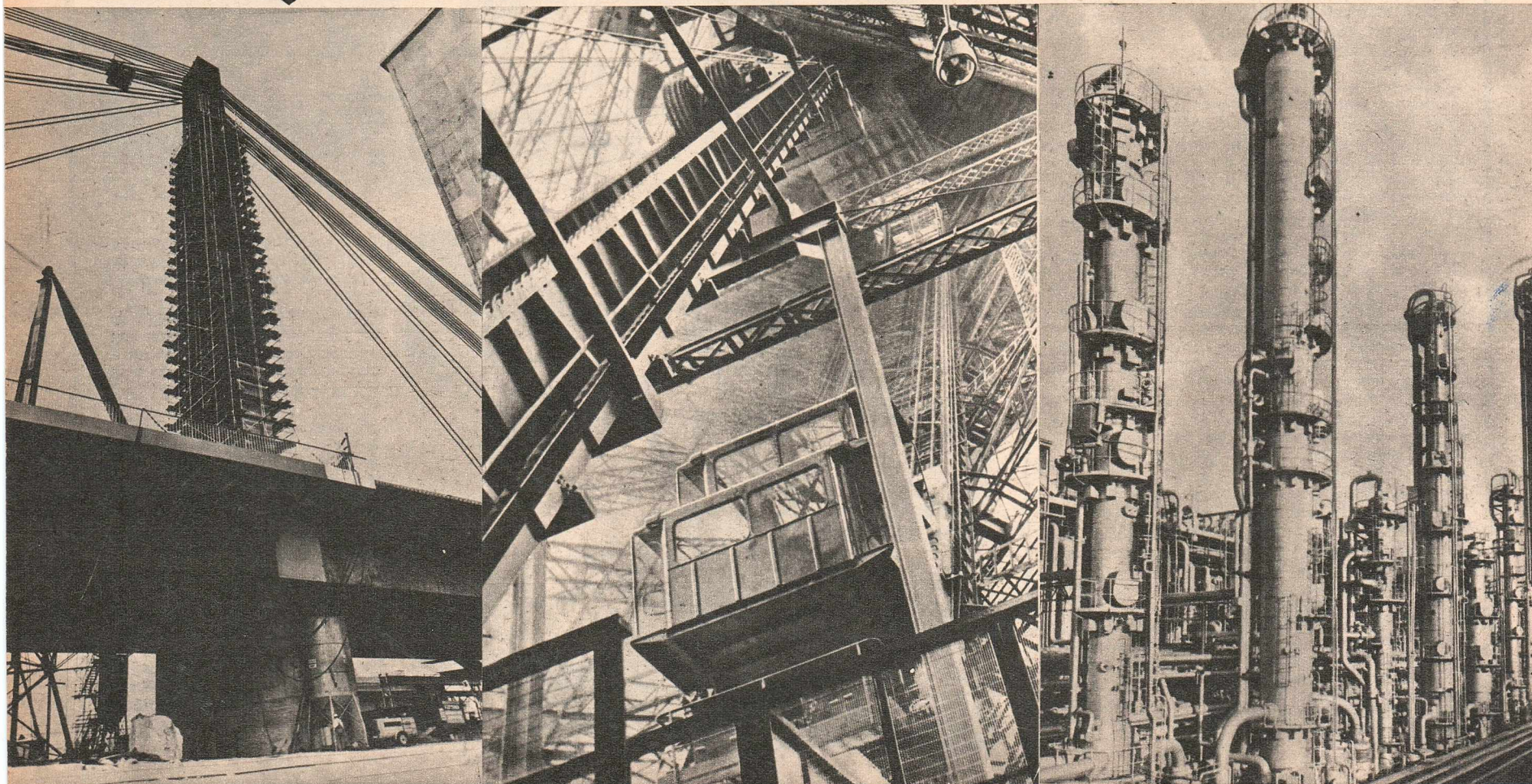
Cît de departe par a fi toate acestea de atmosfera calmă, academică, a unui cabinet de lucru, cu o masă mare înconjurată de pereți îngreunați de tomuri! Și totuși aici, la catedra de tehnologie chimică organică de la Institutul politehnic din București, în orele de răgaz dintre cursuri sau, adesea, seara tîrziu, se pregătesc armele — mereu altele — pentru o înclăstare neștiută între forța inteligenței omenești și puterea oarbă a naturii: lupta împotriva coroziunii.

La o oră la care ziua e de mult terminată, iar mulți au și obosit în fața micului ecran, profesorul dr. Iosif Drimuș, membru în Comisia pentru combaterea coroziunii de pe lîngă Academia R.S.R., șeful catedrei, vorbește cititorilor «Flacării» despre inhibitorii de coroziune...

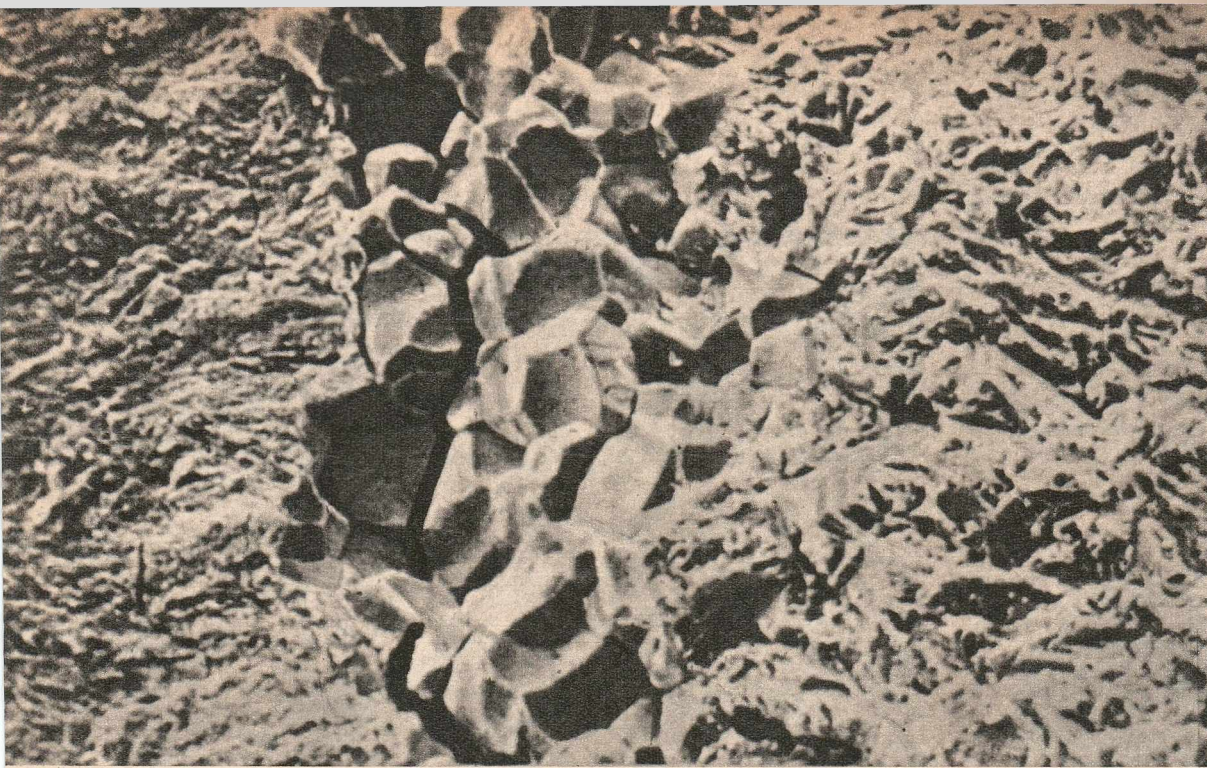
Undeva, departe, în uzine metalurgice, cu halele lor imense, în pîntecele tancurilor petroliere care plutesc în mijlocul oceanului, în miezul coloanelor sofisticate ale rafinăriilor, în cîmpuri de sonde stăruie ecoul tăcut al cercetărilor care se desfășoară de ani de zile la această catedră — exemplară pentru felul în care a reușit să îmbine învățămîntul cu cercetarea științifică, iar pe aceasta din urmă s-o lege cu practica.

...La început a fost vopsirea ori nichelarea, adică în fața amenințării permanente la care sînt supuse bunurile metalice din cauza coroziunii tehnica a recurs la o protecție — să-i spunem — pasivă. În ultimele două decenii însă lucrurile s-au mai schimbat. Acum în multe cazuri nu se mai preîntîmpină atacul ridicînd în fața agresorului un zid, o palisadă, o platoșă. Esența luptei constă acum în a împiedica factorii corosivi să acționeze, în a le inhiba acțiunea. Așadar, o apărare activă! Arma: inhibitorul de coroziune — o substanță adecvată, adăugată «mediului», poate frîna sau chiar elimina procesul distructiv care, clipă de clipă, sapă la temelie giganții industriei moderne.

Munții de metal sînt «cartea de vizită» a civilizației industriale. Și totuși acești coloși cad «victime» unor ființe minuscule: microorganismele. Unele din ele dizolvă cu ușurință fierul... N-ar fi oare aceasta și un nimerit subiect de fabulă?

▲ Pământ crăpat de secetă? Peisaj lunar? Nu: procesul de coroziune într-o bucată de... oțel inoxidabil. S-ar părea, cum spun juriștii, o «contradicție în termeni». Și totuși stereoscan-ul — o nouă tehnică microscopică redând efecte de relief — ne dovedește contrariul.

Consecințele însă... Dar iată o situație. Pe suprafața unui corp de oțel care vine în contact cu apa industrială apare, la un moment dat, o fisură microscopică. Aici își găsește adăpost microorganismele care, prelucrând sulfații din aceeași apă, produc hidrogen sulfurat. Ele au pătruns, așadar, într-o fisură pe care n-au creat-o și deci nu ele «sapă» oțelul. Dar hidrogenul sulfurat este un dușman de moarte al acestuia. Dacă lucrurile sînt lăsate să evolueze, fisura se lărgiște și se adîncește, instalațiile se perforază așa încît ar putea să se creeze situații catastrofale. La fel se poate întîmpla în cazul altor microorganisme care sintetizează acid lactic. Acesta dizolvă fierul din compoziția oțelului, iar rezultatul e lesne de imaginat.

Fapt este că apele industriale și, mai ales, cele care intră în rulajul activității termocentralelor reprezintă un mediu favorabil pentru o întreagă floră acvatică din care nu lipsesc nici chiar algele. Ce se întîmplă dacă, proliferînd la nesfîrșit, ele ajung să înecă instalațiile, să înfunde conductele, să împiedice căldura să se propage așa cum trebuie — nu e greu de înțeles. În fața unei asemenea situații, știința combaterii coroziunii trebuie să-și îmbogățească arsenalul, adăugîndu-i mijloace de distrugere a organismelor nedorite, într-un fel, niște antibiotice. A vorbi despre distrugerea algelor sau microorganismelor e cam mult spus pentru că un asemenea lucru e extrem de costisitor. A le împiedica să prolifereze e însă de ajuns pentru «igiena» instalațiilor industriale. De ajuns, dar deloc ușor de realizat, după cum arată eforturile depuse în laboratorul nostru ca și la alte colective de cercetare.

CÎND METALURGIȘTII VOR SĂ-ȘI «FACĂ» MUSTAȚA

Pretențiile calitative au crescut atît de mult în industrie încît se spune — și probabil nu e o vorbă goală — că lucrătorii din metalurgie vor să vină mai repede vremea în care să poată lucra în halate albe. Avem suficiente temeieri ca să credem că această vreme va veni cîndva. Deocamdată însă în convorbirea din această seară ni se amintește doar că cei din uzinele metalurgice care lucrează cu tablă de oțel — care și atunci cînd e aproape nouă e ruginită — vor să-și poată «face» mustața în ea. Se înțelege că aceasta nu reprezintă un scop în sine. Pentru a putea intra în fluxul unui proces de fabricație tabla trebuie să fie curată, cu alte cuvinte ea trebuie decapată, curățată de rugină.

«Metoda folosită pînă acum comporta îmbăierea tablei într-o soluție de acid sulfuric sau acid clorhidric. Acidul atacă rugină — ceea ce e bine — dar atacă și metalul — ceea ce nu mai e bine. În plus, tabla, deși curată, devine fragilă, pierde din calitate.

Dacă se adaugă însă în baia de acid un inhibitor de coroziune — o astfel de substanță a fost sintetizată în laboratorul nostru — acidul începe să fie mai... rațional, cu alte cuvinte, distruge rugină dar «lasă în pace» metalul. Am sintetizat și o altă substanță inhibitorie: dacă oțelul este tratat cu ea, el devine «imun» față de rugină timp de cîteva luni.

Am sintetizat — conchide profesorul Drimuș — un număr de inhibitori de coroziune care rezolvă cu succes probleme diverse în industria petrolieră, energetică, metalurgică, chimică, în protejarea navelor oceanice etc. După experiențe care au confirmat valabilitatea rezultatelor obținute, am elaborat tehnologia fabricării acestor substanțe, care sînt acum încercate într-o stație-pilot. Calitatea și prețul lor — și, adăugăm noi, acesta e un prețios certificat pentru cercetarea științifică universitară! — le face competitive cu cele produse în străinătate.

Și pentru că nu ne este indiferent aspectul economic al lucrurilor, am făcut calcule din care a rezultat că beneficiul adus de inhibitorii de coroziune este de ordinul a 1 000%. Mai precis, fiecare 100 de lei cheltuită pentru apărarea

împotriva coroziunii aduce un câștig de 1 000 de lei prin evitarea pierderilor care s-ar produce altfel.

Lucrăm aici, la catedră, în acest domeniu de mai mulți ani. Pe lîngă inhibitorii pe care i-am sintetizat — dînd urmare contractelor de cercetare încheiate — trebuie să creăm alții, cel puțin 30. Iată sarcina pe care o avem pentru următorul deceniu. Pînă atunci, cei care contribuie astăzi la această muncă experimentală atît de interesantă și valoroasă — cadrele didactice ale catedrei, doctoranzii și studenții din anii IV și V ai Facultății de chimie industrială — se vor fi realizat ca pedagogi, ca oameni de știință ori ca ingineri și aceasta ne dă certitudinea că perenitatea unirii dintre învățămînt și știință, dintre știință și industrie este asigurată».

Poveste fără cuvinte...

sala pașilor pierduți

de Sergiu ANDON

pipițiada

Reproducem din scrisoarea cetățeanului canadian E.M., trimisă presei noastre cu asentimentul de a forma obiectul cunoașterii publice: «Cea de-a doua vizită (la București — n.n.), în septembrie 1970, a fost diferită într-un mod cu totul deosebit: o tînără încîntătoare, Elena Contineanu, se îndrăgostise nebunește de mine cître sfîrșitul primei vizite și mă rugase să vin să o iau cu mine în Canada». În continuare, autorul descrie pe larg noua călătorie și dezamăgirea sentimentală provocată pe moment de tînăra încîntătoare îndrăgostită nebunește împreună cu scutierul ei — un oarecare Dumitru Gherghina zis George. Decepția l-a făcut pe canadian să se retragă din nou în America lui de Nord. «Nu m-aș fi întors în România. Dar Elena îmi tot trimitea cele mai minunate scrisori de dragoste. La un moment dat mi-a scris că vine pe 23-24 decembrie 1970. Am fost la aeroport, dar n-a venit. Mai tîrziu am primit o scrisoare: «Vino repede. Toate actele sînt gata. Vino cu 2 000 de dolari sau mai mult, să ne ajungă. Soțul meu, vino pe 2-3 zile și plec cu tine repede la Canada! Dacă nu vii... mă sinucid!» Asta m-a zdrobit complet, n-aș fi vrut să văd cum se sinucide o femeie așa drăguță». Și a pornit din nou la drum.

Cele cîteva rînduri citate sînt suficiente pentru a se desluși în spatele lor meandrele unui complicat roman «sentimental». Care sînt personajele lui? E.M., autorul scrisorii, rînitul principal al lui Cupidon, este un sensibil cetățean de lîngă Edmonton, ajuns la frumoasa vîrstă de 68 de ani, singur cuc la ferma lui. A vizitat toată lumea, a venit și-n România. Nu-șce l-a făcut ca tocmai aici să renunțe la înțeleapta idee a vieții solitare. Împrietenit cu Dumitru Gherghina — George (unde în alt loc decît la café-barul poreclit Katanga?!), E.M. a acceptat incinat sentimentele primei domnișoare prezentate de acesta — Ileana Cotin-zeana. Diferența de vîrstă nu era decît de 45 de ani, motiv pentru care E.M. a cerut pe loc mîna fetei. Cererea a fost acceptată, și urile de vorbe mieroase au început să se întindă de la bar la restaurant, de la restaurant la mare, de la mare la aeroport, din România în Canada: «Iubitul meu drag... iubitul meu soț... mai bine să ne rămînă decît să nu ne ajungă», în timp ce George, plin de importanță, intra sub privirile lor în blocurile mai impozante, trîntind grav ușile în urma lui, semn că se ocupă cu «facerea actelor».

Dar nici George, nici Ileana nu aveau alt plan decît să-l escrocheze pe papa cel amator de sînge proaspăt carpatin. Cele două pușlamale l-au îmbrobodit bine, au mîrit la 4-5 grupul paraziților care păpau cu el la masă și i-au stors sume din ce în ce mai mari pentru «acte». Singurele acte pentru care se zbăteau erau însă notele de plată la hoteluri și restaurante.

«Te aștept cu dragoste și dor să zburăm ca niște păsări spre cuibul nostru drag». A fost ultima călătorie, a lui E.M. Escrocii i-au mai umflat 1 800 de dolari pentru «pașaport», după care George a spus: «Ei, acum puteți pleca!» Iar Ileana:

- Hi-ho-ho, facem și nuntă?
- Sigur, păsărico!
- Hi-ho-hi! Și mă îmbrac mireasă?
- Cum să nu!
- Hi-hi-hi! Dar unde-mi comand trusoul?
- Unde vrei tu!
- Păi... la Paris!

Avea dreptate. Pentru o nuntă așteptată atîtea decenii nu era să-ți vezi mireasa îmbrăcată de la haine de mprumut. Va pleca ea înainte, cu trenul, în timp ce el, mirele, va lua avionul transcontinental și-o va aștepta cu masa pusă și cu musafirii așezați. Beat de fericire, logodnicul a condus-o la gară, împreună cu George, bincînțeles, și-au urcat-o în Balt-Orient-Expres.

«Elena trebuia să sosească la Edmonton vineri, 20 februarie. Am căutat-o o săptămînă întreagă, dar nu a venit nici pînă azi». Cum era să vină? E.C. a mers cu expresul nu pînă la Paris, ci pînă la Ploiești-Vest.

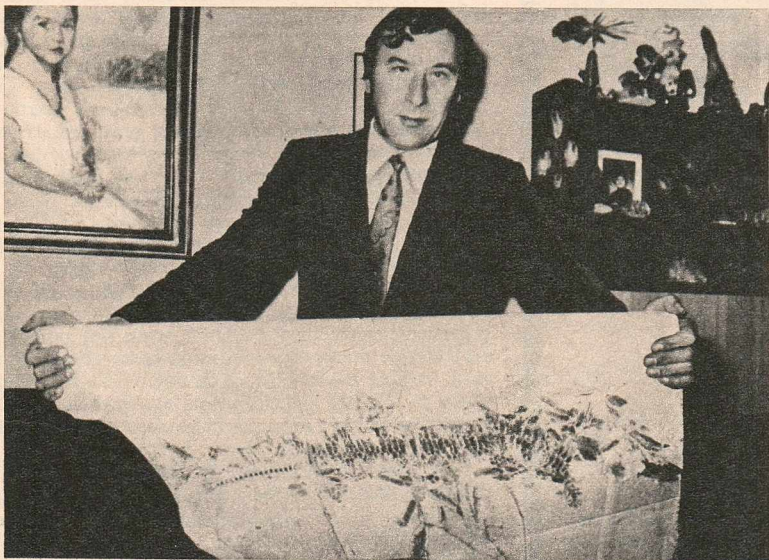
Sigur, infracțiunea e rușinoasă, deși nu rămîne asta nici prima, nici ultima escrocherie comisă în lume. Ea însă ni se pare foarte concludentă pentru delinirea acelei subțiri categorii de «fete» și de pierde-vară care caută compania străinilor pentru alte scopuri decît cele turistice. I-am studiat îndelung. Cum era și de așteptat, nu sînt decît scursori dinafara periferiei tineretului nostru. În nici un fel reprezentativi. Inculți, jegoși fizic și moral, fără nici un căpățîi. Pipițe și papițoi.

Dar pretendenții? N-avem, desigur, nimic cu sentimentele sincere. Dar cine poate avea încredere în seriozitatea unei căsnicii căutate ca la piață?... Inclusiv în calculul rentabilității voiajului?... Și cum alt fel pot fi acești miri din depărtări decît mici sau mari ratați ai vieții lor de-acolo?

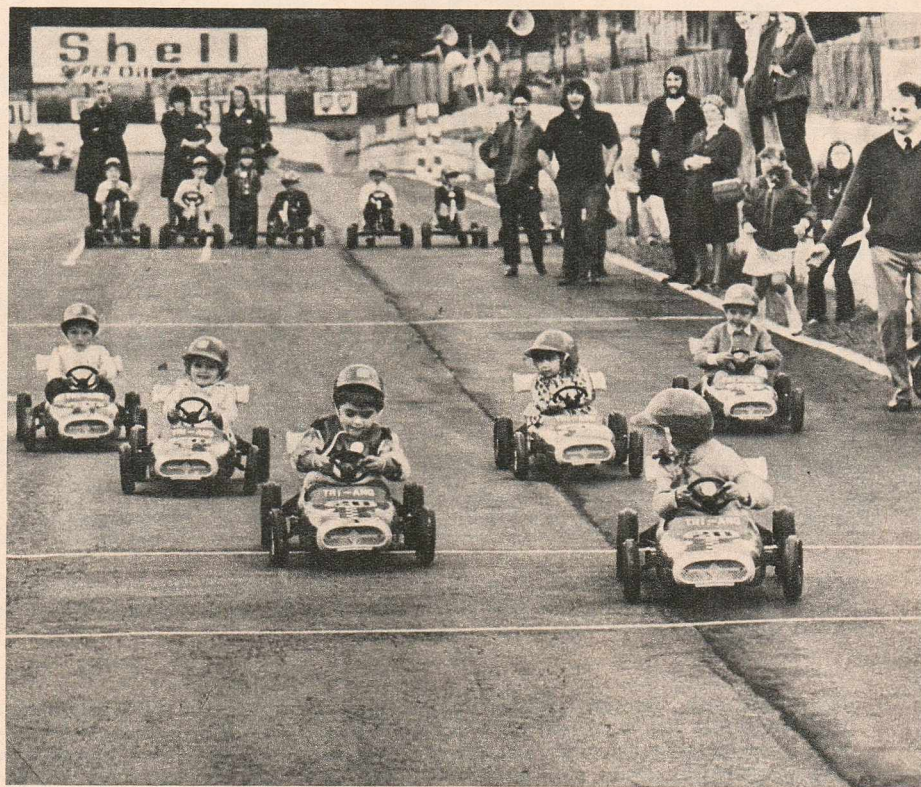
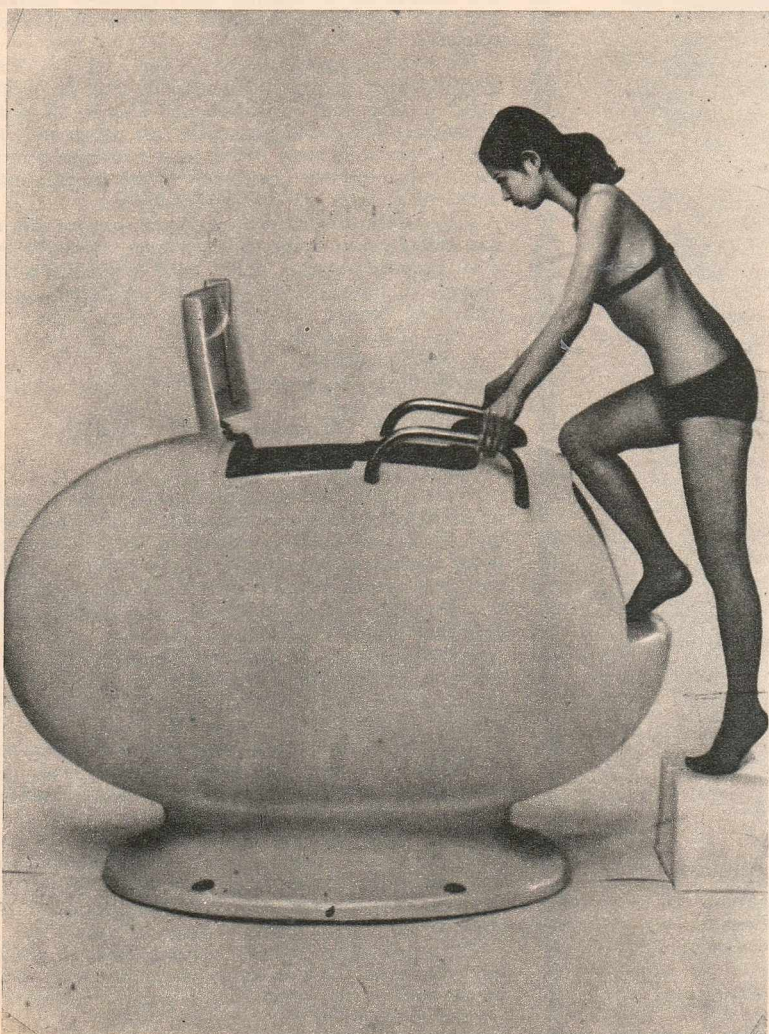
UITE-AȘA UN PEȘTE MARE !

Ca un pescar adevărat se laudă Herbert Krassel din Kiel (R.F.G.) cu captura lui pescărească. Și totuși Krassel nu este pescar, ci arheolog sau — dacă vreți — fosilolog, iar captura lui nu este pește, ci urmă de pește, săpată în calcar. Lăsând gluma deoparte, descoperirea din carierele de calcar de la Solnhofen are o mare valoare științifică: în fosila lungă de un metru, uimitor de bine conservată, a fost identificat un pește preistoric cu existența stabilită la acum 125 milioane de ani.

DOAR CĂ NU TE STOARCE

De curind la Tokyo a fost expusă o nouă și extrem de interesantă mașină de spălat, menită a fi utilizată nu în scopul spălării rufelor, ci chiar al oamenilor. Este suficient să intri în mașină, să te așezi ca într-o cadă de baie obișnuită, și mașina își va face îndată datoria, săpunindu-te, frecându-te și chiar uscându-te. Bine că nu te și stoarce...

DOUĂ PICIORUȘE PUTERE

Întrecerile automobilistice de la Le Mans și Indianapolis sînt floare la ureche în comparație cu marea cursă a «Juniorilor Grand Prix», care s-a disputat la începutul lunii iunie pe cunoscutul traseu special amenajat în jurul renumitei săli londoneze «Crystal Palace».

Au fost admiși concurenți (ambele sexe) pînă la vîrsta de 6 ani cu ori fără permis de circulație. Mașinile minuțios pregătite au beneficiat de «două piciorușe putere», alimentația fiind lăsată pe seama mamicilor.

Cel ce a făcut turul de onoare a primit drept recompensă pe lângă cunoscuta coroană, mașina pe care a concurat și casca de protecție.

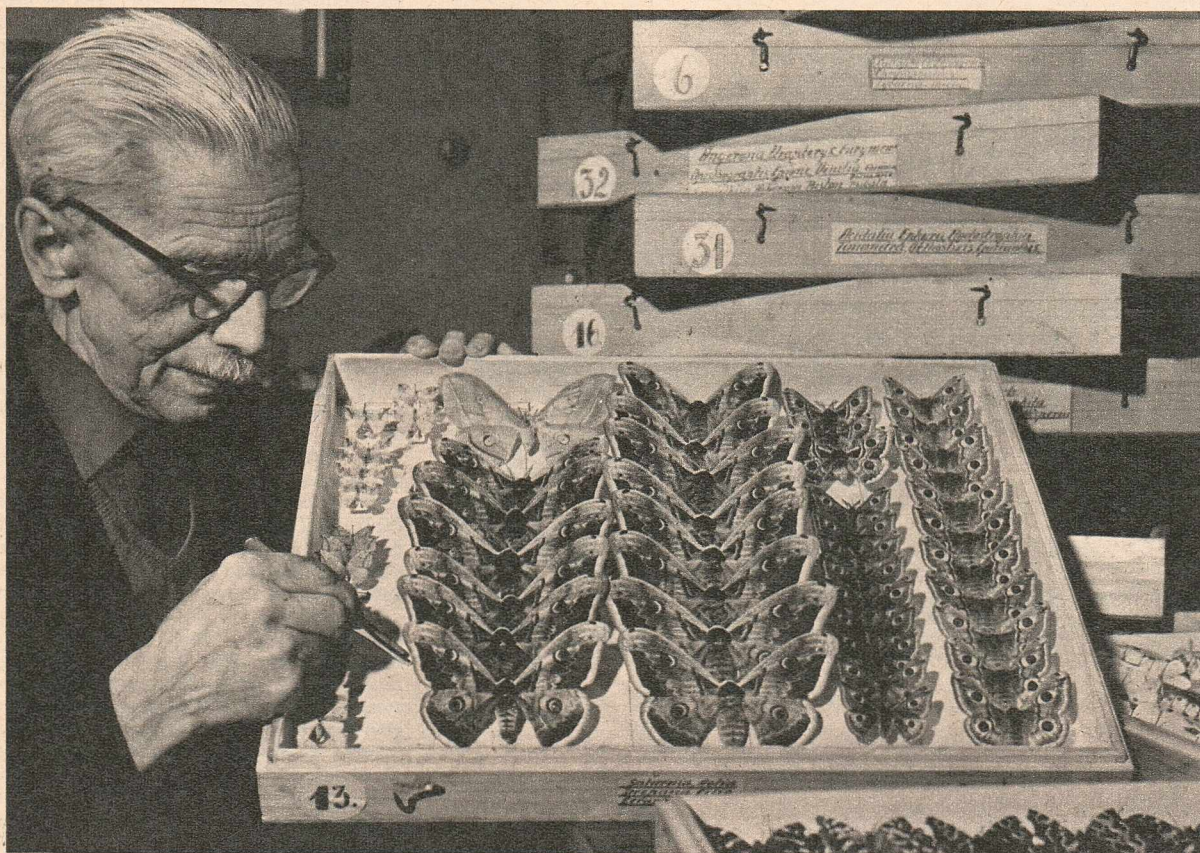
MUZEUL DE PE STÎNCI

O expediție formată din arheologi ai Institutului de istorie, arheologie și etnografie al Academiei de științe din Kazahstan a descoperit numeroase desene străvechi, adevărate galerii de tablouri, executate pe stîncile din Munții Hantau, lângă lacul Balhaș. Cele mai vechi dintre ele aparțin celui de-al 3-lea și al 4-lea mileniu î.e.n. Autorii acestor originale tablouri sînt membri ai unui trib de vînători. În Alma-Ata, capitala republicii, s-a deschis o expoziție unde au fost expuse doar o parte din colecția de petroglife, care cuprinde mai mult de o mie de desene, fidel transcrise de pe stînci.

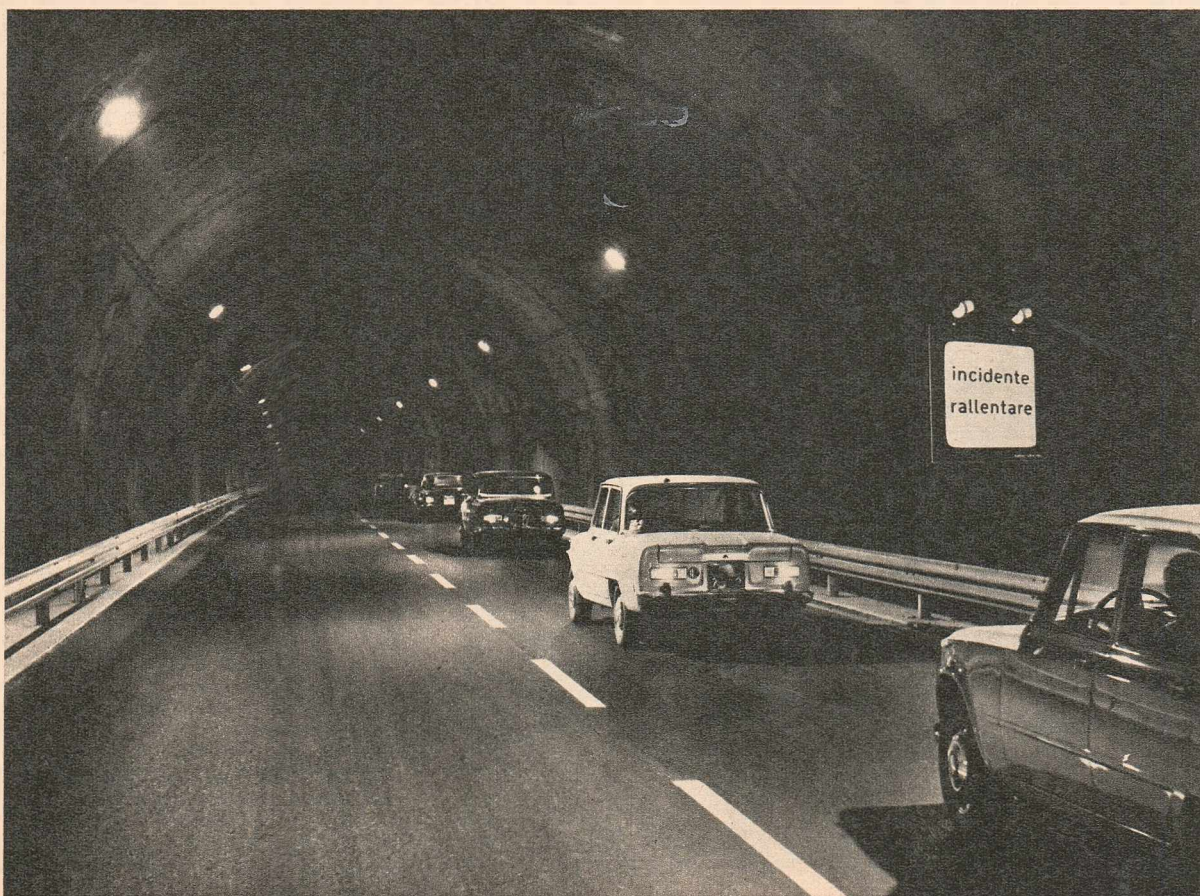
LAJOS BACI IUBEȘTE FLUTURII

Lajos Blattny, din orașul Esztergom — situat în partea de nord-vest a R.P. Ungare — este posesorul unei numeroase colecții de fluturi. Cele 15 000 de exemplare ale colecției aparțin unui număr de 900 de varietăți de fluturi de zi și de noapte care populează regiunile străbătute de Dunăre.

COMPUTERUL VĂ SFĂTUIEȘTE...

Din cele 200 000 de victime ale accidentelor de circulație produse anual pe glob, 10 000 se numără în Italia. Era și timpul deci ca în această țară veselă și frumoasă să se treacă la măsuri mai drastice pentru reducerea sumbrei statistici. A fost chemat în ajutor și copilul-minune al acestui sfârșit de mileniu, computerul. Anumite indicatoare instalate pe căile publice — ca cel pe care îl vedeți în fotografie și pe care e scris luminos «Accident — încetiniți» — sînt teleghidate de un computer care avertizează de la caz la caz: zăpadă, polei, drum în reparație etc., semnalizînd fie prin simbolurile convenționale de circulație, fie prin anunțuri de interes imediat. S-a reușit pînă acum să se obțină combinații pentru 30 de anunțuri dar, odată creat, sistemul este desigur perfectibil.

cititori căt-re cititori

Următorii cititori doresc să corespundă:

Tăhăneanu Nicu, 19 ani, com. M. Kogălniceanu, str. Victoriei, nr. 39, jud. Constanța: muzică, sport, prietenie, schimb de ilustrate; *Scarlat Ion*, București, sect. 7, Piața Gării de Nord, nr. 3, Direcția de transporturi poștale: teme diverse; *Jordan Ion*, 20 ani, com. M. Kogălniceanu, str. Primăverii, nr. 20, jud. Constanța: teme diverse, schimb de ilustrate; *Drăgan C. Ioan*, 24 ani, stud., Tg. Ocna, str. C. Negri, nr. 94, jud. Bacău: teme diverse, schimb de ilustrate; *Beciu Claudia*, 21 ani, economisă, Constanța, Tomis III, bl. Z 2, sc. A, ap. 2: schimb de fotografii de actori și ilustrate; *Ungureanu Felicia*, 21 ani, secretară, Dorohoi, str. Aurel Vlaicu, nr. 13, jud. Botoșani: muzică, prietenie, schimb de ilustrate; *Grecu Neta*, Focșani, str. Aurora, nr. 2; literatură, muzică, prietenie; *Bălțeanu Ion*, 19 ani, lași, str. Sf. Atanasie, nr. 28: literatură, prietenie, schimb de ilustrate; *Birleghi Mihaela*, 18 ani, elevă, București, sect. 3, str. Mintuleasa nr. 12: teme diverse, schimb de ilustrate; *Mittelu Georgeta Melixandra*, Iași, Șos. Națională, nr. 182, bl. A 2, sc. F, et. III, ap. 10: teme diverse, schimb de ilustrate; *Kulcsar Alexandru*, 17 ani, Oradea, zona de vest, bl. L 2, sc. F, et. IV, ap. 176: teme diverse; *Sandu Elena*, 17 ani, elevă, București, sect. 5, str. Bucur, nr. 23 bis: teme diverse, schimb de ilustrate; *Mașală Leontina*, 16 ani, elevă, București, sect. 8, str. Gemenilor, nr. 1: teme diverse, schimb de ilustrate; *Dărăban Gheorghe*, Galați, Țiglina II, bl. D 2, sc. 2, et. IV, ap. 28: teme diverse, schimb de ilustrate; *Tămaș Adriana*, 16 ani, elevă, Petroșani, str. Republicii, bl. 105, ap. 3, jud. Hunedoara: muzică, sport, prietenie; *Cocoș Ludmila*, 20 ani, Focșani, str. 1848, nr. 5: teme diverse, schimb de ilustrate; *Bogdan Aurel*, 21 ani, învățător, com. Grecești, jud. Dolj: literatură, muzică, sport, schimb de fotografii de actori; *Demeter Aurora*, 16 ani, Tirnăveni, str. Republicii, nr. 53, jud. Mureș: muzică, sport, schimb de ilustrate; *Voicu Lelia*, 22 ani, Țința-Băicoi, str. Dîmbului, nr. 46, jud. Prahova: muzică ușoară, prietenie, schimb de fotografii de actori și ilustrate; *Șchiou Nicu*, 19 ani, operator chimist, com. Mușetești, jud. Gorj: teme diverse, schimb de ilustrate; *Bela Antal*, com. Virfurile, jud. Arad: politică internațională, schimb de ilustrate; *Zlate Cristina*, 20 ani, tehnician, Iași, str. Ion Creangă, nr. 56, bl. H 1, sc. A, et. II, ap. 2: literatură, viața tineretului, prietenie, schimb de ilustrate; *Drăgan Mariana*, 20 ani, tehnician, Iași, bd. Karl Marx nr. 72: literatură, viața tineretului, prietenie, schimb de ilustrate; *Crișu Marin*, 19 ani, electrician, Corabia, str. Horia, Cloșca și Crișan nr. 54, jud. Olt: prietenie, schimb de fotografii originale și ilustrate; *Radu Marcela*, 20 ani, com. N. Bălcescu, jud. Constanța: schimb de ilustrate; *Radi Marin*, 20 ani, A.M.C.-ist, com. Stănești, jud. Vilcea: istorie, muzică ușoară, sport, schimb de ilustrate; *Sfășie Niculina*, 17 ani, elevă, Oradea, str. Dîmboviței nr. 8: literatură, cinema, sport, prietenie; *Stănescu Dana*, 19 ani, București, sect. 5, str. Tismana, nr. 2: teme diverse, schimb de ilustrate; *Barbu Alexandru*, 22 ani, lăcătuș, Motru, bl. E 3, sc. 5, et. IV, ap. 17, jud. Gorj: teme diverse; *Iacob Nuți*, 17 ani, com. Pantelimon, sat Vulturii, jud. Constanța: viața tineretului, prietenie, schimb de ilustrate; *Ilies Rodica*, 22 ani, laborantă, Oradea, str. 6 Martie nr. 100, bl. B 2, sc. A, et. II, ap. 12: teme diverse, schimb de fotografii de actori și ilustrate; *Olexin Olga*, 17 ani, elevă, Galați, str. Turturele, nr. 5: schimb de ilustrate; *Seberg Monica*, 20 ani, București, sect. 5, str. Serg. Nițu Vasile nr. 56, bl. 9, sc. 2, ap. 61: teme diverse; *Tiliuță Angelica*, 19 ani, elevă, com. Bucecea, jud. Botoșani: schimb de fotografii de actori, sportivi și ilustrate; *Ivan Iulius*, 21 ani, strungar, Craiova, str. Oltețu, nr. 16: literatură, muzică, cinema; *Niculăe Jana*, 17 ani, elevă, București, sect. 3, str. Barcarolei nr. 3: teme diverse; *Anton Cornelia*, București, sect. 3, str. Cunești nr. 3A: teme diverse; *Munteanu Rodica*, 19 ani, Iași, Șos. Națională nr. 61: teme diverse, schimb de timbre și ilustrate; *Gavrilă Mihaela*, 20 ani, dactilografă, Brașov, str. Mircea cel Bătrîn, nr. 7: schimb de ilustrate; *Miron Paula*, 16 ani, elevă, Tecuci, str. Muncii, nr. 2, jud. Galați: schimb de ilustrate; *Burada Gigi*, 19 ani, Tg. Jiu, bd. 1 Mai, bl. 31, sc. 1, et. 1, ap. 31: teme diverse, schimb de fotografii de actori și ilustrate; *Catană Gabriel*, 18 ani, elev, Tg. Jiu, bd. 1 Mai, bl. 31, sc. 1, et. 1, ap. 31: filatelie, prietenie, schimb de ilustrate; *Picioiu Angela*, 23 ani, casieră, com. Văliug, complex cabane Semenic, jud. Caraș-Severin: teme diverse, schimb de ilustrate; *Demeter Martin*, 18 ani, elev, Alexandria, Șos. Turnu Măgurele, nr. 136: cinema, teatru; *Marinescu Aurel*, 24 ani, tehnician, București, sect. 7, str. Finului, nr. 3, cart. Militari: teme diverse, schimb de ilustrate; *Dode Toni*, com. Modelu, jud. Ialomița: teme diverse, schimb de ilustrate; *Baciu Katy*, 27 ani, economisă, Iași, str. Republicii, nr. 1, bl. C 7, sc. C, ap. 2: teme diverse, schimb de ilustrate; *Fehér Iosif*, Satu Mare, str. Vulturului, nr. 19: sport, prietenie; *Codin S. Nicodim*, 26 ani, București, căsuța poștală 4037, Oficiul poștal nr. 32: turism, automobilism, viața tineretului, limbi străine; *Smădu Nicolae*, elev, com. Cazasu, jud. Brăila: teme diverse, schimb de ilustrate; *Gheorghiu Rodica*, 25 ani, funcționară, București, sect. 2, Șos. Ștefan cel Mare, nr. 33, bl. 30, sc. 2, et. IV, ap. 48: teme diverse, schimb de ilustrate; *Crista Viorica*, 16 ani, elevă, Lugoj, str. 13 Decembrie, nr. 55: schimb de ilustrate.

F Nr. 28 (892)

CUPON
DE PARTICIPARE
«CITITORI CĂTRE CITITORI»

LA BICAZ, CIMENTIȘTII ÎN LUPȚĂ CU TIMPUL

PENTRU O «PRODUCTIVITATE ORARĂ MAXIMĂ, CU CONSUMURI MINIME»

Aceasta este lozincă colectivului de muncitori, ingineri și tehnicieni, aceasta este inițiativa cimentiștilor din Bicaz, care deși lucrează într-o întreprindere cu capacități limitate s-au angajat într-o înclăștare dramatică cu timpul, suplimentându-și în luna trecută angajamentele luate la începutul lui februarie, când au chemat la întrecere toate unitățile din industria materialelor de con-

strucții pentru depășirea prevederilor de plan pe 1972. Reinnoindu-și chemarea la întrecere prin lansarea — în cinstea Conferinței Naționale a P.C.R. și a celei de-a XXV-a aniversări a Republicii — a inițiativei «Productivitate orară maximă, cu consumuri minime», cimentiștii bicăzeni au înscris în mintea lor cuvântul *autodepășire*. O scurtă incursiune în istoria fabricii ne

arată că parametrii proiectați ai acesteia au fost de mult atinși și chiar serios depășiti.

Nevoile de ciment prilejuite de construcția barajului hidrocentralei «V.I. Lenin» și existența în apropiere a unor mari rezerve de calcar și marnă, materii prime cerute de industria cimentului, au hotărât construirea Fabricii de ciment-Bicaz care a început să producă în 1952. Proiectată pentru șase linii

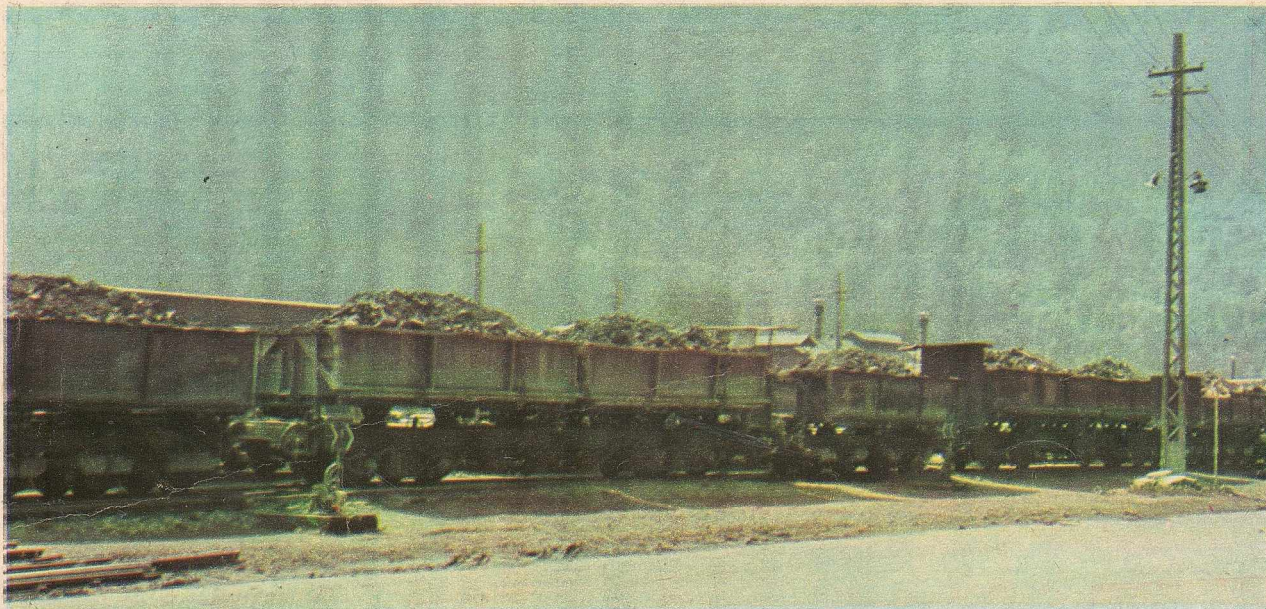
tehnologice cu o capacitate de 640 000 tone ciment anual, fabrica a intrat în funcțiune totală în 1955. Ulterior, prin adăugarea în 1962 a unei a șaptea linii tehnologice, capacitatea anuală a fabricii a crescut la 1 007 600 tone de ciment. Merită a fi reținut faptul că numai pentru barajul de la Bicaz au fost livrate 150 000 tone ciment alitic și 280 000 tone ciment velitic, în afară de cantitățile livrate pentru salba de hidrocentrale de pe Bistrița. În continuare au intrat în funcțiune noi secții care au mărit capacitățile de producție. Este vorba de secția de azbociment intrată în funcțiune în 1956 (fiind prima din țară care a produs tuburi de azbociment), secția de var intrată în funcțiune în 1964 și care anul acesta va fi dotată cu cel de-al 7-lea cuptor și secția agrocălcare pentru amendarea solurilor acide în agricultură, intrată în funcțiune în 1964. Actualmente, în această secție se mai produc mozaicuri și filer de calcar necesar în construcția de drumuri și poduri, prefabricate din beton și calce pentru betoane celulare autoclavizate.

Prin munca colectivă de zi cu zi, prin inițiative îndrăznețe și perfecționare s-au descoperit noi rezerve interne, reușindu-se să se depășească la sfârșitul anului 1971 parametri proiectați la ciment cu 22,3% iar la var cu 13,4%.

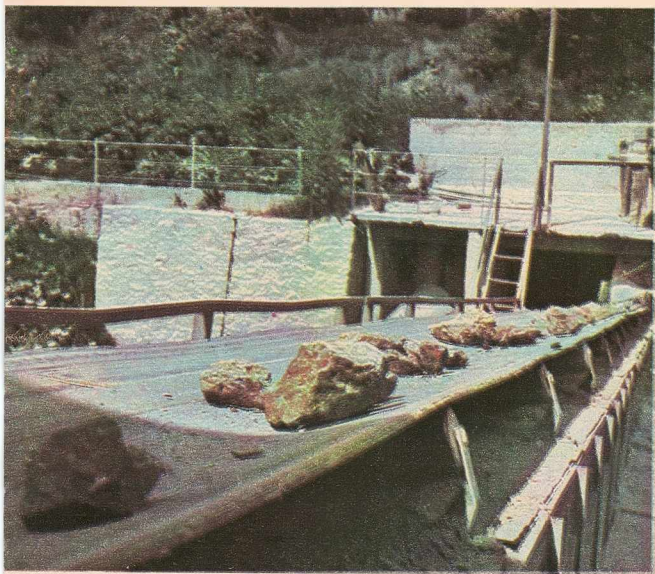
Cu toate depășirile parametrilor proiectați — fabrica fiind realizată conform cerințelor unei etape trecute — cimentiștii fiind confrunțați permanent de o continuă foamă de ciment, necesar nevoilor economiei naționale, nu consideră că s-a ajuns la punctul peste care nu se mai poate trece. Ei sînt mereu prezenți la datorie prin eforturi susținute, începînd de la cei care lucrează în munți la carierele de calcar și marnă și terminînd cu cei care supraveghează cuptoarele incandescente de clincher sau, mergînd mai departe, cu cei care se ocupă cu livrarea la timp a produselor finite către consumatori. Peste tot, în fabrică, își dau mîna hărnicia și buna organizare. Cei de la secția reparații au scurtat durata unei reparații capitale la o moară de ciment de la 20 de zile la numai 10 zile, producînd o adevărată revoluție în normativele ministerului. Electricienii sînt preocupați de modernizarea instalațiilor electrice după concepții proprii, originale, ca spre exemplu: soluțiile de măsurare și reglare a principalelor parametri de la cuptoarele de clincher tip «23 August» care vor permite luarea unor decizii eficiente în această zonă de importanță vitală pentru producția întregii fabrici sau centralizarea comenzilor la stația de preconcasare ce va face să evite opririle accidentale. Cei de la morile de ciment și cuptoarele de clincher sînt preocupați de reducerea consumurilor specifice de energie electrică, creșterea indicilor intensivi, reducerea rebuturilor. Nici cei de la transporturi nu s-au lăsat mai prejos, astfel prin reducerea timpului de încărcare-descărcare și mărirea vitezei vor transporta zilnic un spor de calcar de 800 tone. S-au obținut importante succese în autoutilare. Și șirul exemplilor ar putea continua. Concluzia ce se poate trage este că pe toți cimentiștii de la Bicaz îi animă o singură idee: ideea responsabilității comune pentru a da o producție cît mai mare, cu economii cît mai mari și la un nivel calitativ cît mai ridicat. Pentru aceasta se cere din partea colectivului o continuă perfecționare, lucru de care organizația de partid și conducerea fabricii sînt permanent preocupate. Numai în acest an sînt antrenați în acțiunea de perfecționare 600 salariați pe diverse forme din care 200 au și fost atestați. De altfel, fabrica poate fi considerată o adevărată școală de creștere a cadrelor tehnice și de conducere pentru alte fabrici de acest gen din țară.

La succesele obținute de colectiv concură și grija permanentă manifestată de către organele de conducere de partid și de stat pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și de viață. Aceasta se materializează în bunele măsuri de protecția muncii, în moderna cantină pusă la dispoziția salariaților fabricii, precum și în existența unui cămin și a unei grădinițe de copii, a unui club dotat cu sală de spectacole de 600 locuri, sală de sport, de tenis de masă, de popicărie etc. Aceste condiții materiale fac posibilă desfășurarea unei bogate munci politice, culturale-educative și sportive cu masa salariaților. Îndeplinirea sarcinilor de plan la producția globală cu 102% și la producția-marfă cu

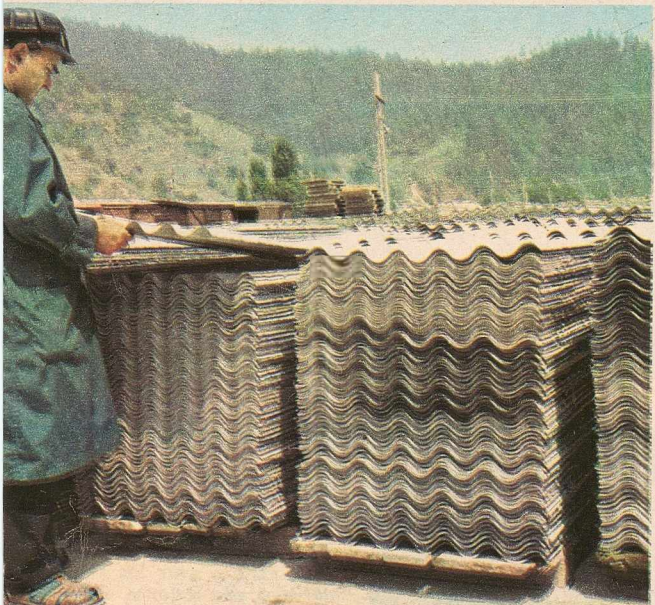
A sosit din munți o nouă garnitură de tren cu marnă.

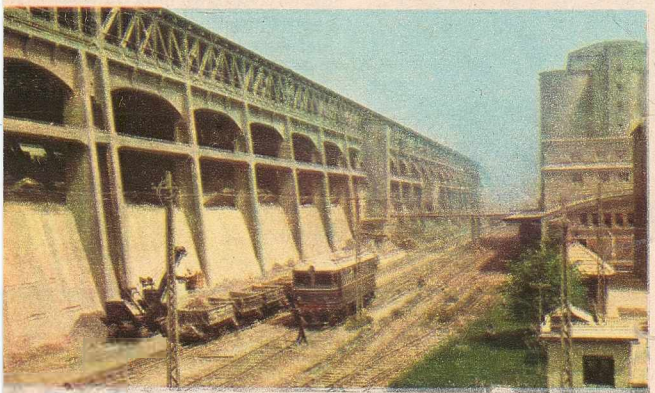

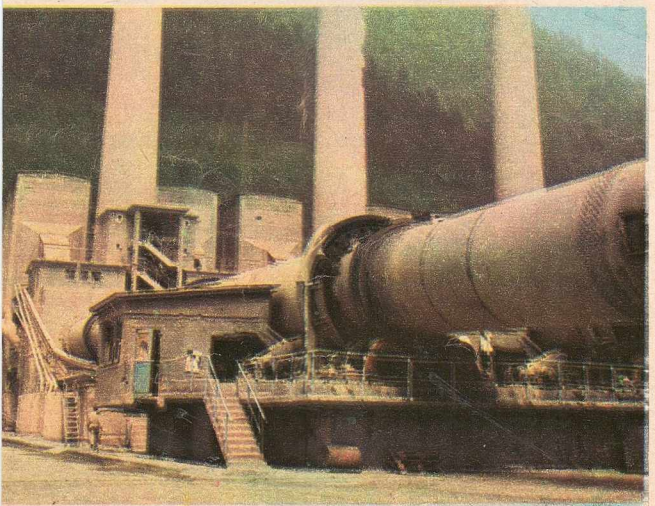
▲ Banda transportoare de calcar către cuptoarele de var.

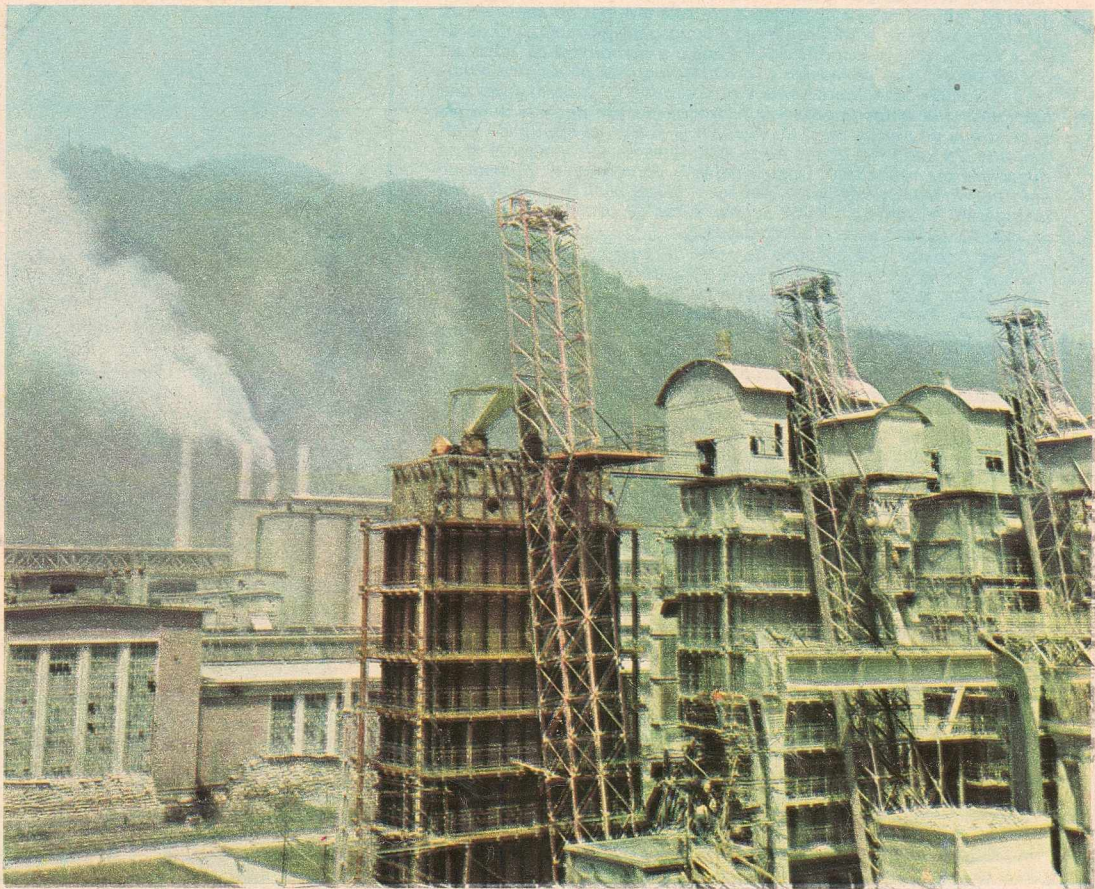
▲ Plăcile de azbociment atât de căutate pe piața internă și externă.

▲ Marea hală de depozitare a materiilor prime: marna și calcarul.

▲ Vedere generală a secției de ciment.

▲ În prim plan, o parte din cuptoarele secției de var.

▲ Unul din cele 7 cup-toare rotative de ciment.

102,8% pe semestrul I prin depășirea cu mult a capacităților proiectate, însușește și mai mult colectivul în căutarea de noi rezerve pentru mărirea productivității muncii (care în semestrul I a crescut cu 1%), pentru diversificarea producției, pentru perfecționarea tehnologiei în scopul obținerii unui procent cât mai mare de var industrial și cimenturi superioare.

Anul acesta, fabrica va împlini — în jurul datei de 1 septembrie — 20 de ani de la intrarea în funcțiune, dată în jurul căreia ea va atinge cifra totală în producția de ciment pe cele două decenii de 16 500 000 tone, adică tot atâta cât este prevăzut ca să producă în anul 1975 întreaga noastră in-

dustria de ciment. În cei 20 de ani fabrica a livrat pe lângă celelalte produse 14 sortimente de ciment iar produsele ei au fost exportate în circa 28 de țări.

Prin împlinirea a 20 de ani de la intrarea în funcțiune a acestei unități care se numără printre cele 16 întreprinderi de acest gen din țară, colectivul de salariați cu experiența sa maturizată se va considera încă o dată în plus mobilizat pentru a se prezenta cu noi propuneri de inovații, de raționalizări, pentru a descoperi noi rezerve interne care să ducă la reușita înfruntării foamei de ciment.

Alexandru PĂSĂRIN
Fotografiile autorului

o săptămână în lume

Este un fapt de necontestat al vremii noastre — și aceasta o evidențiază cu fiecare zi evoluția evenimentelor de pe arena mondială — că imperativul soluționării politice a problemelor internaționale, obiectiv pentru care România a militat și militează cu principială consecvență, se afirmă tot mai pregnant ca unica direcție a dezvoltării pașnice a omenirii. În acest context este explicabil deosebitul interes cu care a fost primită de opinia publică declarația comună dată publicității în urma contactelor și convorbirilor care au avut loc în ultima vreme între reprezentanții ai R.P.D. Coreene și ai Coreei de Sud. Constituind «un mare succes în promovarea înțelegerii reciproce» — cum se subliniază în însăși declarația comună — schimbul de opinii, animat de dorința comună de a se reunifica pașnic țara cîl mai curînd cu putință, a dus la realizarea unui acord complet în ce privește: principiile reunificării țării; abținerea de la calomnierea reciprocă; luarea de măsuri pentru prevenirea conflictelor militare; realizarea unor ample schimburi între Nord și Sud; reușita convorbirilor organizațiilor de Cruce Roșie; instalarea unor legături telefonice între Phenian și Seul; crearea unui Comitet de coordonare Nord-Sud. În afara acestui document de o deosebită însemnătate pentru destinele poporului coreean, pentru cauza destinderii și păcii în Asia și în lumea întreagă, cronica acestor zile consemnează anunțarea de către președintele Nixon a hotărîrii S.U.A. cu privire la revenirea reprezentanților americani la masa tratativelor de la Paris, pe care o părăsiseră, printr-o acțiune unilaterală, cu două luni în urmă. De altfel, însăși această perioadă — în care Statele Unite, sabotînd întrunirea cvadripartită, au intensificat acțiunile agresive împotriva R.D. Vietnam, mobilizînd pentru aceasta uriașe forțe aeriene și navale, și au acordat un larg sprijin regimului de la Saigon pentru a rezista în fața puternicei ofensive a forțelor patriotice — a demonstrat că forța armelor nu poate stăvili dorința de libertate și independență a poporului vietnamez, nu poate duce la o rezolvare a conflictului. Pentru a demonstra că acest act pozitiv oglindește într-adevăr o orientare realistă în politica administrației americane în problema Vietnamului și în general a situației din Peninsula Indochineză, S.U.A. trebuie — așa cum se sublinia și în luările de poziție ale R.D. Vietnam și G.R.P. ai Republicii Vietnamului de Sud — să abandoneze atitudinea sa intransigentă și să negocieze cu seriozitate. Doar tratativele constructive, animate de spiritul bunăvoinței reciproce, pot servi cauzei păcii în această zonă însingurată și, prin lichidarea acestui focar de conflict, accentuării procesului de destindere internațională.

Știrea transmisă de agențiile de presă în aceste zile din localitatea indiană Simla, unde s-au desfășurat convorbirile la nivel înalt indo-pakistaneze, vine de asemeni să ateste eficiența, valoarea metodei tratativelor. Potrivit acordului realizat la capătul a cinci zile de convorbiri între președintele Pakistanului, Zulfikar Ali Bhutto, și primul ministru al Indiei, Indira Gandhi, cele două părți au convenit, în esență, asupra faptului că problemele fundamentale și cauzele conflictului ce a înveninat timp de un sfert de veac relațiile indo-pakistaneze trebuie să fie soluționate prin mijloace pașnice; că, în conformitate cu dispozițiile Cartei O.N.U., fiecare din cele două părți se va abține de la orice amenințare cu forța sau folosirea forței împotriva integrității teritoriale sau a independenței politice a celeilalte părți; că Pakistanul și India se vor strădui să promoveze relații amicale și armonioase și să stabilească o pace durabilă în zonă.

În acest cadru, al faptelor generatoare de optimism, se înscrie și reluarea convorbirilor intercomunitare cipriote. Afirmîndu-și poziția în legătură cu ele, Biroul Politic al Partidului Progresist al Oamenilor Muncii din Cipru (A.K.E.L.) menționează într-o declarație dată publicității că buna-credință, atmosfera de colaborare și încredere pot contribui în mare măsură la eliminarea divergențelor existente, la rezolvarea cu succes a problemei cipriote în ansamblu — avîndu-se în vedere menținerea unui stat cipriot unitar, independent și suveran.

Desigur, agenda faptelor petrecute pe eșichierul internațional este mult mai bogată — și s-ar putea adăuga acestor rînduri altele despre încetarea focului în Irlanda de Nord, propusă de așa-numita aripă «provizorie» a Armatei Republicane Irlandeze, dar urmată la numai cîteva zile de noi elemente create de acțiunile «Asociației pentru apărarea Ulsterului»; despre programul guvernamental comun elaborat de P.C.F. împreună cu P.S.F., document despre care secretarul general adjunct al P.C.F., Georges Marchais, arată că nu numai că reprezintă un pas înainte, dar creează o situație nouă, fiind fără precedent în istoria celor două partide, și va exercita o influență profundă asupra situației politice din Franța; despre primul congres al organizației «Unitatea Latino-americană» — din care fac parte reprezentanții ai unor organizații obștești și guvernamentale din diverse țări ale Americii Latine — congres în cadrul căruia a fost adoptat în unanimitate un mesaj prin care toate forțele democratice, antiimperialiste de pe continent sînt chemate să-și unească eforturile în lupta pentru independența economică deplină a țărilor lor, împotriva neocolonialismului etc., etc. Dar, dincolo de înfățișarea unui eveniment sau altul, a semnificației fiecăruia în parte, o privire de ansamblu asupra celor ce se petrec în aceste zile în lume degajă concluzia că, datorită eforturilor perseverente ale țărilor socialiste, presiunii forțelor progresiste, antiimperialiste, pe eșichierul internațional se impun tot mai mult rațiunea, tendința spre rezolvarea politică a problemelor, singurele ce pot conduce la transpunerea în fapt a idealurilor de pace și progres social ale omenirii.

I. CIOARA

Marti, 4 iulie 1972

poznan 41

Tovarășii Edward Gierek, prim-secretar al C.C. al P.M.U.P., Piotr Jaroszewicz, președintele Consiliului de Miniștri al R.P. Polone, și alți conducători de partid și de stat polonezi vizitînd pavilionul românesc la Tîrgul internațional de la Poznan. La această ediție — a 41-a — România a prezentat vizitatorilor o gamă largă de produse industriale, expuse pe o suprafață de aproximativ 1 000 mp: mașini și echipament din diverse sectoare industriale, mașini-unelte moderne, mașini de calcul electronic «Felix», autoturisme, mașini agricole, electro și motocompresoare, locomotive diesel hidraulice, tractoare, mijloace de transport rutier, elemente de automatizare, centrale telefonice etc. ce s-au bucurat de o bună apreciere atît din partea specialiștilor cît și a publicului larg.

un trandafir pentru vietnam

La Paris a avut loc timp de două zile acțiunea denumită poetic dar la obiect «Un trandafir pentru Vietnam». Comuniștii parizieni au vîndut 7 500 de trandafiri, fondurile realizate fiind remise reprezentanților poporului vietnamez pentru procurarea a 7 500 de fiole de ser anti-tetanic. Colecta începută pe străzile Parisului a continuat în întreprinderi. Cetățenii orașului au răspuns cu căldură acestei inițiative. Au fost comandați 18 000 trandafiri în plus.

„agnes“ la ora bilanțului

După ce furia vîntului și a ploilor torențiale aduse de uraganul «Agnes» s-a potolit, iar apele s-au retras în albiile lor, în cele zece state devastate din nord-estul S.U.A. se face bilanțul pierderilor și pagubelor provocate de cele mai mari inundații cunoscute în istoria S.U.A. S-au înregistrat peste 100 de morți, majoritatea înecați, 35 000 de persoane rămase fără locuință, sute de kilometri de șosea și cale ferată distruse sau avariate, zeci de poduri și diguri de ape, pe zeci de mii de kilometri pătrați de terenuri agricole recoltele au fost compromise, rețeaua electrică, legăturile radio și telegrafice întrerupte, apa potabilă contaminată. Regiuni întinse din statele New York, Pennsylvania, Florida, Virginia și Maryland au fost declarate «zone sinistrate». Pagubele sînt apreciate la peste 1,25 miliarde dolari. În fotografie: orașul Richmond în timpul inundațiilor; apele râului James au spart digul de apărare și au năvălit în oraș atingînd, în unele cartiere, nivelul etajului doi al clădirilor.

p.c.f.—p.s.f.—program comun

«Pentru prima oară în istoria lor, comuniștii și socialiștii s-au pus de acord asupra unui program comun de guvernare» — transmitea agenția «France Presse», subliniind importanța convorbirilor dintre reprezentanții partidelor comunist și socialist, soldate cu aprobarea textului acestui document de mare importanță. (În fotografie, conducătorii celor două delegații: François Mitterand, primul secretar al Partidului Socialist Francez — stînga — și

Georges Marchais, secretar general adjunct al Partidului Comunist Francez.) Într-o cuvîntare radiodifuzată, Georges Marchais a caracterizat programul guvernamental comun — care cuprinde un larg cerc de probleme economice, sociale, politice, internaționale, ce stau în fața Franței contemporane — drept programul unei societăți a democrației înaintate, a cărui realizare deschide calea spre construirea societății socialiste.

realități din lumea capitalului

rafaie în universități

Obișnuitele fotografii cu «lupte de stradă», pe care agențiile de presă le transmit frecvent din diferite țări capitaliste, sînt înlocuite uneori de imagini ca acestea, reproduse aici, care ne oferă o altă față (sau poate aceeași) a libertăților de care se «bucură», în lumea capitalului, cei ce au de obiectat împotriva unor rînduiri nedrepte.

În fotografia de sus pot fi văzuți polițiști, înarmați cu bastoane, împărțind cu zel «argumente» contondente studenților *Universității din Seattle* (S.U.A.), care au cutezat să se opună încercării de a se ridica o construcție într-o zonă a parcului de recreare din jurul clădirii universitare.

După ciocnire, numeroși studenți au fost internați în spital.

În fotografia de jos asistăm la un adevărat asalt al carabinieri italiene împotriva clădirii *Universității de stat din Milano*. Scena pare desprinsă dintr-un film de război, redînd ultimele operațiuni pentru cucerirea unui oraș. În fapt, asediul din Milano a fost

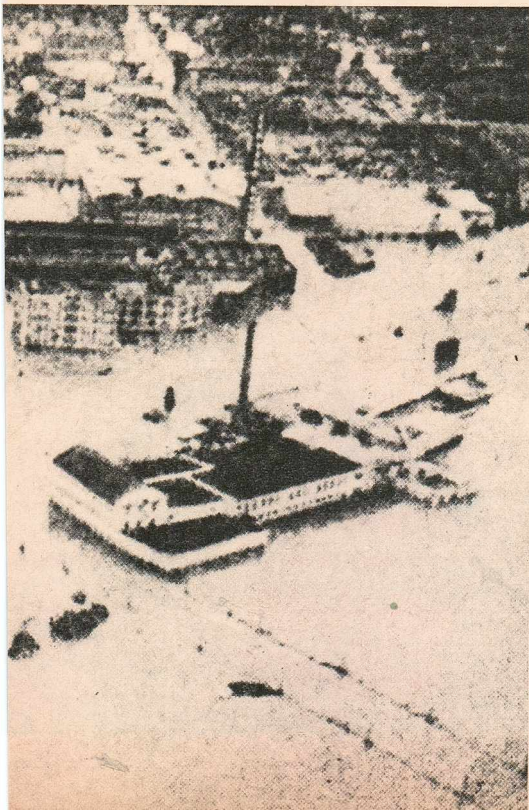
întreprins pentru zădărnicierea unei întruniri studențești convocate pentru a se exprima un protest vehement împotriva recrudescenței manifestărilor profasciste în Italia. Deși mitingul se desfășura în limite legale și fără stridențe, zeci de carabinieri, aristați de elemente dubioase — care au constituit ad-hoc un așa-zis «comitet de acțiune anti-comunist» — au deschis focul, rînd grav 33 de studenți și tineri muncitori, arestați 480 de participanți la mitingul universitar.

Ca reacție legitimă la provocarea criminală a elementelor neofasciste, studenții au hotărît să organizeze a doua zi o mare demonstrație publică, care s-a desfășurat cu prezența și participarea largă a tuturor forțelor democratice și progresiste din Milano. În același timp au fost înaintate autorităților memorii de protest împotriva acțiunii reprobabile a carabinieri, care au deschis focul și au lansat grenade cu gaze lacrimogene contra studenților.

grevă dincolo de frontiere

«Azi este o zi importantă; am demonstrat în fața lui Pirelli și Dunlop că și noi știm să fim uniți». Aceste cuvinte, rostite în fața muncitorilor adunați pe terenul sportiv al uzinelor Pirelli din Bicocca de Charles Parker, muncitor la uzinele Dunlop din Liverpool și unul din organizatorii grevei de la consorțiul anglo-italian Dunlop-Pirelli, caracterizează elocvent această acțiune de largă rezonanță internațională. Nemulțumiți de consecințele fuziunii din 1970 a celor două mari companii producătoare de articole de cauciuc din Anglia și Italia (soldată cu mii de concedieri și cu adoptarea altor măsuri ce prejudiciază interesele salariaților), muncitorii englezi și italieni de la uzinele Dunlop-Pirelli au declanșat o grevă comună — «prima inițiativă europeană împotriva integrării capitalurilor», cum sublinia ziarul italian «L'Unità». În fotografie: ingineri de la uzinele Dunlop din Liverpool se declară solidari cu revendicările muncitorilor.

întîlnirea de la simla

Acțiune pozitivă prin însuși faptul că s-a ajuns la ea, întâlnirea din localitatea indiană Simla dintre președintele Pakistanului, Zulfikar Ali Bhutto (primul din dreapta), și primul-ministru al Indiei, Indira Gandhi, a scos în evidență existența a «numeroase puncte comune» — așa cum a menționat ministrul pakistanez al afacerilor externe, Iftikhar Ali. La rîndul său, primul-ministru indian a declarat că în cadrul convorbirilor a fost realizat un progres apreciabil.

FRANȚA

nouă zi de acțiune revendicativă

La numai câteva săptămîni după greva națională și marile demonstrații din 7 iunie, din inițiativa centralelor sindicale C.G.T. și C.F.D.T. s-a desfășurat o zi de acțiune sub lozinci ca: «Salariul minim de 1 000 de franci», «Garanția locului de muncă», «Îmbunătățirea condițiilor de lucru». Milioane de salariați au răspuns chemării, participînd la greve și demonstrații ce au avut loc pe întreg teritoriul Franței. Peste 100 000 de manifestați au defilat timp de trei ore pe străzile Parisului, purtînd mari pancarte și scandînd lozinci. În fruntea coloanei se aflau muncitorii metalurgiști (în fotografie). În departamentul Rhône au declarat grevă 120 000 de muncitori și tehnicieni din diverse ramuri industriale, în Bouches-du-Rhône — 100 000, în nordul țării — aproape 200 000. Paralel, într-un mare număr de orașe au avut loc manifestații cu o participare de sute de mii de oameni, demonstrînd starea de nemulțumire a muncitorilor față de condițiile lor de muncă și viață.

chile'72 prima generație

Cei care în trecut, ca fii și fiice ale muncitorilor și lucrătorilor pe plantații din Chile, ar fi fost sortiți să rămînă neinstruiți datorită lipsei de posibilități materiale ale părinților lor, care ar fi trebuit să-i trimită să muncească de la cea mai fragedă vîrstă, se bucură azi de lumina cărții. Acum, pe băncile școlilor se află prima generație ce beneficiază de măsura adoptată de guvernul Uniunii Populare cu privire la obligativitatea și gratuitatea învățămîntului.

350 000 dolari sau pușcăria

Joseph Anthony Landisi, în vîrstă de 49 ani, a vrut să se îmbogățească «americănește», ca într-un film cu gangsteri. A ridicat receptorul și a comunicat poliției newyorkeze că la bordul transatlanticului britanic «Queen Elisabeth II», care naviga în largul Oceanului Atlantic, se găsește o mașină infernală, a cărei ascunzătoare o știe doar el. S-a dat imediat alarma, au început căutările febrile, au fost trimise în ajutor avioane, în timp ce autorul denunțului telefonic, ascuns în anonim, se tocmea «prin fir» cu autoritățile engleze și americane, cerînd suma de 350 000 dolari, pentru ca să divulge locul unde se află bomba. Cercetările intense au dus la concluzia că pe vas nu se afla nici o mașină infernală și că omul de la telefon a făcut o farsă sinistră sau a încercat cu degetul marea norocului. Arestat zilele trecute la Beacon (New York), Joseph Landisi (în fotografie, încadrat de polițiști în civil) a mărturisit că nu a avut altă intenție decît aceea de a pune mîna pe «niște bani». Cum n-a reușit s-o facă, se resimte acum cu cîțiva ani de solitudine dincolo de gratii.

CAIRO

incendiul de la palatul gawhara

Stingerea incendiului care a izbucnit la palatul Gawhara din Cairo, unul dintre monumentele arhitectonice de mare valoare ale capitalei egiptene, a făcut necesară intervenția a numeroși pompieri și a 30 de mașini special echipate. Fotografia pe care v-o prezentăm a fost făcută în timp ce coloana de fum se mai înalța încă deasupra palatului. În stînga, clădirea cu două minarete a moscheii Mohammed Ali — care s-a aflat de asemenea în pericol în timpul incendiului.

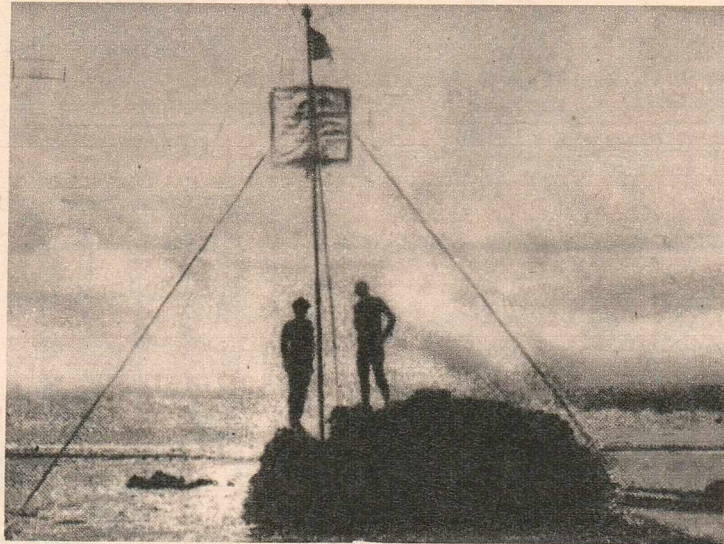

OKINAWA un vot semnificativ

Desfășurându-se la scurtă vreme după intrarea în vigoare a acordului asupra retrocedării Okinawei către Japonia, alegerile pentru desemnarea guvernatorului și a celor 44 de membri ai Adunării preteritoriale din insulă s-au soldat cu înfrângerea candidatului guvernamental Seisaku Ota, victoria revenind candidatului partidelor de opoziție — Partidul poporului, filială a Partidului comunist, Partidul socialist, Komeito și Partidul maselor socialiste — Chobyo Yara (în fotografie, vorbind la un miting electoral). Yara a învins pentru că s-a pronunțat împotriva menținerii bazelor militare americane în insulă și a Tratatului de securitate japoano-american, precum și împotriva condițiilor acceptate de guvernul japonez în legătură cu retrocedarea insulei din partea S.U.A.

mărul discordiei: minerva

Minerva este un recif de corali pierdut în apele Pacificului de Sud sau, mai precis, situat la 400 mile sud de Insulele Fiji, la 600 mile nord de Noua Zeelandă, la 260 mile de Insulele Tonga. Un recif pînă nu demult cunoscut numai de marinarii care aveau grijă să-l ocolească. Acum vreo doi ani însă o organizație anglo-americană, «Fundația pentru cercetarea vieții oceanului», a proclamat pe cele 162 de hectare de uscat ale recifului (a cărui posesiune nu era revendicată de nici un stat) o republică suverană și independentă. Drept care reprezentanții fundației au înfipt aici un steag, au transportat pămînt pe care l-au așternut peste corali și au început construirea unui oraș. În concepția fondatorilor ei, microrepublica Minerva ar urma să ofere găzduire unui număr de circa 10 000 de cetățeni. Odată cu apariția ei, noua republică devine însă subiect de dispute și controversă. Conducătorii statelor învecinate refuză să acorde recunoașterea diplomatică solicitată de Minerva. Un purtător de cuvînt al regatului Tonga declară

că reciful este situat în zona tradițională de pescuit a Tongăi care, de altfel, a arborat aici un steag în 1966. Michael Oliver, reprezentant al Minervei, susține că republica a fost constituită conform normelor dreptului internațional și că steagul tonganez fusese pus în memoria marinarilor morți în această zonă a Pacificului. Suveranitatea Republicii Minerva a

fost obiectul unor dezbateri în cadrul întrunirii de la Canberra a Forumului Pacificului de Sud. Cu acest prilej, la cererea primului ministru tonganez s-a hotărît ca această problemă să fie ridicată în fața Conferinței asupra dreptului mării ce va avea loc în 1973 la Geneva. În fotografie: steagul Republicii Minerva fluturînd deasupra recifului.

cronica de trei secunde

CRITICA ȘI VIAȚA

Gravă, exigentă, dificiluoasă — cronica domnului Paul Carrière în «Figaro» la ultimul festival de magie desfășurat la «Olympia». Îl citesc cu evlavie — ca pe un mare critic, căci nu înteleg în fiecare zi critici ai artei iluzioniste, ai hipnotismului și ai fahirismului, numiți-mi unul, dacă socotiți că exagerez — îl citesc cu uimirea convenită, cu puțină spaimă, și mă binecuvîntez că la o răscură a vieții, în condiții dramatice, o voce din adîncul nopții mi-a șoptit să mă fac scriitor de invenții pe seama mea, dînd iluzia că sînt și reporter harnic și talentat, decît să mă dedic fahirismului pe propria-mi piele, cum mă bătea gîndul, într-un elan prea generos... Cum aș fi răbdat eu să se scrie pe seama mea, ceea ce domnul Carrière o spune cu atîta decizie și spirit incisiv despre artiștii magici: iluzioniștii Blaise și Gilles, de pildă, au umor în numerele lor telepatică dar le lipsește strălucirea. Cine nu știe ce stupid e să ai umor fără strălucire? Tînărul manipulator de flăcări Kazuo Hata e foarte departe de prestigioșii săi înaintași Sylvan și Channing Pollock. Să fii incapabil de a te ridica la înălțimea unei tradiții — iată o durere greu suportabilă în orice artă. Joe Waldis, prestidigitator aiurit, e expedit în două vorbe — că are îndeminare și «papagal» dar e lipsit de bun-gust! — ca despre Azagora să se facă simpla precizare că prezintă «doar șerpi»... Cu o propozițiune ca asta, cu acest «doar» — m-aș fi sinucis în liniște.

Cel care scapă cu bine din focul concentric al cronicarului este tînărul fahir Syndra Khan, «cel care pare că rezistă la durere, atingînd limitele masochismului».

În fața lui Syndra, criticul parizian se dă cițiva pași

înapoi, ceea ce se traduce printr-o relatare rece și exactă a faptelor, a subiectului: fahirul înghite lame de ras, stă pe sîrmă ghimpată și sticlă pisată, suportînd greutatea a două persoane care se așază pe el, înghite țeava unei carabine încărcate, și — culmea, «le plus terrible» — își propune spatele gol ca țintă pentru săgeți! Aici se încheie cronica, aici aș încheia și eu cronica mea, trăgînd cele mai binecuvîntate concluzii — morale și materiale — pentru destinul meu scăpat de sub ochiul d-lui Carrière, destin căzut sub ochi mai blînzi, dacă exact sub semnătura cronicarului nu ar fi paginată o știre culeasă cu litere grase și negre, sub titlul: «Fahirul Syndra rănit».

Acolo zice așa: «După demonstrația sa, Syndra Khan s-a prăbușit în cabina sa, atins în plămîn de o săgeată... Perforarea unui plămîn nu e un accident excepțional la fahirii care se lasă mai mult sau mai puțin străpunși de tot felul de ustensile. Cu ocazia repetiției generale, Syndra a vrut să depășească măsura, imaginînd un joc cu o săgeată prea lungă care i-ar fi putut atinge la fel de bine creierul sau măduva spinării. Medicii au declarat că zilele sale nu-s în pericol. În ultima clipă, aflăm că fahirul s-a întors acasă și-și va relua în curînd activitatea».

Și în magie, deci, ca și în toate artele, cea mai teribilă relație rămîne conflictul dintre realitate și irealitate? Și acolo conflictul dintre săgeată și trup e mai grav decît tensiunea dintre critic și artist? Nu mai există nimic magic? — mă întreb calm, stînd pe un scaun de scriitor care nu e altceva decît o formă a fahirismului.

Radu COSAȘU

agendă

Printre personalitățile politice care s-au pronunțat în ultima vreme cu fermitate pentru depoluarea atmosferei politice internaționale se află și premierul canadian ELLIOT TRUDEAU. Salutînd acordurile intervenite între diferite țări din Europa și din alte continente, Trudeau declară, într-un interviu acordat revistei «Newsweek», că asemenea înțelegeri, slujind pacea și progresul, contribuie la eliminarea practicilor «războiului rece».

Cunoscutul sociolog italian DANILO DOLCI a declarat că nu se va mai prezenta la procesul pe care i-l-a intentat fastul parlamentar democristian Calogero Volpe (decedat între timp), intrucît instanța de apel nu i-a îngăduit să producă o serie de probe confirmînd legăturile ce au existat între Volpe și cercurile mafioate din Sicilia. Majoritatea dovezilor provin din recente documente publicate de Comisia de anchetă Antimafia.

Pornit în cursa transatlantică Plymouth-Newport, navigatorul englez SIR FRANCIS CHICHESTER, în vîrstă de 71 de ani, n-a mai trimis din ziua startului — 17 iunie — nici o știre despre soarta sa. Spre sfîrșitul lunii însă a fost reperat în apropierea Insulelor Azore. S-a crezut atunci că a ales o rută mai lungă, dar mai ușoară. Ulterior însă s-a aflat că Francis Chichester, bolnav, nu se îndreptă spre coasta S.U.A. ci înapoi, spre insulele britanice.

Referindu-se la preconizata conferință general-europeană, PAPA PAUL AL VI-LEA a declarat recent: «Încordările internaționale vor putea fi mai ușor atenuate, iar inițiativele de mare anvergură încurajate, așa cum o demonstrează perspectiva, care nu mai este îndepărtată azi, a unei conferințe pentru securitate și cooperare în Europa». De asemenea, la Vatican s-a anunțat hotărîrea suveranului pontif de a recunoaște actuala frontieră de vest a statului polonez.

După ce autoritățile britanice au promis să îmbunătățească statutul deținuților politici din Ulster, membrii I.R.A., aflați la închisoarea din Belfast, au încetat greva foamei. JOE CAHILL, fostul șef al aripii «provizorii», a fost eliberat. Un tribunal special l-a declarat nevinovat de acuzația ce i-a fost adusă, aceea de a fi acționat pentru recrutarea de noi membri în I.R.A.

Nu mai în timpul desfășurării Conferinței de la Stockholm asupra mediului inconjurător, în mările și oceanele lumii au fost deversate aproximativ 25 000 000 kg de pesticide și cantități masive de alte substanțe chimice toxice — avertizat recent celebrul antropolog și explorator norvegian THOR HEYERDAHL, care a declarat totodată că principalul element al poluării marine îl constituie totuși petrolul.

cronica satirică

umor

DE PESTE HOTARE

de Teodor MAZILU

cizme pline de naturalețe

Cind ne gândim la cizme, le vedem acoperite de noroi... Așa se și întâmplă de obicei. Dar există și cizme care, în loc să fie mînjite de sacrul și binecuvîntatul noroi, sînt murdărite de îndoielnica și viscoasa naturalețe.

Bineînțeles, individul nostru doarme cu cizmele în picioare. În patul lui sau în patul altuia. E o natură atît de sănătoasă încît nu mai are răbdare să se dezbrace. Igiene i se pare o invenție morbidă a celor care n-au sănătatea lui de fier... Ce-s mofturile astea mic-burgheze? Dacă ți-e somn, dormi așa îmbrăcat. Importantă e refacerea organismului, ce mai contează problemele de formă, cum ar fi peria de dinți sau buna-cresștere?

Deci individul nostru duie de sănătate, crapă de atîta optimism, plesnește de atîta roșeață în obraji, colcăie de atîtea vitamine și globule roșii. El își justifică mitocănia prin sănătatea de fier cu care l-a înzestrat natura iar vulgaritatea prin surplusul de globule roșii... Că el, vezi bine, e foarte natural... El crede că scărpinatul în public e un triumf al gîndirii umane...

În numele naturaleții, cască oricînd cu deșănțata voce bună. În numele lipsei de prejudecăți, îți intră cu noroi în casă... În numele firescului, îți lasă frigiderul gol.

Unii chiar îl admiră. Vulgaritatea năvalnică, nerușinată creează citeodată complexe de inferioritate.

— Ați văzut ce natural e? Cum a venit în vizită s-a și trîntit cu cizmele în pat. Nici măcar n-a cerut voie.

Alții îl laudă pentru firea lui deschisă.

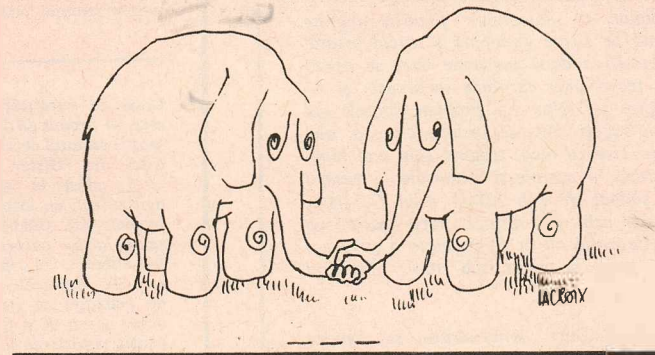
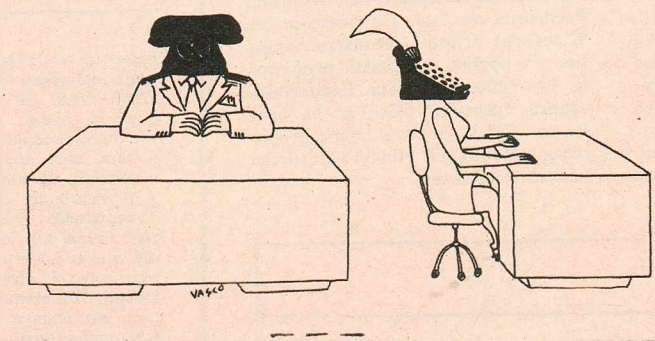
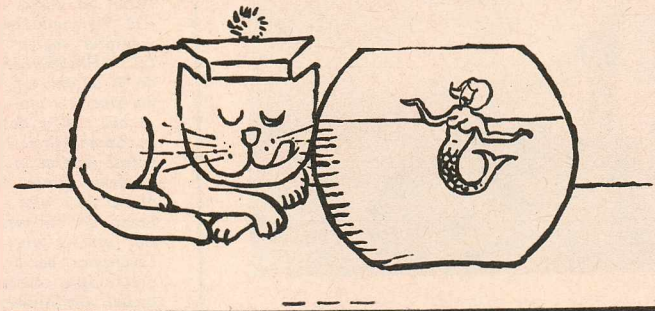
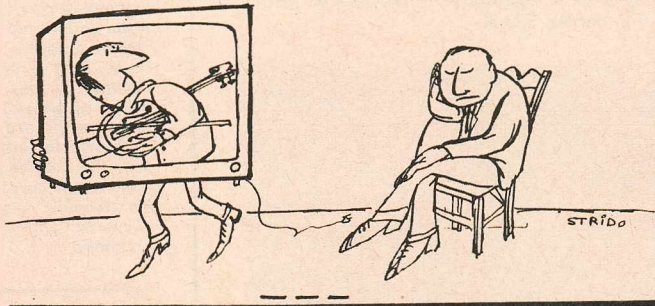
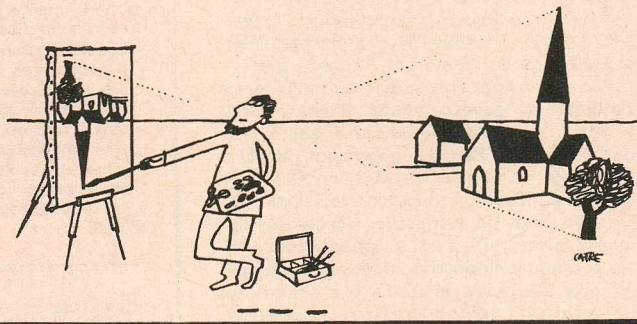
— Nu e un ipocrit. Dacă îi e foame, bagă mîna în farfuria ta, nu se jenează. Se conduce numai după instinct.

Sau:

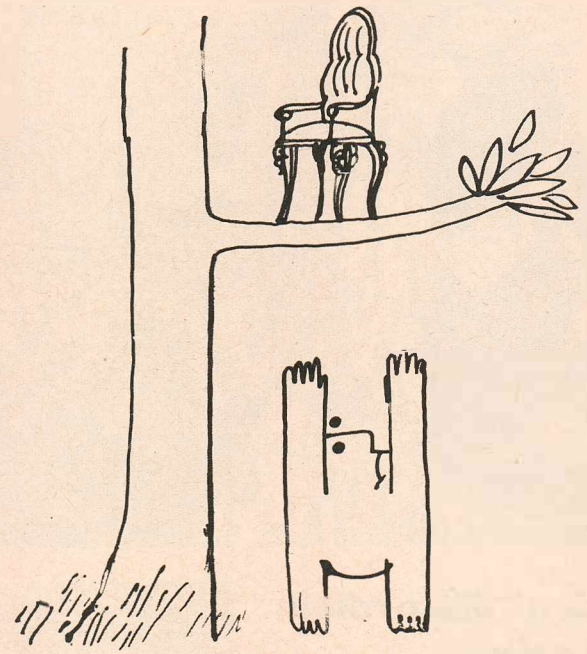
— Dacă vrea să scuipe, scuipă. Nu se refulează. Nu e un contrafăcut.

Într-adevăr, contrafăcut nu e. Dacă vrea să caște — cască. Dacă vrea să scuipe — scuipă. Dacă vrea să se scarpine, se scarpină. Numai că se scarpină și scuipă prea des. Chiar să-ți transformi viața într-un lung și inepuizabil scărpinat nu e deloc inteligent.

Cind vezi atîta bătădărie care se ascunde sub pretextul naturaleții, îi dai dreptate lui Baudelaire care tinjea după puțină artificialitate.

—Să nu ne vadă...
—Dar cine sînt?...
—Șefu'cu nevastă-mea!

SCURTE

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

ORIZONTAL: 1) Expunere pe scurt — Ca și bou, n-are limba scurtă. 2) Dezlănțuire scurtă de vînt sau ploaie — Haină scurtă bărbătească (reg.). 3) lute în mișcări — Haină scurtă femeiască fără mineri. 4) Cameră pentru alimente — Sabie scurtă și lată purtată în trecut. 5) Raze fără soare! — A gîfii adînc și scurt — Oraș în Japonia. 6) Din scurt! — Băi romane. 7) Parcurg în sport distanțele în timpul cel mai scurt (sing.) — Nicolae mai pe... scurt! — Și dinșii mai pe... scurt! — Țigăile au lîna scurtă și creată. 8) Pentru (presc.) — Scriitor român. 9) Lăcăt — Grăbit. 10) A scurta cu un... cap — Lichid (pl.). 11) Uscat — Are memoria scurtă (fem.). 12) A scurta prin tăiere — Au mîna scurtă! (fem. pl. fig.).

VERTICAL: 1) Ciine de vîntoare cu părul scurt — Pe scurt. 2) Scurt timp disponibil — Țin de scurt (fem. pl.). 3) Pentru scurt timp — Devenit rece. 4) Cu nopți scurte — Ten! — A freca pe răzătoare. 5) Hazlii — Anul curent (presc.). 6) Abis! — Dovezi mai scurte — Zi mai lungă. 7) Nicolae Enescu — Au mîna lungă. 8) Mișcare de rotație — Pasăre de curte cu picioare scurte. 9) Pînză de corabie (pl.) — Modă... scurtă — Udrea Vasilescu. 10) Astea — A năvăli. 11) Pește cu capul scurt și solzii mari — Ton decapitat! — Vara se poartă mai scurt. 12) Scurtă cuvîntare.

N. ARAGON

Dicționar: RECAL, TSU, PER.

Dezlegarea jocului PALETĂ DE CULORI, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) CURCUBEU — LS. 2) IMAT — ABATUT. 3) OBRAZ — E — IAR. 4) ARI — INNEGRI. 5) RETUSA — ARID. 6) A — ER — SG — U — E. 7) H — SA — AC — RN. 8) CAL — BALAIET. 9) ARAMA — BRUN. 10) RANA — BENGAL. 11) OP — CERNEALA.

Traian STOICA (carte) • Magda MIHĂILESCU (cinema) • Vlad MUȘATESCU (disc)

Sanda FAUR (teatru) • E. DASCĂLU (televiziune)

CARTE

● Al. Philippide: **Considerații confortabile** (II). Citind articolele acestui rafinat glosator pe marginea fenomenului literar de la noi și de aiurea, simțim mereu tentații de a sublinia cu roșu afirmațiile lui izvorite dintr-o cuprindere calmă, echilibrată a valorilor. O gândire precisă, exprimată într-un stil de mare claritate și congruență. Cu riscul de a stînjiți modestia acestui luminat cărturar vom spune că meditațiile sale literare constituie un incontestabil ghid în formarea și consolidarea unui precis simț estetic în receptarea literaturii (Editura Eminescu).

● O bună parte din opera de bizantinolog a lui Nicolae Iorga va fi strînsă în două volume din colecția Biblioteca pentru toți, din care unul se află în vitrinele librăriilor intitulat **Sinteza bizantină**. De menționat că în acest prim volum, cu foarte puține excepții, toate textele incluse apar înția oară în limba română. Texte alese, traduceri, prefață de Dan Zamfirescu (Editura Minerva).

● Semnalăm apariția în colecția «Cele mai frumoase poezii» a Editurii Albatros a cărții de **Poeze** de Ion Gheorghe. Cuvînt înainte de Marin Mișcu. Vom reveni.

● În seria «Memorialistică» a Editurii Minerva a apărut cartea **Interviuri literare** de Vasile Nețea cu Liviu Rebreanu, Camil Petrescu, M. Sadoveanu, Ionel Teodorescu, Ion Pillat, George Bacovia, Tudor Arghezi, Gala Galaction, Cezar Petrescu, Ion Agârbiceanu, Perpessiciu.

● Fănică N. Gheorghe: **Popasuri în timp...** Eminescu, Creangă, Coșbuc, Rebreanu, Sadoveanu evocați cu pietate nu numai prin marile lor cărți, ci și prin sugestiile și emoțiile ce le iscă în autor străbătarea locurilor pe unde au trăit și au scris acești creatori de pisc ai culturii noastre (Editura Ion Creangă).

● La Editura Minerva a apărut al doilea volum din **O istorie a literaturii române** (de la 1900 pînă la cel de-al doilea război mondial) de Ion Rotaru.

● Ultimul număr al publicației trimestriale **Revista de istorie și teorie literară** (2) ne reține atenția printr-un sumar dens și variat. Revista se deschide cu o concisă și substanțială comunicare de Al. Dima: Perioade și curente literare (ținută la Colocviul internațional de literatură comparată de la Budapesta). La capitolul aniversări, I. Oprișan semnează studiul «Orizontul satului sadovenian», iar George Bacovia e privit din diverse și interesante unghiuri, aceasta reieșind chiar din titlurile articolelor: Dualitatea ris-plîns în poezia lui George Bacovia (Barbu Cioculescu); Imagine și materie în poezia bacoviană (Adriana Miteșcu); Introducere în cromatică lui Bacovia (Emil Manu); Masca poetică a lui George Bacovia (Mihai Vornicu); Satanismul bacovian (Mircea Anghelescu). George Muntean e autorul unei exegeze atente a poeziei lui Vladimir Streinu (Poetul Vladimir Streinu). De menționat de asemenea incursiunile istorico-literare cuprinse în compartimentul de studii.

CINEMA

● **Trei din Virginia**. Un cineast care a revitalizat filmul american de aventuri în ultimii ani: Andrew McLaglen (fiul lui Victor McLaglen). Insolita, grotesca urmărire din filmul de față ne va furniza câteva date edificatoare despre talentul regizorului. Bineînțeles — dincolo de plăcerea de a fi spectatori ai unui film dinamic. În distribuție — James Stewart, George Kennedy, Anne Baxter, Kurt Russell.

● **Ora elefanților albaștri**. Imaginația copiilor din nou în ofen-

Anne Baxter

sivă. Regia — Radim Cvercek. Interpretă — Barbara Pirnerova, Tomáš Muchka, Miloslav Sulc, Karel Sedrý.

● **O afacere**. Vittorio de Sica joacă pe un teren cunoscut: comedia de moravuri de-a lungul căreia eroii înregistrează false victorii, eșecuri nemărturisite. Scenariul — Cesare Zavattini. În distribuție — Alberto Sordi, Gianna Maria Canale (Teodora de odinioară), Ettore Cerd, Mariolina Bovo, Gloria Cervi, Sandra Verani.

● Cîteva scurte metraje, producții ale unor studii străine, selecționate pentru amatorii genului: **Lunahod I, Pas cu pas** (U.R.S.S.), **Moștenitorii** (R.P. Ungară), **Raidul** (R.P. Polonă), **Domnul Tan apare** (R.S. Cehoslovacă). Remarcăm, cu părere de rău, absența de pe ecranele noastre a scurt metrajului iugoslav (animație, documentar), film atît de puternic la ora actuală.

● Nu pierdeți aceste filme: **Mary Poppins, Felix și Otilia, Adio, domnule Chips!, Trafic, Mărturisirile unui comisar de poliție făcute procurorului republicii**.

DISC

«Geo Bogza citește din marile sale poeme» — o lăudabilă inițiativă a casei noastre de discuri, despre care se poate spune că prezintă un moment de seamă în viața noastră literară «sonoră». Dramatismul, densitatea emoției, tensiunea lirică, specific peotului atît de legat de gloria acestei țări, capătă dimensiuni neașteptate în lectura transfiguratoare a autorului. «Treapta reîntoarcerii în cosmos» din «Cartea Oltului», «Orion», «Cum îmi bate ceasul», «Pe malurile Guadalquivirului», «Barabas», «Cîntec de revoltă, de dragoste și moarte» sînt tot atîtea trepte suitoare spre culmile artei lui Geo Bogza. (EXE — 0641).

● Dintre poezii generației mai tinere există cîteva autentice talente în arta «spunerii» propriilor versuri. Se știe că nu orice creator este un potrivit recitator al operelor sale. Dar atîta vreme cît avem poezii în stare să cutremure o sală întreagă de ascultători, cum sînt Dan Deșliu, Adrian Păunescu, Victor Tulbure și alții (cu aceleași tulburătoare performanțe pe care le realiza în trecut un Ion Minulescu), considerăm că lipsa unor discuri cu versuri în lectura lor este o regretabilă carență. E bine să s-au imprimat cîteva discuri cu clasici, chiar și în viață, dar să ne gîndim și la eventualii clasici de mîine.

● «Mamă nu mă despărți de iubit», «Iubește, iubește», «Caisul înfloreste», «Nu-mi pasă, mamă», cele patru melodii purtînd titlurile de mai sus, cîntate în limba maghiară, impun o delicată solistă: Varga Piroška. Vocea frumos timbrată, capabilă să transmită fiorul emoției, este pusă în valoare cu ajutorul orchestrei (mai de mult cunoscute) Varga Lajos. Redactor

muzical: Porzolt Viktor. Mastru de sunet: ing. Ben Bernfeld. Îi cităm, deoarece au un rol de seamă la realizarea discului (45-EPC-10 247).

TEATRU

Luna teatrală bucureșteană: prestigios eveniment teatral, închinat de scenele bucureștene Conferinței Naționale a Partidului și oferind în fiecare seară a lunii iulie, pe scena Teatrului Național (sala Comedia), cîte un spectacol cu o piesă originală, clasică sau contemporană, jucată de trupele Capitalei. Citez dintre acestea: «Coana Chirița», «Jocul de-a vacanța», «Camera de alături», «Să nu-ți faci prăvălie cu scară» (Teatrul Național), «O scrisoare pierdută» și «Ziaristi» (Teatrul «Bulandra»), «Croitorii cei mari din Valahia» (Teatrul de Comedie) etc.

● **Gaițele de Al. Kirîțescu** (Teatrul de stat din Turda): în cadrul «recitalului» regizoral pe care Aurel Manea l-a oferit în București, spectacolul care a vădit gustul său acut pentru parodierea sentimentalismelor melo și a clișeeleor descinse din filmele cu vampiri și femei fatale. Bine folosit satiric, comentariul muzical. O interpretare inegală, cu realizări actoricești de bună calitate (Emilia Botta-Luca, Enna Cenariu, Ana Pădeanu-Florescu, Liana Simionescu, Cornelia Chertes, Ion Lupu) și cu altele, îndoielnice (Lucia Tamaș, Stelian Stancu).

Valeria Seciu

● **Mașina de scris** de Jean Cocteau (Teatrul de stat din Turda): din nou un spectacol semnat de Aurel Manea, lucrat, de astă dată, cu violență, pe ideea «vietii influențate psihopatic de modele din filme care hipnotizează», dar servită mediocru de interpreți (Lucia Tamaș, Traian Dragoș, Vladimir Brînduș). Cîteva momente bine realizate de Traian Costea și Mariana Marinescu.

Radu Beligan

● **Relief**. Pe scenariul lui Alecu Popovici și în regia Mariettei Sadova (în colaborare cu Olimpia Arghir), un interesant spectacol de sunet și lumină, prezentat la poalele cetății din Deva, în curtea lapidarium a Muzeului de istorie.

● **Stana**, dramatizare după romanul lui Ion Agârbiceanu (în repetiții la Teatrul «Nottara»), anunțată — în regia lui Ion Olteanu — apariția în rolul titular a actriței Lucia Mureșan.

TV

ÎN ACESTE ZILE. Ritmul mereu în creștere al întrecerii socialiste, larg desfășurate în cîntea Conferinței Naționale a P.C.R. și a aniversării Republicii, oglindit în relatările zilnice (ora 20.00) sub genericul **Oameni și fapte din marea întrecere**.

REPORTAJ. Carmen Dumitrescu de vorbă cu «marii» inventatori în vîrstă de 9-14 ani, participanți la **Minitehnicus '72** (duminică, ora 20.10).

DEZBATERI. «Descoperirea, organizarea și valorificarea resurselor umane ale întreprinderii» este subiectul emisiunii **Dinamica societății românești** (marți, ora 18.50) o Despre eficiență și responsabilitate — în ciclul de dezbateri închinat Conferinței Naționale a P.C.R.: **Sensul acțiunii, perfecționarea** (joi, ora 18.50).

ȘTIINȚĂ. Anchetă în lumea științei: cît costă și cît valorează cercetarea? (vineri, ora 22.00).

Rodica Mandache

LITERATURĂ. În obiectivul rubricii **Cronica literară:** volumele «Arderi» de Mihai Beniuc și «Efermeride» de Paul Anghel (luni, ora 21.05) o Personalitatea lui George Coșbuc, în emisiunea **Biblioteca pentru toți** (vineri, ora 20.35, pr. 2).

TEATRU. «Țipătul Girliței» — al 7-lea episod din **Potcoava de piatră** (duminică, ora 17.00) ● Ultima versiune a «Ziarștilor» lui Al. Mirodan, cea realizată de Teatrul «Lucia Sturdza-Bulandra» — pe micul ecran (marți, ora 20.20).

FILM. «Simpaticul Andrew», comedie muzicală cu neîntrecutul Danny Kay (duminică, ora 20.30) ● **Telecinemateca** ne invită să revizionăm versiunea faustiană «Frumusețea diavolului» cu Gérard Philippe (miercuri, ora 20.45) ● «Facea lumii», filmul lui Eugen Barbu și Vitanidis (vineri, ora 20.15).

MUZICĂ. Succesorul neuitatului ciclu «Leonard Bernstein», serialul intitulat promițător **Mari muzicieni la București**, debutează cu Yehudi Menuhin (duminică, ora 11.20) ● O seară de balet cu «Hora domnițelor» pe muzica Simfoniei primăverii de Marțian Negrea (duminică, ora 20.00, pr. 2).

FOLCLOR. Să urmărim programul Ansamblului de cîntece și dansuri «Lioara» din Oradea (sîmbătă, ora 16.40, pr. 2).

DIVERTISMENT. Un bogat program de muzică, folclor, muzică

ușoară transmis «în direct» din concertele organizate de TV la C.A.P.-lanca și Uzinele «Semănătoare» (luni, ora 20.20) o Nume cunoscute și îndrăgite (dar asta nu e de ajuns) pe așful **Teledivertimentului** de sîmbătă (ora 22.00): Stela Popescu, Rodica Mandache, Dem Rădulescu, Ștefan Bănică, Ștefan Tapalagă, Dumitru Furdui, Jean Constantin, Corina Chiriac, Olimpia Panciu, Aurelian Andreescu, Mihai Constantinescu și alții.

SPORT. Regim sec, de sezon. Consemnăm unica transmisie sportivă a săptămîinii (și aceea înregistrată) de la Campionatele internaționale de atletism ale României (duminică, ora 22.35).

PRONO

Pronosticul cronicarului sportiv EFTIMIE IONESCU la Concursul Pronosport, etapa din 9 iulie 1972

I. Granitul Babadag-Electrica C-ța.	1, x
II. Danubiana Roman-Textila Bts.	1
III. C.F.R. Pașcani-Victoria Roman	1
IV. Textila Buhuși-Letea Bacău	1
V. Oituz Tirgu Ocna-Ceahlăul P.N.	x, 2
VI. Sirena-Autobuzul	2
VII. Tehnometal-Laromet	1, 2
VIII. T.M.B.-Flacăra roșie	x
IX. Marina Mangalia-Dunărea Tulcea	1
X. Chimia Rm. V.-Oltul Rm. V.	1
XI. Lotru Brezoi-Unirea Drăgășani	1, x
XII. C.F.R. Simeria-Minerul Lupeni	1, x, 2
XIII. Corvinul-Victoria Călan	1

COPERTA NOASTRĂ

Comunistul DUMITRU FERCHEDĂU, șef de brigadă la sectorul III Amenajări, de la Șantierul naval-Oltenița, delegat la Conferința Națională a P.C.R.

Fotografie de Elena GHERA

Prezentarea artistică: Alexandru PĂȘĂRIN

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1 Căsuța poștală 4112. Of. 33 Telefon 17.60.10—int. 1744 TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei».

PREȚUL REVISTEI: 3 LEI

41 505

flacăra **F** *album*

CORINA CHIRIAC — un nume cu rezonanță
în muzica noastră ușoară.

Fotografie de Elena GHERA

